

JURISPRUDENTIE
dwangakkoorden art. 287a Fw.

pag. 1 t/m 51 : toewijzingen verzoeken
pag. 52 t/m 84 : afwijzingen verzoeken

dwangakkoord (287a Fw) - verzoek gedwongen schuldregeling toegewezen

LJN: BC7667, Rechtbank Arnhem , 08/160

25-03-2008

Inhoudsindicatie:

Dwangregeling ex artikel 287a Fw. Verzoek toegewezen.

Uitspraak

RECHTBANK ARNHEM

Sector civiel recht

rekestnummer: 08/160 rg

uitspraakdatum: 25 maart 2008

Verzoek gedwongen schuldregeling artikel 287a Faillissementswet

In de zaak van: [verzoeker],
wonende te [woonplaats],
nader te noemen [verzoeker],

op 1 februari 2008 heeft [verzoeker] een verzoek ingediend tot toepassing van de schuldsaneringsregeling. Daarbij is tevens verzocht om voorafgaand aan de behandeling van voornoemd verzoek de Woningstichting Vitalis en tandarts [schuldeiser], die weigeren mee te werken aan de door verzoeker aangeboden schuldregeling, te bevelen in te stemmen met deze schuldregeling als bedoeld in artikel 287 a van de Faillissementswet.

[verzoeker] is door de rechtbank gehoord ter terechtzitting van 10 maart 2007. Tevens zijn gehoord [betrokkenen] van het Budget Advies Centrum (BAC) van de gemeente Arnhem. De weigerachtige schuldeisers Woningstichting Vitalis en tandarts [schuldeiser] (hierna te noemen [schuldeiser]) zijn hoewel behoorlijk opgeroepen niet verschenen. Woningstichting Vitalis heeft de rechtbank bij brief van 22 februari 2008 bericht dat zij alsnog instemt met het aangeboden akkoord tegen finale kwijting. Het verzoek betreft derhalve nog enkel tandarts [schuldeiser].

De feiten

[verzoeker] heeft de schuldeisers een aanbod gedaan van 9,37 % van hun totaal openstaande vordering tegen finale kwijting. Dit aanbod is volgens het BAC het uiterste waartoe [verzoeker] financieel in staat kon worden geacht. [verzoeker] heeft sedert 1991 een bijstandsuitkering en kampt met lichamelijke en psychische gezondheidsproblemen. Hij is ondermeer chronisch depressief. De kans dat [verzoeker] aan betaalde arbeid zal komen, is gezien het vorenstaande erg klein. De totale schuld bedraagt € 15.640,66 en er zijn acht schuldeisers. Er zijn thans zeven van de acht schuldeisers akkoord gegaan met het aangeboden betalingsvoorstel. Zij vertegenwoordigen 87,5 % van de schuldeisers en 93,49 % van de totale schuld. De vordering van [schuldeiser] bedraagt € 1.020,77. De gemeente Overbetuwe heeft zich borggesteld voor het door het BAC te verstrekken saneringskrediet. De schuldeisers zullen per direct worden betaald.

De beoordeling van het verzoek

De schuldenregeling is door het BAC van de gemeent Arnhem voorbereid en getoetst, dit betreft derhalve een onafhankelijke en deskundige partij. Het verzoek is verder goed onderbouwd. Het alternatief van een wettelijke schuldsaneringsregeling biedt de weigerachtige schuldeiser in dit geval geen hogere uitkering. Gelet op de kosten (bewindvoerderssalaris en advertentiekosten) die samenhangen met deze regeling zal bij het doorlopen van de schuldsaneringsregeling aan de schuldeisers minder worden uitgekeerd dan hen nu wordt aangeboden. De schuldeisers zullen bovendien per direct worden betaald en geen drie jaar op een eventuele uitkering hoeven te wachten. Daarmee verkrijgen de schuldeisers een hogere uitkering en een snellere aflossing dan in het wettelijke traject te verwachten is. Er zijn verder, gelet op de persoonlijke omstandigheden van [verzoeker], geen reële vooruitzichten dat er meer zal worden gespaard tijdens de wettelijke

schuldsaneringsregeling dan thans wordt aangeboden.

Gelet op vorenstaande is de rechtbank van oordeel dat [schuldeiser] in redelijkheid niet tot weigering van instemming met de schuldregeling heeft kunnen komen, in aanmerking genomen de onevenredigheid tussen het belang dat hij heeft bij uitoefening van de bevoegdheid tot weigeren en de belangen van [verzoeker] en de overige schuldeisers, die door weigering worden geschaad.

Het verzoek om [schuldeiser] te bevelen in te stemmen met de schuldregeling zal derhalve worden toegewezen.

Het verzoek van [verzoeker] om te worden toegelaten tot de wettelijk schuldsaneringsregeling kan, gelet op toewijzing van de schuldregeling, onbesproken blijven.

De beslissing

De rechtbank:

- beveelt [schuldeiser] in te stemmen met de door verzoeker aangeboden regeling.

Dit vonnis is gewezen door mrs. J.A. Verspui als voorzitter, B.J. Engberts, en F.M.T. Quaadvliet en in tegenwoordigheid van de griffier uitgesproken ter openbare terechtzitting van 25 maart 2008.

LJN: BD4178, Rechtbank Breda , 188488 FT-RK 08/533

Datum uitspraak:

09-05-2008

Inhoudsindicatie:

Dwangakkoord

Uitspraak

RECHTBANK BREDA

Sector civiel recht

Team handelsrecht

verzoek ex art. 287a Fw

insolventienummer: 188488 FT-RK 08/533

nummer verklaring: TIL0120800292

uitspraakdatum: 9 mei 2008

in de zaak van:

[verzoeker],
wonende te Tilburg,
verzoeker,

tegen

de besloten vennootschap HARRIE VAN CASTEREN TILBURG B.V., h.o.d.n. HACAS,
gevestigd te Tilburg,
verweerster.

Partijen worden hierna [verzoeker] en Hacas genoemd.

1. Het verloop van de procedure.

Dit blijkt uit de navolgende processtukken:

- het op 22 april 2008 ter griffie ingekomen verzoekschrift met bijlagen;
- de aantekeningen van de griffier van de mondelinge behandeling van het verzoekschrift op 9 mei

2008.

2. Het verzoek.

Dit strekt primair tot vaststelling van een dwangakkoord als bedoeld in art. 287a Fw en subsidiair tot toelating tot de schuldsaneringsregeling.

3. De beoordeling.

3.1 Bij de beoordeling van het onderhavige verzoek gaat de rechtbank uit van de navolgende vaststaande feiten.

- [verzoeker] heeft 2 preferente schuldeisers, die in totaal een bedrag van euro 15.787,43 van hem te vorderen hebben, en 5 concurrente schuldeisers, die in totaal een bedrag van euro 5.305,88 van hem te vorderen hebben. Tot deze concurrente schuldeisers behoort Hacas, met een vordering van euro 1.020,=.

- [verzoeker] heeft op 3 juli 2007 een schuldregeling aangeboden aan zijn schuldeisers, inhoudende een betaling ineens van 3,7 % tegen finale kwijting. Dit voorstel is gebaseerd op een aan hem te verlenen saneringskrediet van euro 1.351,10.

- Hacas is de enige schuldeiser die geweigerd heeft in te stemmen met de aangeboden schuldregeling. Zij heeft het voorstel afgewezen bij brieven van 6 augustus 2007 en 3 november 2007, waarbij zij heeft aangegeven de gehele vordering voldaan te willen krijgen.

3.2 [verzoeker] heeft ter zitting nog aangevoerd dat een aantal schulden inmiddels is voldaan en hij thans nog 1 preferente schuldeiser heeft en nog drie concurrente schuldeisers. Met Hacas heeft hij verder geen contact meer gehad over de nog openstaande schuld.

3.3 Hacas is, hoewel opgeroepen, niet ter zitting verschenen.

3.4 De rechtbank zal, nu Hacas ter zitting geen verweer heeft gevoerd en het verzoek de rechtbank niet ongegrond of onrechtmatig voorkomt, het verzoek tot vaststelling van een dwangakkoord toewijzen. De rechtbank gaat er daarbij van uit dat het gehele saneringskrediet van euro 1.351,10 zal worden aangewend om de nog openstaande schulden te voldoen, zodat mogelijk een hoger percentage dan 3,7% aan de schuldeisers kan worden voldaan. Gezien deze toewijzing, behoeft het verzoek tot toelating tot de schuldsaneringsregeling geen bespreking meer.

3.5 Hacas zal als de in het ongelijk gestelde partij worden veroordeeld in de kosten van de procedure. Nu voor het onderhavige verzoekschrift geen griffierecht verschuldigd is en [verzoeker] niet is bijgestaan door een procureur, worden de kosten begroot op nihil.

4. De beslissing.

De rechtbank:

beveelt de besloten vennootschap HARRIE VAN CASTEREN TILBURG B.V. in te stemmen met de door [verzoeker] aan de gezamenlijke crediteuren aangeboden schuldregeling;
veroordeelt de besloten vennootschap HARRIE VAN CASTEREN TILBURG B.V. in de kosten van dit geding, tot op heden begroot op nihil;

verklaart dit vonnis uitvoerbaar bij voorraad.

Dit vonnis is gewezen door mr. Hermans en uitgesproken ter openbare terechtzitting van 9 mei 2008 in tegenwoordigheid van de griffier.

LJN: BC9921, Rechtbank Arnhem , 08/272

Datum uitspraak:

17-04-2008

Inhoudsindicatie:

Gedwongen schuldregeling art. 287a Faillissementswet.

Uitspraak

RECHTBANK ARNHEM

Sector civiel recht

rekestnummer: 08/272 /nd

uitspraakdatum: 17 april 2008

Verzoek gedwongen schuldregeling artikel 287a Faillissementswet

In de zaak van: [verzoekster],
 wonende te Nijmegen,
 nader te noemen verzoekster,

is bij de rechtbank op 14 maart 2008 een verzoek ingediend tot toepassing van de schuldsaneringsregeling. Daarbij is tevens verzocht Laser Services te bevelen in te stemmen met een vóór indiening van het verzoekschrift aangeboden schuldregeling als bedoeld in artikel 287a van de Faillissementswet.

Mevrouw [verzoekster] is door de rechtbank gehoord ter terechtzitting van 7 april 2008. Op die zitting is tevens gehoord mevrouw [XXX] namens Laser Services. Ten slotte zijn gehoord mevrouw [XXX] en mevrouw [XXX] namens de Gemeentelijke Kredietbank.

feiten

In het verzoekschrift wordt gesteld dat verzoekster al het mogelijke heeft gedaan om middels de op haar rustende inspanningsverplichting, zowel arbeidsrechtelijk als financieel, aan haar crediteuren een zo gunstig mogelijk buitengerechtelijk akkoord voor te leggen.

Verzoekster is een alleenstaande ouder van drie kinderen, zij heeft twee banen en werkt in totaal 30 uur per week. Verzoekster heeft ter zitting verklaard dat een van haar kinderen een handicap heeft en dat het belangrijk is dat zij thuis is als hij uit school komt.

Voorts heeft verzoekster verklaard dat zij veel heeft gesolliciteerd maar dat het niet is gelukt om een fulltime baan te krijgen.

Uit de nadere toelichting van de Gemeente Nijmegen volgt dat verzoekster al haar afspraken uiterst correct nakomt en zeer gemotiveerd is om een oplossing voor haar schulden tot stand te brengen. De schuldenlast van verzoekster bedroeg ten tijde van de aanbieding van het buitengerechtelijke akkoord € 17.427,99. Vijf van de zes schuldeisers gaan akkoord met het aangeboden betalingsvoorstel.

Hiermee vertegenwoordigen zij 83,3% van de totale schuldeisers en 89% van de totale schuld. Laser Services, met een vordering van € 1.923,28, gaat niet akkoord.

Mevrouw [XXX] heeft ter zitting verklaard dat de preferente schuld aan de Belastingdienst van € 1.910,- is voldaan, waardoor het te verwachten uit te delen percentage hoger zal uitvallen. De gemeente Nijmegen heeft haar akkoord gegeven voor de borgstelling van het saneringskrediet waardoor het aangeboden akkoord is gewaarborgd. De schuldeisers zullen per direct worden betaald.

Mevrouw [XXX] heeft ter zitting verklaard dat Laser Services niet akkoord gaat met het aangeboden akkoord omdat het verstrekte krediet niet is aangegaan voor de duur van 36 maanden. Voorts is Laser Services van mening dat het aangeboden percentage te laag is.

De beoordeling van het verzoek:

Het verzoek tot het opleggen van deze schuldregeling aan Laser Services dient te worden toegewezen indien Laser Services in redelijkheid niet tot weigering van instemming met deze schuldregeling heeft kunnen komen, in aanmerking genomen de onevenredigheid tussen het belang dat zij heeft bij uitoefening van de bevoegdheid tot weigering en de belangen van de verzoekster of van de overige schuldeisers die door de weigering worden geschaad. Blijkens de wetsgeschiedenis (MvT Kamerstukken II 2004/05 nr. 3 p. 18) bij de totstandkoming van artikel 287a Fw. kan een groot aantal toetsingscriteria van belang zijn bij de beantwoording van deze vraag.

Allereerst is de vraag of het voorstel goed is gedocumenteerd en of voldoende duidelijk is dat het bod het uiterste is waartoe de verzoekster financieel in staat moet worden geacht.

De rechtbank stelt vast dat verzoekster een alleenstaande ouder is met drie kinderen van wie één gehandicapt, verzoekster heeft twee banen en werkt thans 30 uur in de week. Een zodanige stijging van het inkomen of uitbreiding van het aantal uren, dat dit zou leiden tot een duidelijk hogere uitdeling in een wettelijke schuldsaneringsregeling valt gelet op het bovenstaande niet te verwachten.

De rechtbank houdt daarbij rekening met de kosten die een schuldsaneringsregeling meebrengt en de negatieve aflossingscapaciteit van verzoekster gelet op het feit dat zij slechts 30 uur in de week werkt. Tevens is van belang dat Laser Services de enige schuldeiser is die niet met de aangeboden schuldregeling heeft ingestemd. De rechtbank komt tot de conclusie dat het belang dat Laser Services

heeft bij het uitoefenen van de bevoegdheid tot weigering niet in een zodanige verhouding staat tot het belang van verzoekster dat Laser Services in redelijkheid tot het uitoefenen van de bevoegdheid tot weigeren heeft kunnen besluiten.

Het verzoek om Laser Services te bevelen in te stemmen met de schuldregeling wordt daarom op grond van artikel 287a lid 5 Faillissementswet toegewezen.

Gelet op artikel 287a, zesde lid van de Faillissementswet zal Laser Services worden veroordeeld in de kosten van het geding.

De beslissing

De rechtbank:

- beveelt Laser Services om in te stemmen met de door verzoekster aangeboden schuldregeling.
- veroordeelt Laser Services in de kosten van deze procedure.
- verklaart het vonnis uitvoerbaar bij voorraad.

Dit vonnis is gewezen door R.A.Boon en in tegenwoordigheid van de griffier uitgesproken ter openbare terechtzitting van 17 april 2008.

LJN: BD0260, Rechtbank Haarlem , 145158

Datum uitspraak:

23-04-2008

Inhoudsindicatie:

Dwangakkoord 287a Fw. Verzoekers hebben een schuldenlast van € 68.000,00. Met een vordering van € 432,65 stemt VGZ als enige niet in met een buitengerechtelijke schuldregeling tegen 61,72%.

Door niet ter zitting te verschijnen heeft VGZ de mogelijkheid aan zich voorbij laten gaan zijn belang bij de weigering te onderbouwen en toe te lichten. VGZ wordt bevolen in te stemmen met de schuldregeling.

Uitspraak

vonnis

RECHTBANK HAARLEM

Sector civiel recht

zaaknummer: 145158

1. De procedure

1.1. Verzoekers hebben op 27 maart 2008 de rechtbank verzocht Zorgverzekeraar VGZ (hierna: VGZ) te bevelen in te stemmen met een aangeboden schuldregeling als bedoeld in artikel 287a lid 1 van de Faillissementswet (Fw).

1.2. Ter terechtzitting van 15 april 2008 zijn verzoekers hierover gehoord. Ondanks behoorlijke oproeping om ter zitting te worden gehoord, is VGZ niet verschenen.

2. De feiten

2.1. Verzoekers hebben een totale schuld van € 68.549,20 aan acht schuldeisers.

2.2. Verzoekers hebben op of omstreeks 8 november 2007 een schuldregeling aangeboden aan hun schuldeisers. Dit akkoord houdt - samengevat - in dat verzoekers gedurende 36 maanden hun inkomsten boven het door de volgens de rekenmethode van Recofa vastgestelde vrij te laten bedrag reserveren, waarna de reserveringen jaarlijks aan de betreffende schuldeisers worden uitbetaald. Dit zou voor de schuldeisers een uitkering opleveren van 61,72% van hun vordering tegen finale kwijting.

2.3. De aangeboden schuldregeling is door alle schuldeisers behalve VGZ aanvaard. De schuld aan VGZ bedraagt € 432,65.

2.4. Bij brief van 5 februari 2008 heeft VGZ het volgende aan de Gemeentelijke Kredietbank Zaanstreek bericht:

In uw brief van 28 januari 2008 verzoekt u om heroverweging van de saneringsvoorstel (...).

Vanaf 1 januari 2008 hebben wij ons beleid voor saneringsvoorstellen versoepeld. Wij stellen de volgende voorwaarden:

- De bemiddelaar dient NVVK-lid of een Gemeentelijke Kredietbank te zijn.
 - Alle schuldeisers zijn akkoord.
 - De verzekerde betaalt zijn lopende verplichtingen vanaf het moment van intake.
 - Er is geen sprake van eerdere bemiddelingen.
 - Er is geen sprake van een gerechtelijk traject of de deurwaarder cq rechtbank. Zij moeten ook genoeg nemen met een percentage.
 - Het percentage van de uitkering is minimaal 20% boven het opgegeven saldo.
 - Het geboden percentage wordt vanaf datum opgave binnen een termijn van 3 maanden volledig of middels een betalingsregeling van maximaal 6 maanden aan ons afgerekend.
- Helaas kunnen wij niet ingaan op uw verzoek. Uw voorstel voldoet niet aan een of meerdere voorwaarden. (...)

3. Het verzoek tot het vaststellen van een dwangakkoord en het verweer

3.1. Verzoekers hebben in hun verzoeken tot toelating tot de schuldsaneringsregeling de rechtbank verzocht VGZ te bevelen in te stemmen met de aangeboden schuldregeling.

3.2. VGZ benoemt in zijn brief van 5 februari 2008 niet specifiek aan welke voorwaarden van de in die brief genoemde voorwaarden het voorstel voor de schuldregeling niet voldoet. De rechtbank gaat ervan uit dat de reden voor afwijzing van de schuldregeling is, dat VGZ bij instemming niet het vooruitzicht heeft op volledige betaling van het aangeboden percentage binnen maximaal zes maanden, nu aan de andere voorwaarden wordt voldaan.

4. De beoordeling van het verzoek tot het vaststellen van een dwangakkoord

4.1. Op grond van artikel 287a lid 5 Fw zal het verzoek worden toegewezen in het geval dat VGZ in redelijkheid niet kan weigeren in te stemmen met de schuldregeling. Daarbij dient in aanmerking te worden genomen de onevenredigheid tussen het belang dat zij heeft bij uitoefening van de bevoegdheid tot weigering, en de belangen van de schuldenaar of van de overige schuldeisers die door die weigering worden geschaad. Als toetsingscriteria noemt de wetsgeschiedenis bij de totstandkoming van artikel 287a Fw onder meer de grootte van het aandeel van de schuldeiser in de totale schuldenlast en de vraag of de betreffende schuldeiser de enige is, die weigert in te stemmen.

4.2. De rechtbank stelt vast dat VGZ met een vordering van € 432,65 als enige schuldeiser het voor verzoekers onmogelijk maakt om voor hun schulden ad € 68.549,20 een schuldregeling te treffen. VGZ heeft door niet ter terechtzitting te verschijnen de mogelijkheid aan zich voorbij laten gaan om haar belang bij afwijzing van de schuldregeling te onderbouwen en toe te lichten. Mitsdien is niet gebleken dat VGZ een in deze procedure te respecteren belang heeft bij haar weigering.

4.3. Het verzoek om VGZ te bevelen in te stemmen met de schuldregeling zal daarom worden toegewezen, met veroordeling van VGZ in de kosten.

5. De beslissing

De rechtbank:

- 5.1. beveelt VGZ in te stemmen met de onder 2.2 bedoelde schuldregeling;
- 5.2. veroordeelt VGZ in de kosten van dit geding, tot op heden begroot op nihil.

Dit vonnis is gewezen door mrs. A.H. Veldmaat Wansink, M.A.C. Hofman, en W. Aardenburg en in het openbaar uitgesproken op 23 april 2008 in tegenwoordigheid van de griffier.

LJN: BD0272, Rechtbank Haarlem , 145184

Datum uitspraak:

23-04-2008

Inhoudsindicatie:

Dwangakkoord 287a Fw. De belastingdienst heeft de aangeboden schuldregeling beoordeeld aan de Leidraad invordering 1990, paragraaf 3, aangezien de poging tot schuldregeling niet is uitgevoerd door een persoon of instelling als bedoeld in artikel 48, lid 1 Wet op het consumentenkrediet. Artikel 287a Fw bepaalt niet dat de schuldregeling dient te worden uitgevoerd door een gecertificeerde instelling. De rechtbank toetst aan de criteria genoemd in de wetsgeschiedenis bij de totstandkoming van artikel 287a Fw. De belastingdienst wordt bevolen in te stemmen met de schuldregeling.

VONNIS

RECHTBANK HAARLEM

zaaknummer: 145184

Vonnis van de meervoudige kamer voor burgerlijke zaken d.d. 23 april 2008
in de zaak van

Partijen zullen hierna [verzoeker], de Belastingdienst en Confior genoemd worden.

1. De procedure

1.1. [verzoeker] heeft op 8 april 2008 de rechtbank verzocht om de Belastingdienst en Confior te bevelen in te stemmen met een door hem aangeboden schuldregeling als bedoeld in artikel 287a lid 1 van de Faillissementswet (Fw).

1.2. Confior heeft bij brief van 11 april 2008 laten weten als nog in te stemmen met de aangeboden schuldregeling. Zij is ter terechtzitting van 15 april 2008 niet verschenen.

1.3 Ter terechtzitting van 15 april 2008 zijn [verzoeker] en J.R. Voogd en F. Steen van de Belastingdienst over de aangeboden regeling gehoord.

2. De feiten

2.1. [verzoeker] heeft een totale schuld van € 53.528,42 aan zes schuldeisers. Bij het oplossen van zijn schuldenproblematiek heeft [verzoeker] Financieel Adviesbureau Deco te Klundert (hierna: Deco) ingeschakeld.

2.2. Deco heeft op of omstreeks 30 november 2007 namens [verzoeker] na bezwaar van de belastingdienst een aangepaste schuldregeling aangeboden aan zijn schuldeisers. Dit akkoord houdt – samengevat – in, dat [verzoeker] tegen finale kwijting gedurende 36 maanden zijn inkomsten boven het door de volgens de rekenmethode van Recofa vastgestelde vrij te laten bedrag onder zijn schuldeisers verdeelt, waarbij in de berekening van de toe te kennen bedragen aan de Belastingdienst een dubbel percentage is aangeboden.

2.3. De Belastingdienst heeft als enige van de zes schuldeisers geweigerd in te stemmen met de schuldregeling. In de aangeboden schuldregeling belooft de schuld aan de Belastingdienst € 3.619,00.

2.4. Bij brief van 28 januari 2008 heeft de Belastingdienst onder meer het volgende aan Deco bericht: De voorwaarden voor deelname aan een schuldregeling zijn:

a. het te ontvangen deel van de belastingschuld:

1. ten minste het dubbele percentage bedraagt van hetgeen aan concurrente schuldeisers op hun vorderingen zal worden uitgekeerd;

2. ten minste gelijk is aan het bedrag dat binnen een jaar kan worden verkregen door middel van invorderingsmaatregelen en ten minste gelijk is aan de betalingscapaciteit;

b. de ontvanger noch in uitkeringspercentage noch in tempo van betaling wordt achtergesteld bij gelijkbevoorrechte schuldeisers;

c. de belastingschuldige na de sanering in staat is om zijn fiscale verplichtingen na te komen.

3. Het verzoek tot het vaststellen van een dwangakkoord en het verweer

3.1. [verzoeker] heeft de rechtbank verzocht de Belastingdienst te bevelen in te stemmen met de onder 2.2 bedoelde schuldregeling.

3.2. De Belastingdienst bestrijdt het verzoek. Op het gevoerde verweer wordt hierna ingegaan.

4. De beoordeling van het verzoek tot het vaststellen van een dwangakkoord

4.1. Voor zover het verzoek is gericht tegen Confior hoeft het verzoek niet te worden behandeld, nu Confior als nog heeft ingestemd met de aangeboden regeling.

4.2. Voor zover het verzoek zich richt tegen de Belastingdienst zal het verzoek worden toegewezen in het geval de Belastingdienst in redelijkheid niet kan weigeren in te stemmen met de schuldregeling. Daarbij dient in aanmerking te worden genomen de onevenredigheid tussen het belang dat de Belastingdienst heeft bij de uitoefening van de bevoegdheid tot weigering en de belangen van de schuldenaar of van de overige schuldeisers, die door die weigering worden geschaad. Als toetsingscriteria noemt de wetsgeschiedenis bij de totstandkoming van artikel 287a Fw onder meer de grootte van het aandeel van de schuldeiser in de totale schuldenlast en de vraag of de betreffende schuldeiser de enige is, die weigert in te stemmen.

4.3. De Belastingdienst heeft verklaard de aangeboden schuldregeling te hebben beoordeeld aan de hand van de Leidraad Invordering 1990, artikel 26 paragraaf 3, hierboven onder 2.4 weergegeven. De Belastingdienst past deze voorschriften toe als de schuldregeling niet is uitgevoerd door een persoon of instelling als bedoeld in artikel 48 lid 1 Wet op het consumentenkrediet. Deco is geen zogenaamde gecertificeerde instelling als bedoeld in artikel 48 van de Wet op het consumentenkrediet. De

Belastingdienst heeft haar instemming geweigerd omdat aan de voorwaarde a.2., genoemd in de brief van de Belastingdienst d.d. 28 januari 2008 zoals hiervoor onder 2.4 weergegeven, niet is voldaan.

4.4. Anders dan de Belastingdienst zal de rechtbank de door [verzoeker] aangeboden regeling toetsen aan het onder 4.2 genoemde criterium. Artikel 287a Fw bepaalt immers niet dat een schuldregeling als de onderhavige dient te worden uitgevoerd door een zogenaamde gecertificeerde instelling.

4.5. De rechtbank is van oordeel dat de Belastingdienst in redelijkheid zijn instemming met de aangeboden regeling niet kon weigeren. Daartoe overweegt de rechtbank dat de aangeboden regeling erin voorziet dat aan de Belastingdienst als preferente schuldeiser het dubbele percentage -76%- is aangeboden van hetgeen aan concurrente schuldeisers is aangeboden, en, voorts, dat de Belastingdienst de enige schuldeiser is die haar instemming heeft geweigerd. Daar komt nog bij dat de Belastingdienst en [verzoeker], zoals ter zitting is komen vast te staan, voor wat betreft de hoogte van de maandelijke aflossingscapaciteit nauwelijks van mening verschillen.

4.6. Ten overvloede wijst de rechtbank de Belastingdienst er op, dat ook gelet op het bepaalde in paragraaf 2a van de Leidraad invordering 1990 de Belastingdienst in redelijkheid zijn medewerking aan de schuldregeling niet had mogen onthouden.

4.7. Het verzoek om de Belastingdienst te bevelen in te stemmen met de schuldregeling zal gelet op het bovenstaande worden toegewezen, met veroordeling van de Belastingdienst in de kosten. In de omstandigheid dat Confior eerst op 11 april 2008 alsnog heeft ingestemd met de schuldregeling ziet de rechtbank geen aanleiding Confior eveneens te veroordelen in de kosten.

5. De beslissing

De rechtbank

5.1. beveelt de Belastingdienst te bevelen in te stemmen met de onder 2.2 bedoelde schuldregeling;

5.2. veroordeelt de Belastingdienst in de kosten, tot op heden begroot op nihil.

Dit vonnis is gewezen door mrs. A.H. Veldmaat Wansink, M.A.C. Hofman, en W. Aardenburg en in het openbaar uitgesproken op 23 april 2008

LJN: BD0426, Rechtbank Roermond , 85849 / FT RK 08-180 en 85851 / FT RK 08-181

Datum uitspraak:

18-04-2008

Inhoudsindicatie:

Dwangakkoord schuldsaneringsregeling.

Uitspraak

vonnis

RECHTBANK ROERMOND

Sector civiel recht

zaaknummer / rekestnummer: 85849/FT-RK 08.180 en 85851/FT-RK 08.181

1. De procedure

1.1. Het verloop van de procedure blijkt uit:

- het op 6 december 2007 ter griffie van deze rechtbank ingekomen verzoekschrift tot toelating tot de schuldsanering en op 7 april 2008 binnengekomen verzoekschrift tot vaststelling van een dwangakkoord als bedoeld in artikel 287a Faillissementswet (Fw)

- de mondelinge behandeling van genoemde verzoekschriften van 12 februari en 25 maart 2008 en (voor wat betreft de beide verzoeken) 11 april 2008.

1.2. Bij de laatste mondelinge behandeling zijn verzoekers en verweerder en zijn echtgenote verschenen. Ten slotte is vonnis bepaald op heden.

2. De feiten

2.1. Verzoekers hebben hun 12 schuldeisers, waaronder 4 preferente, met behulp van een NVVK-schuldhelpverleenster een minnelijk akkoord aangeboden. Het aangeboden akkoord houdt in dat verzoekster gedurende 36 maanden maandelijks een (te reserveren) bedrag zal sparen op een aparte rekening. Aan de hand van een jaarlijks uit te voeren inkomenstoets zal het te reserveren bedrag worden bepaald. Aan het einde van de 3 jaar zal het gereserveerde bedrag - zonder dat daarvan nog

kosten bijvoorbeeld van Plangroep (dit is de schuldhulpverlenende instantie) afgaan - worden uitgekeerd aan de schuldeisers. Gebaseerd op de huidige gegevens wordt voor de preferente schuldeisers een betaling van 31,14% verwacht en voor de concurrente schuldeisers, waaronder verweerder, van 15,57% van zijn oorspronkelijke vordering. Die betaling geschiedt tegen finale kwijting.

Verweerder, de zoon van verzoekers, heeft als enige schuldeiser geweigerd in te stemmen met het akkoord.

3. Het verzoek tot het vaststellen van een dwangakkoord

3.1. Verzoekers hebben bij het verzoek tot toelating tot de schuldsaneringsregeling de rechtbank verzocht verweerder te bevelen in te stemmen met de hierboven bedoelde schuldregeling.

3.2. Verweerder bestrijdt het verzoek. Op het gevoerde verweer wordt hierna ingegaan.

4. De beoordeling van het geschil

4.1. In artikel 287a Fw is bepaald dat een verzoek als het onderhavige slechts kan worden toegewezen als verweerder in redelijkheid niet tot weigering van instemming met de door verzoekers voorgestelde schuldregeling heeft kunnen komen, in aanmerking genomen de onevenredigheid tussen het belang dat hij heeft bij uitoefening van de bevoegdheid tot weigering en de belangen van verzoekers of van de overige schuldeisers die door die weigering worden geschaad.

4.2. Uitgangspunt is dat het iedere schuldeiser, zoals verweerder, in beginsel vrij staat om te verlangen dat 100% van zijn vordering, vermeerderd met rente wordt voldaan. Nu de aangeboden regeling voorziet in een lagere uitkering dan het volledige bedrag waar verweerder recht op zou hebben bij volledige betaling door verzoekers, is het belang van verweerder bij weigering van die regeling een gegeven.

4.3. De rechtbank dient voorts te onderzoeken of door de weigering van verweerder de belangen van verzoekers en de overige schuldeisers worden geschaad en zo ja, of die belangen zwaarder wegen dan het belang van verweerder om zijn bevoegdheid tot weigering uit te oefenen.

4.4. Teneinde de gevergdte belangenafweging te kunnen maken is volledig inzicht in het aangeboden akkoord, waaronder in ieder geval de precieze inhoud, wijze van totstandkoming en voorwaarden van uitvoering van het akkoord, van groot belang. De rechtbank stelt vast dat zij dit inzicht in voldoende mate heeft verkregen.

4.5. Welk perspectief hebben de schuldeisers indien verzoekers in de WSNP zouden worden toegelaten, hetgeen naar het zich laat aanzien zal gebeuren als het dwangakkoord niet zou worden toegewezen. Duidelijk is geworden dat het alsdan in de WSNP vrij te laten bedrag (inclusief vakantiegeld) EUR 1.562,79 zal zijn, zodat tegenover een huidig gezamenlijk inkomen van EUR 1.892,81 er maandelijks EUR 330,-- aan de boedel dient te worden afgedragen. Dat levert na 3 jaar WSNP een kleine EUR 12.000,-- op. Na aftrek van de kosten van de bewindvoering en publicaties zal er circa EUR 9.500,-- overblijven voor de schuldeisers. In een percentage uitgedrukt, levert de WSNP-route voor verweerder circa 12,2 % betaling van zijn vordering op. Ervan uitgaande dat verzoekers aan het einde van WSNP de schone lei zouden krijgen, zou verweerder voor het restant van zijn vordering in rechte geen aanspraak meer kunnen maken op betaling.

4.6. Het resultaat van het verzochte dwangakkoord voor verweerder is door verzoekers becijferd op 15,57% en is derhalve een gunstiger resultaat voor verweerder dan via de weg van de WSNP voor hem kan worden bereikt.

4.7. De emotioneel getinte bezwaren heeft verweerder ter zitting laten varen. Hij heeft volhard in zijn opvatting dat hij op meer dan die ruim 15% recht heeft en wel op volledige betaling van zijn vordering. In dit verband wijst de rechtbank erop dat verweerdens vordering is gebaseerd op een achtergestelde lening waarvan de hoofdsom eerst opeisbaar is als het door de ouders destijds afgesloten Bbz-krediet geheel door hen is betaald. Daaruit volgt dat verweerder thans nog geen recht heeft op betaling van de hoofdsom van zijn vordering die ruim EUR 23.000 bedraagt. Door de gevraagde instemming met het aangeboden dwangakkoord komt verweerder zowel in de situatie dat verzoekers buiten de WSNP blijven en voor hun schuldeisers gaan sparen, als in de situatie dat zij in de WSNP voor hun schuldeisers gaan sparen, in een gunstiger positie te verkeren.

Daarbij dient ook nog het volgende te worden meegewogen. Verzoeker is 57 jaar en lange tijd werkzaam geweest in de natte aannemerij. Na het debacle van hun onderneming is verzoeker als schipper werkzaam bij een bedrijf in Barendrecht omdat in Limburg een dergelijke baan niet gemakkelijk te vinden was en is. Verzoeker is dus regelmatig dagen van huis om vanuit Barendrecht als schipper inkomsten te genereren. Dat verzoeker door zwart te werken inkomsten buiten het bereik van zijn schuldeisers kan houden, zoals verweerder heeft betoogd, is in zijn algemeenheid juist. Het beeld dat de schuldhulpverlenster van verzoekers heeft gekregen, biedt geen enkele aanwijzing dat verzoeker dat zwart werken heeft gedaan of zal gaan doen, terwijl daaraan voor verzoeker grote risico's zijn verbonden zowel in het minnelijk traject als in het traject dat uitvoering wordt gegeven aan

het dwangakkoord. Verzoekster is 55 jaar en heeft al jaren een beperkte WAO-uitkering en in haar gezondheid is geen verbetering te verwachten, integendeel. De schuldhulpverlener van verzoekers heeft de verwachting uitgesproken dat verzoekers hun afspraken correct zullen nakomen. Dat hebben zij ook in het minnelijk traject gedaan en steeds hebben zij Plangroep van alle noodzakelijke informatie voorzien. De kans van slagen, dat wil zeggen van het naleven door verzoekers van het dwangakkoord wordt door de schuldhulpverlener groot geacht ook omdat verzoekers zeer gemotiveerd zijn om hun schulden binnen 36 maanden te voldoen. Ter zitting is bovendien met verzoekers gesproken over de huidige, medische situatie van verzoekster. Haar gezondheid en met name ook haar verminderde mobiliteit en arbeidsmogelijkheden lijkt een hoger arbeidsongeschiktheidspercentage dan 25-35% te rechtvaardigen. Verzoekers hebben dan ook de bereidheid uitgesproken om op korte termijn te onderzoeken of een WAO-herkeuring kan worden uitgelokt zodat een hogere uitkering voor verzoekster kan worden gerealiseerd. Aan Plangroep is het om daarop toe te zien. Het ligt ook op de weg van verzoekers - gegeven de op het spel staande belangen van de schuldeisers - om het daarheen te geleiden dat op de kortst mogelijke termijn duidelijkheid komt of via deze weg een hoger inkomen voor verzoekers kan worden gerealiseerd.

4.8. Verzoekers en Plangroep hebben zich bij de berekening van de vordering van verweerder gebaseerd op onjuiste gegevens. Uit de stukken blijkt dat de hoofdsom EUR 23.572,36 is en dat daarover de jaren 2004, 2005, 2006 en 2007 rente verschuldigd is geworden van 5% per jaar. Dat levert EUR 28.286,83 op. Dat betekent bij de uiteindelijke verdeling van de gespaarde gelden van dat hogere bedrag door verzoekers en Plangroep dient te worden uitgegaan.

4.9. Alles overziende komt de rechtbank tot het oordeel dat verweerder niet in redelijkheid tot weigering van instemming met de aangeboden schuldregeling heeft kunnen komen. Het verzoek zal dus worden toegewezen, nu dit de rechtbank gegrond voorkomt.

5. Beslissing

De rechtbank:

- 5.1. beveelt verweerder [...] in te stemmen met de door verzoekers aangeboden schuldregeling;
- 5.2. verklaart dit vonnis uitvoerbaar bij voorraad.

Dit vonnis is gewezen door mr. P.H.J. Frenay en in aanwezigheid van de griffier in het openbaar uitgesproken op 18 april 2008.

LJN: BD4169, Rechtbank Breda , 188416 FT-RK 08/521

Datum uitspraak:

09-05-2008

Inhoudsindicatie:

Dwangakkoord

Uitspraak

RECHTBANK BREDA

Partijen worden hierna [verzoeker] en Comfort Card genoemd.

1. Het verloop van de procedure.

Dit blijkt uit de navolgende processtukken:

- het op 17 april 2008 ter griffie ingekomen verzoekschrift met bijlagen;
- de aantekeningen van de griffier van de mondelinge behandeling van het verzoekschrift op 9 mei 2008.

2. Het verzoek.

Dit strekt primair tot vaststelling van een dwangakkoord als bedoeld in art. 287a Fw en subsidiair tot toelating tot de schuldsaneringsregeling.

3. De beoordeling.

3.1 Bij de beoordeling van het onderhavige verzoek gaat de rechtbank uit van de navolgende vaststaande feiten.

- [verzoeker] heeft 1 preferente schuldeiser met een vordering van euro 1.478,= en 5 concurrente

schuldeisers, die in totaal een bedrag van euro 31.400,92 van hem te vorderen hebben. Tot deze concurrente schuldeisers behoort Comfort Card, met een vordering van euro 2.528,51.

- [verzoeker] heeft op 8 januari 2008 een schuldregeling aangeboden aan zijn schuldeisers, inhoudende een betaling van 3,7 % tegen finale kwijting na drie jaar. Dit voorstel is een prognosevoorstel, gebaseerd op het huidige inkomen van [verzoeker].

- Comfort Card is de enige schuldeiser die - bij brieven van 11 januari 2008, 4 februari 2008 en 15 februari 2008 - geweigerd heeft in te stemmen met de aangeboden schuldregeling. Comfort Card heeft hier schriftelijk geen reden voor opgegeven. Desgevraagd heeft Comfort Card telefonisch laten weten het te zijner tijd uit te keren bedrag te laag te vinden.

3.2 [verzoeker] heeft ter onderbouwing van het verzoek aangevoerd dat hij op dit moment nog een uitkering heeft. Daarop is het prognose voorstel gebaseerd. Hij volgt een opleiding en is aan het solliciteren, zodat de verwachting bestaat dat hij de komende drie jaar meer kan sparen voor zijn schuldeisers dan het bedrag dat hij nu maandelijks opzij kan leggen. Hij verwacht dan ook aan het einde van de regeling meer dan 3,7% van zijn schulden te kunnen voldoen. Sinds september 2007 is Comfort Card door middel van loonbeslag een bedrag van euro 74,= per maand. Inmiddels is op deze wijze al een bedrag van ongeveer € 580,= op de schuld van Comfort Card afbetaald. Hierdoor zijn de overige schuldeisers benadeeld, aangezien [verzoeker] nog niet in staat is geweest om maandelijks een bedrag voor zijn schuldeisers te sparen.

3.3 Comfort Card is, hoewel behoorlijk opgeroepen, niet ter zitting verschenen.

3.4 De rechtbank zal, nu Comfort Card ter zitting geen verweer heeft gevoerd en het verzoek de rechtbank niet ongegrond of onrechtmatig voorkomt, het verzoek tot vaststelling van een dwangakkoord toewijzen. Gezien deze toewijzing, behoeft het verzoek tot toelating tot de schuldsaneringsregeling geen bespreking meer.

3.5 Comfort Card zal als de in het ongelijk gestelde partij worden veroordeeld in de kosten van de procedure. Nu voor het onderhavige verzoekschrift geen griffierecht verschuldigd is en [verzoeker] niet is bijgestaan door een procureur, worden de kosten begroot op nihil.

4De beslissing.

De rechtbank:

beveelt de RBS Comfort Card in te stemmen met de door [verzoeker] aan de gezamenlijke crediteuren aangeboden schuldregeling;

veroordeelt de RBS Comfort Card in de kosten van dit geding, tot op heden begroot op nihil; verklaart dit vonnis uitvoerbaar bij voorraad.

Dit vonnis is gewezen door mr. Hermans en uitgesproken ter openbare terechtzitting van 9 mei 2008 in tegenwoordigheid van de griffier.

LJN: BD4382, Rechtbank Breda , 188024 FT RK 08-476

Datum uitspraak:

28-04-2008

Inhoudsindicatie:

Dwangakkoord

Uitspraak

RECHTBANK BREDA

Partijen worden hierna [verzoeker] en de gemeente genoemd.

1. Het verloop van de procedure.

Dit blijkt uit de navolgende processtukken:

- het op 10 april 2008 ter griffie ingekomen verzoekschrift met bijlagen;

- de aantekeningen van de griffier van de mondelinge behandeling van het verzoekschrift op 25 april 2008.

2. Het verzoek.

Dit strekt primair tot vaststelling van een dwangakkoord als bedoeld in art. 287a Fw en subsidiair tot toelating tot de schuldsaneringsregeling.

3. De beoordeling.

3.1 Bij de beoordeling van het onderhavige verzoek gaat de rechtbank uit van de navolgende vaststaande feiten.

- [verzoeker] heeft 1 preferente schuldeiser met een vordering van euro 56.133,14 en 12 concurrente schuldeisers, die in totaal een bedrag van euro 9.692,= van hem te vorderen hebben. Tot deze concurrente schuldeisers behoort de gemeente, met een vordering van euro 1.240,=.

- [verzoeker] heeft op of omstreeks 22 januari 2008 een schuldregeling aangeboden aan zijn schuldeisers, inhoudende een betaling van 2,2 % tegen finale kwijting aan de preferente schuldeiser en betaling van 1,1 % tegen finale kwijting aan de concurrente schuldeisers.

- De gemeente is de enige schuldeiser die geweigerd heeft in te stemmen met de aangeboden schuldregeling. De gemeente heeft bij schrijven van 7 maart 2008 als reden opgegeven dat de voorgestelde uitkering niet in verhouding staat tot de schuld en dat [verzoeker] niet eerder heeft gereageerd op pogingen om te incasseren terwijl de vordering al geruime tijd bestaat.

3.2 [verzoeker] heeft ter onderbouwing van het verzoek aangevoerd dat hij geen afloscapaciteit heeft, maar toch bereid is euro 45,= per maand af te dragen. Op grond daarvan kan hem een saneringskrediet worden verstrekt van euro 1.351,10 netto, zodat hij zijn schuldeisers een bedrag ineens kan aanbieden. [verzoeker] stelt dat dit het maximaal haalbare is, gezien zijn leeftijd. Hij is een alleenstaande man van 63 jaar, die drie keer gehuwd is geweest. Hij heeft zijn hele leven op de markt gestaan. De onderhavige vordering van de gemeente Helmond betreft een achterstand in de betaling van marktgeden. [verzoeker] heeft zijn marktactiviteiten beëindigd en ontvangt op dit moment een WWB-uitkering. Zijn kansen op de arbeidsmarkt zijn, gezien zijn opleiding en leeftijd, niet rooskleurig.

3.3 De gemeente is, hoewel behoorlijk opgeroepen, niet ter zitting verschenen.

3.4 De rechtbank zal, nu de gemeente ter zitting geen verweer heeft gevoerd en het verzoek de rechtbank niet ongegrond of onrechtmatig voorkomt, het verzoek tot vaststelling van een dwangakkoord toewijzen. Gezien deze toewijzing, behoeft het verzoek tot toelating tot de schuldsaneringsregeling geen bespreking meer.

3.5 De gemeente zal als de in het ongelijk gestelde partij worden veroordeeld in de kosten van de procedure. Nu voor het onderhavige verzoekschrift geen griffierecht verschuldigd is en [verzoeker] niet is bijgestaan door een procureur, worden de kosten begroot op nihil.

4. De beslissing.

De rechtbank:

beveelt de gemeente Helmond in te stemmen met de door [verzoeker] aan de gezamenlijke crediteuren aangeboden schuldregeling;

veroordeelt de gemeente Helmond in de kosten van dit geding, tot op heden begroot op nihil; verklaart dit vonnis uitvoerbaar bij voorraad.

Dit vonnis is gewezen door mr. Hermans en uitgesproken ter openbare terechtzitting van 28 april 2008 in tegenwoordigheid van de griffier.

LJN: BD4389, Rechtbank Breda , 189272 FT RK / 08-595 / 189273 FTRK 08-596

Datum uitspraak:

17-06-2008

Inhoudsindicatie:

Dwangakkoord

Uitspraak

RECHTBANK BREDA

Sector civiel recht

Partijen worden hierna verzoekers, DSB, Angelo Dutch, Inspectrum en LaSer genoemd.

1. Het verloop van de procedure.

Dit blijkt uit de navolgende processtukken:

- de op 13 mei 2008 ter griffie ingekomen verzoekschriften met bijlagen;

- de op 23 mei 2008 ter griffie ingekomen aanvullingen op de verzoekschriften met bijlagen;

- de aantekeningen van de griffier van de mondelinge behandeling van de verzoekschriften op 3 juni 2008.

2. De verzoeken.

Die strekken primair tot vaststelling van een dwangakkoord als bedoeld in art. 287a Fw en subsidiair tot toelating tot de schuldsaneringsregeling.

3. De beoordeling.

3.1 Bij de beoordeling van de onderhavige verzoeken gaat de rechtbank uit van de navolgende vaststaande feiten.

- verzoekers zijn gehuwd in gemeenschap van goederen;
- verzoekers hebben 1 preferente en 14 concurrente schuldeisers, die in totaal een bedrag van euro 128.108,67 van hen te vorderen hebben. Tot deze schuldeisers behoort DSB en Angelo Dutch, met een vordering tesamen van euro 33.257,71 en LaSer, met een vordering van euro 51.878,79.
- verzoekers hebben op of omstreeks 7 december 2007 een schuldregeling aangeboden aan hun schuldeisers, inhoudende een betaling van 51,8 % tegen finale kwijting aan de preferente schuldeiser en betaling van 25,9 % tegen finale kwijting aan de concurrente schuldeisers.
- DSB, Angelo Dutch en LaSer zijn de enige schuldeisers die geweigerd hebben in te stemmen met de aangeboden schuldregeling, met als reden dat DSB en Angelo Dutch de voorkeur geven aan een langere betalingsregeling, omdat er sprake is geweest van overbesteding en een verwijtbare schuldenstuuratie en dat verzoekers een reeds bestaande schuld met een limiet van euro 45.000,00 hebben verzwegen bij de aanvraag. LaSer heeft geweigerd met als reden dat het gedane voorstel te laag is, waardoor een te hoog percentage van de vordering moet worden afgeboekt.

3.2 Verzoekers hebben ter onderbouwing van het verzoek aangevoerd dat zij beiden een goed inkomen genoten en hun maandelijkse aflossingsverplichtingen konden nakomen, echter na de ontdekking van de ziekte van de vrouw, kon de man geen ploegendiensten meer draaien en is het inkomen, mede gezien het feit dat de vrouw sinds januari 2008 80-100% is afgekeurd, drastisch verminderd. Verzoekers hebben reeds een bedrag van euro 8.800,= gereserveerd voor de schuldeisers en kunnen gedurende een periode van drie jaar maandelijks al hetgeen boven het vrij te laten inkomen, een bedrag van ongeveer euro 700,= / euro 800,=, afdragen aan de schuldeisers.

3.3 Namens DSB en Angelo Dutch is Inspectrum, hoewel behoorlijk opgeroepen, niet ter zitting verschenen. Uit het telefoongesprek tussen Inspectrum en de schuldhulpverlener heeft de schuldhulpverlener begrepen dat DSB en Angelo Dutch zich berusten in het verzoek. De rechtbank zal, nu Inspectrum ter zitting geen verweer heeft gevoerd en het verzoek ten aanzien van DSB en Angelo Dutch de rechtbank niet ongegrond of onrechtmatig voorkomt, het verzoek tot vaststelling van een dwangakkoord ten aanzien van DSB en Angelo Dutch toewijzen.

3.4 LaSer heeft ter zitting als verweer aangevoerd dat door in te stemmen met de schuldregeling een te hoog percentage van de vordering moet worden afgeboekt en dat zij een langere periode voor aflossing wenst, zodat een hoger bedrag uitgekeerd kan worden.

3.5 Ingevolge art. 287a Fw kan een verzoek tot vaststelling van een dwangakkoord worden toegewezen, indien de schuldeiser in redelijkheid niet tot weigering van instemming met de schuldregeling heeft kunnen komen, in aanmerking genomen de onevenredigheid tussen het belang dat hij heeft bij de uitoefening van de bevoegdheid tot weigering en de belangen van de schuldenaar of van de overige schuldeisers die door die weigering worden geschaad.

3.6 De wetgever heeft met de invoering van deze bepaling beoogd het minnelijk traject te versterken met een belangrijk rechtsmiddel. De wetgever acht het van belang dat alleen die personen tot de schuldsaneringsregeling worden toegelaten, die te goeder trouw zijn, oprecht en actief (maar tevergeefs) hebben geprobeerd om met hun schuldeisers tot een schikking te komen en voor wie aldus in een benarde schuldenpositie geen andere keuze overblijft dan een beroep op de rechter te doen.

Door de gedwongen schuldregeling wordt voorkomen dat personen in de schuldsaneringsregeling terecht komen die in het minnelijk traject op eigen kracht in samenspraak met hun schuldeisers een regeling hadden kunnen treffen waarmee alle partijen hadden kunnen leven, ware het niet dat een schuldeiser wellicht zonder valide redenen zijn medewerking had geweigerd.

3.7 Vooropgesteld wordt dat een schuldeiser het recht heeft om te verlangen dat al het mogelijke wordt gedaan om zijn vordering voldaan te krijgen. Als hij van mening is dat de kans op (een gedeeltelijke) voldoening groter is wanneer de schuldenaar onder intensief, streng en onafhankelijk toezicht komt te staan van een bewindvoerder en een rechter-commissaris, dan is daarin een belang gelegen voor de schuldeiser om zijn instemming met een schuldregeling te weigeren. Een schuldeiser zal echter bij de (geringe) kans op een hoger uitkeringspercentage in het wettelijk traject dan in het

minnelijk traject, ook in beschouwing moeten nemen het feit dat de kosten van wettelijke publicaties en van het jaarlijks te verhogen maandelijks bewindvoersalaris in mindering worden gebracht op hetgeen uiteindelijk na drie jaar zal kunnen worden uitgekeerd.

3.8 LaSer stelt dat zij door aanvaarding van het akkoord slechts een gedeeltelijke betaling van haar vordering kan verkrijgen, dat zij daarmee geen genoegen hoeft te nemen en dat het haar geheel vrij staat de aangeboden schuldregeling te verwerpen. De rechtbank is van oordeel dat LaSer als schuldeiseres niet een volledige vrijheid heeft om naar believen het aangeboden akkoord te aanvaarden of te verwerpen. Uitgangspunt is immers de beoordeling van de over en weer betrokken belangen. Nu de schuldenaren in het onderhavige geval bij het niet tot stand komen van een akkoord toelating tot de schuldsaneringsregeling hebben gevraagd, moet met elkaar worden vergeleken de aanvaarding van het akkoord en de afwijzing daarvan, met als gevolg de toelating tot de wettelijke schuldsaneringsregeling. Daarbij dient LaSer op grond van ervaringsregels ervan uit te gaan dat de schuldsaneringsregeling in een ruime meerderheid van de gevallen uitmondt in de "schone lei".

3.9 Bij de vraag of de schuldeiseres in redelijkheid niet tot weigering van instemming met de schuldregeling heeft kunnen komen zal er dus vanuit moeten worden gegaan dat het belang van de schuldeiseres er slechts in kan zijn gelegen dat zij een redelijke grond heeft om te veronderstellen dat de schuldenaren niet zoals verzocht tot de schuldsaneringsregeling zullen worden toegelaten dan wel dat er reeds thans redenen zijn om aan te nemen dat de schuldenaren de schuldsanering niet met succes zullen kunnen voltooien. Hiertoe heeft LaSer echter geen gronden aangevoerd. Wel heeft LaSer aangevoerd dat de termijn van de schuldsaneringregeling voor schuldenaren op voorhand met twee jaar dient te worden verlengd, zodat na vijf jaar een hogere uitdeling aan de schuldeisers zal plaatsvinden, zonder hiertoe echter aanvullende gronden voor aan te voeren. Voor het overige is de rechtbank niet gebleken van bijzondere omstandigheden op grond waarvan de termijn, op voorhand, zou moeten worden verlengd, zodat de rechtbank dit verweer verwerpt.

3.10 De rechtbank is op grond van het vorenoverwogene van oordeel dat LaSer in redelijkheid niet tot weigering van instemming met de schuldregeling heeft kunnen komen. De rechtbank neemt daarbij in aanmerking dat de aangeboden schuldregeling goed en betrouwbaar gedocumenteerd en voldoende onderbouwd is en het uiterste is waartoe verzoekers financieel in staat moeten worden geacht, terwijl het alternatief van een schuldsaneringsregeling LaSer als schuldeiseres geen gunstiger vooruitzicht biedt dan de aangeboden schuldregeling. LaSer heeft dan ook geen belang bij de weigering van de aangeboden schuldregeling, terwijl verzoekers en de overige schuldeisers wel belang hebben bij aanvaarding van de schuldregeling. Het belang van de overige schuldeisers is, evenals het belang van LaSer, gelegen in de betere vooruitzichten bij de aanvaarding van de aangeboden schuldregeling dan bij verwerping daarvan en het belang van verzoekers is gelegen in het feit dat zij buiten het wettelijk traject hun schulden kunnen regelen, hetgeen in overeenstemming is met hetgeen de wetgever met de gedwongen schuldregeling heeft beoogd.

3.11 Aangezien het verzoek tot vaststelling van een dwangakkoord ten aanzien van LaSer eveneens wordt toegewezen, behoeft het verzoek tot toelating tot de schuldsaneringsregeling geen bespreking meer.

3.12 DSB, Angelo Dutch en LaSer zullen als de in het ongelijk gestelde partijen worden veroordeeld in de kosten van de procedure. Nu voor het onderhavige verzoekschrift geen griffierecht verschuldigd is en verzoekers niet zijn bijgestaan door een procureur, worden de kosten begroot op nihil.

4. De beslissing.

De rechtbank:

beveelt DSB Bank N.V., The Angelo Dutch Assurance Society B.V. en LaSer Services in te stemmen met de door [verzoekers] aan de gezamenlijke crediteuren aangeboden schuldregeling;
veroordeelt DSB Bank N.V., The Angelo Dutch Assurance Society B.V. en LaSer Services in de kosten van dit geding, tot op heden begroot op nihil;
verklaart dit vonnis uitvoerbaar bij voorraad.

Dit vonnis is gewezen door mr. De Kroon-Biewenga en uitgesproken ter openbare terechtzitting van 17 juni 2008 in tegenwoordigheid van de griffier.

LJN: BD4740, Rechtbank Breda , 188021 FT RK 08-474

Datum uitspraak:

15-05-2008

Inhoudsindicatie:

Dwangakkoord

Uitspraak
RECHTBANK BREDA

Partijen worden hierna [verzoekster] en De Postbank genoemd.

1. Het verloop van de procedure.

Dit blijkt uit de navolgende processtukken:

- het op 9 april 2008 ter griffie ingekomen verzoekschrift met bijlagen;
- de aantekeningen van de griffier van de mondelinge behandeling van het verzoekschrift op 25 april 2008.

2. Het verzoek.

Dit strekt primair tot vaststelling van een dwangakkoord als bedoeld in art. 287a Fw en subsidiair tot toelating tot de schuldsaneringsregeling.

3. De beoordeling.

3.1 Bij de beoordeling van het onderhavige verzoek gaat de rechtbank uit van de navolgende vaststaande feiten.

- [verzoekster] heeft 5 concurrente schuldeisers, die in totaal een bedrag van euro 14.139,62 van haar te vorderen hebben. Tot deze schuldeisers behoort De Postbank, met twee vorderingen van in totaal euro 11.631,40.

- [verzoekster] heeft op of omstreeks 28 november 2007 een schuldregeling aangeboden aan haar schuldeisers, inhoudende een betaling van 9,5% tegen finale kwijting na drie jaar. Dit voorstel is een prognosevoorstel, gebaseerd op het toenmalige inkomen van [verzoekster].

- De Postbank is de enige schuldeiser die geweigerd heeft in te stemmen met de aangeboden schuldregeling, met als reden dat de girorekening van [verzoekster] is opgenomen in de "De Overstapservice" en het schuldsaneringsvoorstel om administratieve redenen niet in behandeling kan worden genomen.

3.2 [verzoekster] heeft ter onderbouwing van het primaire verzoek aangevoerd dat zij van 24 oktober 2006 tot 1 februari 2008 in de Ziektewet heeft gezeten. Het aanbod van 9,5% is gebaseerd op het inkomen dat zij in die periode ontving. Sinds 1 februari 2008 is zij weer aan het werk en krijgt zij haar inkomen volledig uitbetaald, zodat zij op dit moment haar schuldeisers een betaling van 46% kan aanbieden.

3.3 De Postbank heeft ter zitting zowel verweer gevoerd tegen het verzoek tot vaststelling van een dwangakkoord als tegen het verzoek tot toelating tot de schuldsaneringsregeling. Volgens De Postbank is [verzoekster] niet te goeder trouw ten aanzien van het ontstaan van haar schuld aan De Postbank van euro 1.131,40, aangezien deze schuld is ontstaan nadat zij zich in mei 2007 tot de gemeente had gewend voor schuldhulpverlening. Met betrekking tot het onbetaald laten van haar schulden verwijt De Postbank [verzoekster] dat zij geen beroep heeft gedaan op haar kredietverzekeringsspolis. De Postbank heeft voorts aangevoerd geen reden te zien in te stemmen met een akkoord, daar zij van mening is dat [verzoekster] in staat is om maandelijks af te lossen op haar schuld. Zij baseert dit op het feit dat [verzoekster] tot en met december 2007 maandelijks een bedrag van ongeveer euro 150,= / euro 160,= op haar schuld aan De Postbank heeft afbetaald. Gezien deze aflossingen, betwist De Postbank dan ook dat er sprake is van een problematische schuldensituatie.

3.4 Ter zitting is komen vast te staan dat [verzoekster] De Postbank in juni 2007 heeft verzocht haar betalingsverkeer om te zetten naar een betaalrekening bij een andere bank. Voor deze overstap heeft zij gebruik gemaakt van de zogenaamde "Overstapservice", een initiatief van de gezamenlijke banken in Nederland. Deze overstapservice, die eindigt na verloop van dertien maanden, houdt onder meer in dat bijschrijvingen op de oude betaalrekening automatisch worden geboekt op de nieuwe betaalrekening en betalingen op grond van een afgegeven machtiging (incasso) rechtstreeks van de nieuwe betaalrekening worden afgeschreven. Deze overstapservice heeft tevens tot gevolg dat bepaalde afspraken die met De Postbank zijn gemaakt, nog gedurende een periode van dertien maanden doorlopen. Volgens De Postbank heeft [verzoekster] destijds aan De Postbank een machtiging verleend om maandelijks een bedrag van euro 160,= te incasseren ter aflossing van haar schuld aan De Postbank. Op grond van deze machtiging heeft De Postbank, ook na de overstap van [verzoekster] naar een andere bank, maandelijks een bedrag geïncasseerd.

3.5 De rechtbank is, anders dan De Postbank, van oordeel dat het enkele feit dat [verzoekster] op

deze wijze maandelijks een bedrag op haar schuld aan De Postbank heeft afgelost, niet de conclusie rechtvaardigt dat zij niet verkeert in een problematische schuldensituatie. Vast staat immers dat [verzoekster] meerdere schuldeisers heeft en dat zij ten aanzien van deze schuldeisers verkeert in de toestand van te hebben opgehouden te betalen. Het is vanwege deze problematische schuldensituatie, dat zij zich in mei 2007 tot de gemeente heeft gewend met een verzoek om schuldhulpverlening. De gemeente heeft op grond van het inkomen dat [verzoekster] destijds had, berekend dat zij maandelijks een bedrag van euro 65,= zou kunnen sparen voor haar schuldeisers en op grond daarvan haar schuldeisers een aanbod van 9,5% gedaan. [verzoekster] heeft ter zitting verklaard dat door de automatische incasso door De Postbank de overige crediteuren zijn benadeeld, aangezien zij daardoor niet heeft kunnen sparen voor haar overige crediteuren. Zij is van mening dat het in het belang van al haar schuldeisers is, wanneer het akkoord, dat inmiddels 46% bedraagt, kan worden aangenomen. Om die reden heeft zij zich tot de rechtbank gewend met het verzoek tot vaststelling van een dwangakkoord. De Postbank heeft hier ter zitting tegen ingebracht dat zij als schuldeiser recht heeft haar instemming met een schuldregeling te weigeren.

3.6 Gelet op artikel 287a Fw, kan [verzoekster] De Postbank alleen dwingen akkoord te gaan met de aangeboden schuldregeling, indien De Postbank als schuldeiser in redelijkheid niet tot weigering van instemming met de schuldregeling heeft kunnen komen, in aanmerking genomen de onevenredigheid tussen het belang dat De Postbank heeft bij de uitoefening van de bevoegdheid tot weigering en de belangen van de schuldenaar of van de overige schuldeisers die door die weigering worden geschaad.

3.7 De wetgever heeft met de invoering van artikel 287a Fw beoogd het minnelijk traject te versterken met een belangrijk rechtsmiddel. De wetgever acht het van belang dat alleen die personen tot de schuldsaneringsregeling worden toegelaten, die te goeder trouw zijn, oprecht en actief (maar tevergeefs) hebben geprobeerd om met hun schuldeisers tot een schikking te komen en voor wie aldus in een benarde schuldenpositie geen andere keuze overblijft dan een beroep op de rechter te doen. Door de gedwongen schuldregeling wordt voorkomen dat personen in de schuldsaneringsregeling terecht komen die in het minnelijk traject op eigen kracht in samenspraak met hun schuldeisers een regeling hadden kunnen treffen waarmee alle partijen hadden kunnen leven, ware het niet dat een schuldeiser wellicht zonder valide redenen zijn medewerking had geweigerd.

3.8 Vooropgesteld wordt dat een schuldeiser het recht heeft om te verlangen dat al het mogelijke wordt gedaan om zijn vordering voldaan te krijgen. Als hij van mening is dat de kans op (een gedeeltelijke) voldoening groter is wanneer de schuldenaar onder intensief, streng en onafhankelijk toezicht komt te staan van een bewindvoerder en een rechter-commissaris, dan is daarin een belang gelegen voor de schuldeiser om zijn instemming met een schuldregeling te weigeren. Een schuldeiser zal echter bij de (geringe) kans op een hoger uitkeringspercentage in het wettelijk traject dan in het minnelijk traject, ook in beschouwing moeten nemen het feit dat de kosten van wettelijke publicaties en van het jaarlijks te verhogen maandelijks bewindvoerdersalaris in mindering worden gebracht op hetgeen uiteindelijk na drie jaar zal kunnen worden uitgekeerd.

3.9 In het onderhavige geval ziet de rechtbank, indien de rechtbank daaraan zou toekomen, in de door De Postbank aangevoerde verweren geen reden om [verzoekster] niet toe te laten tot de schuldsaneringsregeling. [verzoekster] heeft ter zitting immers voldoende aannemelijk gemaakt ten aanzien van het ontstaan en onbetaald laten haar schulden te goeder trouw te zijn geweest. Dat zij door een beroep te doen op haar kredietverzekeringopolis niet in deze problematische schuldenpositie zou zijn terecht gekomen, is, nog daargelaten of een en ander onder de dekking van de polis valt, geenszins aannemelijk geworden. [verzoekster] heeft voorts aannemelijk gemaakt ook ten aanzien van de schuld van € 1.131,40 te goeder trouw te zijn geweest. Zou [verzoekster] worden toegelaten tot de schuldsaneringsregeling, dan zouden haar schuldeisers aan het einde van de schuldsaneringsregeling geen hogere uitkering tegemoet kunnen zien dan in het kader van de aangeboden schuldregeling. Deze schuldregeling is immers gebaseerd op een berekening van het vrij te laten bedrag, die ook in de schuldsaneringsregeling wordt gehanteerd.

3.10 Nu de aangeboden schuldregeling goed en betrouwbaar is gedocumenteerd, voldoende is onderbouwd en het uiterste is waartoe [verzoekster] financieel in staat moet worden geacht, terwijl het alternatief van een schuldsaneringsregeling De Postbank als schuldeiser geen gunstiger vooruitzicht biedt dan de aangeboden schuldregeling, is de rechtbank van oordeel dat De Postbank in redelijkheid niet tot weigering van instemming met de schuldregeling heeft kunnen komen. De Postbank heeft immers geen belang bij de weigering van de aangeboden schuldregeling, terwijl [verzoekster] en de overige schuldeisers wel belang hebben bij aanvaarding van de schuldregeling. Het belang van de overige schuldeisers is, evenals het belang van De Postbank, gelegen in de betere vooruitzichten bij de aanvaarding van de aangeboden schuldregeling dan bij verwerping daarvan en het belang van [verzoekster] is gelegen in het feit dat zij buiten het wettelijk traject haar schulden kan regelen,

hetgeen in overeenstemming is met hetgeen de wetgever met de gedwongen schuldregeling heeft beoogd.

3.11 Aangezien het verzoek tot vaststelling van een dwangakkoord wordt toegewezen, behoeft het verzoek tot toelating tot de schuldsaneringsregeling geen bespreking meer.

3.12 De Postbank zal als de in het ongelijk gestelde partij worden veroordeeld in de kosten van de procedure. Nu voor het onderhavige verzoekschrift geen griffierecht verschuldigd is en [verzoekster] niet is bijgestaan door een procureur, worden de kosten begroot op nihil.

4. De beslissing.

De rechtbank:

beveelt de Postbank N.V. in te stemmen met de door [X] [verzoekster] aan de gezamenlijke crediteuren aangeboden schuldregeling;

veroordeelt De Postbank N.V. in de kosten van dit geding, tot op heden begroot op nihil;

verklaart dit vonnis uitvoerbaar bij voorraad.

Dit vonnis is gewezen door mr. Hermans en uitgesproken ter openbare terechtzitting van 15 mei 2008 in tegenwoordigheid van de griffier.

LJN: BD4743, Rechtbank Breda , 185044 FT RK 08/142

Datum uitspraak:

18-02-2008

Inhoudsindicatie:

Dwangakkoord

Uitspraak

RECHTBANK BREDA

Partijen worden hierna [verzoeker] en VGZ genoemd.

1. Het verloop van de procedure.

Dit blijkt uit de navolgende processtukken:

- het op 21 januari 2008 ter griffie ingekomen verzoekschrift met bijlagen;
- de aantekeningen van de griffier van de mondelinge behandeling van het verzoekschrift op 8 februari 2008.

2. Het verzoek.

Dit strekt primair tot vaststelling van een dwangakkoord als bedoeld in art. 287a Fw en subsidiair tot toelating tot de schuldsaneringsregeling.

3. De beoordeling.

3.1 Bij de beoordeling van het onderhavige verzoek gaat de rechtbank uit van de navolgende vaststaande feiten.

- [verzoeker] heeft acht concurrente schuldeisers, die in totaal een bedrag van euro 21.244,79 van hem te vorderen hebben. Tot deze schuldeisers behoort VGZ, met een vordering van euro 1.664,25.
- [verzoeker] heeft op of omstreeks oktober 2007 een schuldregeling aangeboden aan zijn schuldeisers, inhoudende een betaling van 78,64% tegen finale kwijting na drie jaar. Dit voorstel is een prognosevoorstel, gebaseerd op het huidige inkomen van [verzoeker] van euro 1.485,06 en een vrij te laten bedrag van euro 979,82. Het prognosevoorstel is opgesteld door de heer [G], consulent bij de Kredietbank Breda, met wie [verzoeker] een schuldregelingsovereenkomst heeft gesloten voor de duur van 36 maanden.
- De schuldregeling is in de brief aan VGZ van 25 oktober 2007 als volgt toegelicht:
'Uit bijgevoegde berekening blijkt het vrij te laten bedrag (VLTB). Jaarlijks zal er een inkomenstoets plaatsvinden, waarbij het VTLB wordt herberekend. Alle inkomsten van schuldenaar boven het VTLB worden maandelijks gereserveerd en na de jaarlijkse hercontrole aan u uitbetaald. Van de opgebouwde reserve zal, conform artikel 8.1 van de Gedragscode, 9,0% worden ingehouden voor bemiddelingskosten. Gebaseerd op de huidige reserveringen zou dit voor uw vordering inhouden dat er voor euro 1.308,73, zijnde 78,64% van uw vordering wordt gereserveerd.'

LET OP: pas na afloop van de schuldbemiddeling kan de definitieve afkoopsom worden vastgesteld. Bovengenoemd bedrag is slechts een prognose.'

- VGZ is de enige schuldeiser die geweigerd heeft in te stemmen met de aangeboden schuldregeling, met als reden dat zij geen saneringsvoorstellen meer in behandeling nemen.

3.2 [verzoeker] heeft ter onderbouwing van het verzoek aangevoerd dat hij sinds mei 2007 via een uitzendbureau werkt voor een vaste werkgever. Zijn inkomsten zijn wisselend. Indien hij kan overwerken, kan hij meer dan 40 uur per week werken. Maandelijks kan er euro 400,= / euro 500,= gereserveerd worden voor zijn crediteuren. Op dit moment is er reeds een bedrag gereserveerd van euro 1.520,=. Volgens [verzoeker] zijn de vooruitzichten bij zijn huidige werkgever goed.

3.3 VGZ heeft als verweer aangevoerd dat het beleid om geen saneringsvoorstellen meer in behandeling te nemen, was gebaseerd op de ervaring dat een groot aantal buitengerechtelijke akkoorden uiteindelijk niet werd nagekomen, zodat de kosten van medewerking aan een buitengerechtelijk akkoord niet opwogen tegen de baten. Per 1 januari 2008 is het beleid van VGZ gewijzigd. Deze wijziging houdt in dat VGZ haar medewerking aan een schuldregeling verleent, indien de schuldenaar zijn lopende verplichtingen nakomt en op korte termijn een bedrag ineens betaalt, ter voldoening van de nog openstaande schuld. De door [verzoeker] aangeboden schuldregeling voldoet volgens VGZ niet aan de door haar gestelde voorwaarden, aangezien slechts na verloop van drie jaar een uitkering plaatsvindt en bovendien onzeker is hoe groot dat bedrag zal zijn. De hoogte van dat bedrag is immers afhankelijk van een groot aantal onzeker factoren, waaronder de vraag of schuldenaar zijn baan wel zal behouden, aldus VGZ.

3.4 Ingevolge art. 287a Fw kan een verzoek tot vaststelling van een dwangakkoord worden toegewezen, indien de schuldeiser in redelijkheid niet tot weigering van instemming met de schuldregeling heeft kunnen komen, in aanmerking genomen de onevenredigheid tussen het belang dat hij heeft bij de uitoefening van de bevoegdheid tot weigering en de belangen van de schuldenaar of van de overige schuldeisers die door die weigering worden geschaad.

3.5 De wetgever heeft met de invoering van deze bepaling beoogd het minnelijk traject te versterken met een belangrijk rechtsmiddel. De wetgever acht het van belang dat alleen die personen tot de schuldsaneringsregeling worden toegelaten, die te goeder trouw zijn, oprecht en actief (maar tevergeefs) hebben geprobeerd om met hun schuldeisers tot een schikking te komen en voor wie aldus in een benarde schuldenpositie geen andere keuze overblijft dan een beroep op de rechter te doen. Door de gedwongen schuldregeling wordt voorkomen dat personen in de schuldsaneringsregeling terecht komen die in het minnelijk traject op eigen kracht in samenspraak met hun schuldeisers een regeling hadden kunnen treffen waarmee alle partijen hadden kunnen leven, ware het niet dat een schuldeiser wellicht zonder valide redenen zijn medewerking had geweigerd.

3.6 Vooropgesteld wordt dat een schuldeiser het recht heeft om te verlangen dat al het mogelijke wordt gedaan om zijn vordering voldaan te krijgen. Als hij van mening is dat de kans op (een gedeeltelijke) voldoening groter is wanneer de schuldenaar onder intensief, streng en onafhankelijk toezicht komt te staan van een bewindvoerder en een rechter-commissaris, dan is daarin een belang gelegen voor de schuldeiser om zijn instemming met een schuldregeling te weigeren. Een schuldeiser zal echter bij de (geringe) kans op een hoger uitkeringspercentage in het wettelijk traject dan in het minnelijk traject, ook in beschouwing moeten nemen het feit dat de kosten van wettelijke publicaties en van het jaarlijks te verhogen maandelijks bewindvoerdersalaris in mindering worden gebracht op hetgeen uiteindelijk na drie jaar zal kunnen worden uitgekeerd.

3.7 In het onderhavige geval heeft aanvaarding van de schuldregeling tot gevolg dat VGZ, naar verwachting, een betaling van euro 1.308,73, zijnde 78,64% van haar vordering, tegemoet kan zien. Dit is vergelijkbaar met de uitkering die VGZ kan verwachten indien de schuldsaneringsregeling van toepassing wordt verklaard, zoals subsidiair gevorderd. Het vrij te laten bedrag, waarop de aangeboden schuldregeling is gebaseerd, is immers berekend overeenkomstig de wijze waarop het vrij te laten bedrag wordt berekend in het kader van de schuldsaneringsregeling. In het wettelijk traject moeten weliswaar de kosten van de wettelijke publicaties en het bewindvoerdersalaris op het afgedragen bedrag in mindering worden gebracht, maar daar staat tegenover dat in het minnelijk traject, naar VGZ terecht heeft opgemerkt, van de opgebouwde reserves 9,0% aan bemiddelingskosten zal worden ingehouden.

3.8 VGZ heeft geen feiten of omstandigheden aangevoerd op grond waarvan de verwachting gerechtvaardigd is dat VGZ een hoger bedrag tegemoet kan zien, indien [verzoeker] zou worden toegelaten tot de schuldsaneringsregeling. Het bezwaar van VGZ tegen de aangeboden schuldregeling heeft met name betrekking op de onzekerheid over het uit te keren bedrag. De rechtbank acht dit bezwaar in het onderhavige geval geen gegronde reden om medewerking aan de aangeboden schuldregeling te weigeren. De hoogte van de uitkering in het wettelijk traject is immers even onzeker als in het kader van het minnelijk traject, aangezien in beide trajecten een wijziging in de

inkomenssituatie zal leiden tot een wijziging van het vrij te laten bedrag. Weliswaar heeft de schuldenaar in het wettelijke traject een inspanningsverplichting, op grond waarvan hij gehouden is zich in te spannen om zijn baan te behouden dan wel - indien hij deze kwijtraakt - gehouden is een baan te verkrijgen, maar daar staat tegenover dat op grond van de door de Kredietbank Breda gehanteerde Gedragscode Schuldregeling van de Nederlandse Vereniging voor Volkskrediet (hierna: de gedragscode), ook in het minnelijk traject deze inspanningsverplichting voldoende is gewaarborgd. Bovendien leidt deze gedragscode, indien [verzoeker] zijn verplichtingen uit de schuldregelingsovereenkomst niet nakomt, tot uitkering aan de schuldeisers van het op dat moment voor hen gereserveerde bedrag en tot behoud van hun rechtsvordering voor het onbetaald gebleven gedeelte van hun vordering, terwijl de niet nakoming van de verplichtingen die voortvloeien uit de schuldsaneringsregeling tot gevolg heeft dat de schuldenaar bij voldoende baten van rechtswege failliet wordt verklaard. Gezien de boedelkosten, waaronder het salaris van de curator, zal in dat geval een uitkering aan de crediteuren beduidend lager zijn dan in geval van niet nakoming van de onderhavige schuldregeling.

3.9 De rechtbank is op grond van het vorenoverwogene van oordeel dat VGZ in redelijkheid niet tot weigering van instemming met de schuldregeling heeft kunnen komen. De rechtbank neemt daarbij in aanmerking dat de aangeboden schuldregeling goed en betrouwbaar gedocumenteerd en voldoende onderbouwd is en het uiterste is waartoe [verzoeker] financieel in staat moet worden geacht, terwijl het alternatief van een schuldsaneringsregeling VGZ als schuldeiser geen gunstiger vooruitzicht biedt dan de aangeboden schuldregeling. VGZ heeft dan ook geen belang bij de weigering van de aangeboden schuldregeling, terwijl [verzoeker] en de overige schuldeisers - die een bedrag van € 19.580,54 vertegenwoordigen op een totale schuldenlast van euro 21.244,79 - wel belang hebben bij aanvaarding van de schuldregeling. Het belang van de overige schuldeisers is, evenals het belang van VGZ, gelegen in de betere vooruitzichten bij de aanvaarding van de aangeboden schuldregeling dan bij verwerping daarvan en het belang van [verzoeker] is gelegen in het feit dat hij buiten het wettelijk traject zijn schulden kan regelen, hetgeen in overeenstemming is met hetgeen de wetgever met de gedwongen schuldregeling heeft beoogd.

3.10 Aangezien het verzoek tot vaststelling van een dwangakkoord wordt toegewezen, behoeft het verzoek tot toelating tot de schuldsaneringsregeling geen bespreking meer.

3.11 VGZ zal als de in het ongelijk gestelde partij worden veroordeeld in de kosten van de procedure. Nu voor het onderhavige verzoekschrift geen griffierecht verschuldigd is en [verzoeker] niet is bijgestaan door een procureur, worden de kosten begroot op nihil.

4. De beslissing.

De rechtbank:

beveelt VGZ Zorgverzekeraar N.V. in te stemmen met de door [X] [verzoeker] aan de gezamenlijke crediteuren aangeboden schuldregeling;
veroordeelt VGZ Zorgverzekeraar N.V. in de kosten van dit geding, tot op heden begroot op nihil;
verklaart dit vonnis uitvoerbaar bij voorraad.

Dit vonnis is gewezen door mr. Hermans en uitgesproken ter openbare terechtzitting van 18 februari 2008 in tegenwoordigheid van de griffier

LJN: BD4816, Rechtbank Middelburg , 61850/FT RK 08-157

Datum uitspraak:

16-04-2008

Inhoudsindicatie:

"(..)"1.1 Verzoeker heeft op 5 maart 2008, met een verzoek tot toepassing van de wettelijke schuldsaneringsregeling, een verzoek op grond van artikel 287a, eerste lid, van de Faillissementswet ingediend. Het verzoek strekt ertoe [verweerder], die weigert mee te werken aan de door verzoeker aan zijn crediteuren aangeboden schuldregeling, te bevelen in te stemmen met deze schuldregeling, zulks uitvoerbaar bij voorraad. "(..)" "(..)"2.1 Verzoeker voert aan dat hij alleenstaand is en momenteel arbeidsongeschikt door psychische problematiek waarvoor hij een behandelplan bij Emergis gaat volgen. Zijn inkomen bestaat uit een WWB-uitkering. In verband met de psychische problematiek heeft hij van de sociale dienst momenteel geen arbeidsverplichting opgelegd gekregen. Zijn schulden behelzen een bedrag van € 6.754,53 verdeeld over 5 concurrente schuldeisers. Op 25 januari 2008 heeft verzoeker aan zijn schuldeisers een schuldregeling aangeboden, inhoudende een betaling van 15,25% tegen finale kwijting na drie jaar. Dit voorstel is een prognosevoorstel, gebaseerd op het

huidige inkomen en omstandigheden van verzoeker. Het is geformuleerd volgens de normen van de Gedragscode Schuldregeling van de Nederlandse Vereniging voor Volkskrediet (NVVK). De schuldregeling zal ook op basis van die gedragscode worden uitgevoerd. Met uitzondering van [verweerder] hebben alle crediteuren met de aangeboden schuldregeling ingestemd. De vordering van [verweerder] is voor een bedrag ad € 1.512,44 op de crediteurenlijst opgenomen."(..)" "(..)"2.2 [verweerder] voert aan dat zijn vordering niet € 1.512,44 maar inmiddels, na een vonnis van de kantonrechter en na verrekening van een borgsom, € 1.763,67 bedraagt. Het aangeboden percentage in de schuldregeling is te laag. [verweerder] vermoedt dat de uitkering aan schuldeisers in een wettelijke schuldsaneringsregeling hoger zal zijn dan nu wordt aangeboden. Hij is van mening dat de schuldhulpverlening zoals in de aangeboden regeling wordt omschreven niet door een onafhankelijke instelling wordt verricht, en niet met de nodige waarborgen is omgeven. Bovendien vindt hij het een bezwaar dat niet een op korte termijn uit te keren bedrag ineens wordt aangeboden. "(..)"

Uitspraak
vonnis
RECHTBANK MIDDELBURG

De procedure

1.1 Verzoeker heeft op 5 maart 2008, met een verzoek tot toepassing van de wettelijke schuldsaneringsregeling, een verzoek op grond van artikel 287a, eerste lid, van de Faillissementswet ingediend. Het verzoek strekt ertoe [verweerder], die weigert mee te werken aan de door verzoeker aan zijn crediteuren aangeboden schuldregeling, te bevelen in te stemmen met deze schuldregeling, zulks uitvoerbaar bij voorraad.

1.2 Verzoeker is verschenen ter mondelinge behandeling van 10 april 2008, vergezeld van mevrouw [E.M.L.N.], consulente schuldhulpverlening bij de gemeente Goes. [verweerder] is eveneens verschenen, bijgestaan door de heer Luijkx van Timmermans & Verdult.

2. De standpunten van partijen

2.1 Verzoeker voert aan dat hij alleenstaand is en momenteel arbeidsongeschikt door psychische problematiek waarvoor hij een behandelplan bij Emergis gaat volgen. Zijn inkomen bestaat uit een WWB-uitkering. In verband met de psychische problematiek heeft hij van de sociale dienst momenteel geen arbeidsverplichting opgelegd gekregen. Zijn schulden behelzen een bedrag van € 6.754,53 verdeeld over 5 concurrente schuldeisers. Op 25 januari 2008 heeft verzoeker aan zijn schuldeisers een schuldregeling aangeboden, inhoudende een betaling van 15,25% tegen finale kwijting na drie jaar. Dit voorstel is een prognosevoorstel, gebaseerd op het huidige inkomen en omstandigheden van verzoeker. Het is geformuleerd volgens de normen van de Gedragscode Schuldregeling van de Nederlandse Vereniging voor Volkskrediet (NVVK). De schuldregeling zal ook op basis van die gedragscode worden uitgevoerd. Met uitzondering van [verweerder] hebben alle crediteuren met de aangeboden schuldregeling ingestemd. De vordering van [verweerder] is voor een bedrag ad € 1.512,44 op de crediteurenlijst opgenomen.

2.2 [verweerder] voert aan dat zijn vordering niet € 1.512,44 maar inmiddels, na een vonnis van de kantonrechter en na verrekening van een borgsom, € 1.763,67 bedraagt. Het aangeboden percentage in de schuldregeling is te laag. [verweerder] vermoedt dat de uitkering aan schuldeisers in een wettelijke schuldsaneringsregeling hoger zal zijn dan nu wordt aangeboden. Hij is van mening dat de schuldhulpverlening zoals in de aangeboden regeling wordt omschreven niet door een onafhankelijke instelling wordt verricht, en niet met de nodige waarborgen is omgeven. Bovendien vindt hij het een bezwaar dat niet een op korte termijn uit te keren bedrag ineens wordt aangeboden.

3. De beoordeling

3.1 Ingevolge artikel 287a van de Faillissementswet kan een verzoek tot vaststelling van een dwangakkoord worden toegewezen indien de schuldeiser in redelijkheid niet tot weigering van instemming met de schuldregeling heeft kunnen komen, in aanmerking genomen de onevenredigheid tussen het belang dat hij heeft bij de uitoefening van de bevoegdheid tot weigering en de belangen van de schuldenaar of van de overige schuldeisers die door die weigering worden geschaad. De wetgever heeft met de invoering van deze bepaling beoogd het minnelijk traject te versterken met een belangrijk rechtsmiddel. De wetgever acht het van belang dat alleen die personen tot de wettelijke schuldsaneringsregeling worden toegelaten die te goeder trouw zijn, oprecht en actief (maar tevergeefs) hebben geprobeerd om met hun schuldeisers tot en schikking te komen en voor wie aldus in een benarde schuldenpositie geen andere keuze overblijft dan een beroep op de rechter te doen.

Door de gedwongen schuldregeling wordt voorkomen dat personen in de schuldsaneringsregeling terecht komen die in het minnelijk traject op eigen kracht in samenspraak met hun schuldeisers een regeling hadden kunnen treffen.

3.2 In deze zaak kan er van worden uitgegaan dat, indien het niet tot een akkoord met zijn schuldeisers komt, verzoeker zal worden toegelaten tot de wettelijke schuldsanerings-regeling. De rechtbank zal hierna beoordelen in hoeverre de te verwachten uitkomst van de aangeboden schuldregeling en de waarborgen waarmee die is omgeven ten nadele van de schuldeisers afwijken van de te verwachten gang van zaken in een wettelijke schuldsaneringsregeling.

3.3 In de aangeboden schuldregeling wordt gedurende drie jaren het inkomen van de schuldenaar voor zover dat boven het voor hem geldende vrij te laten bedrag ligt voor de schuldeisers gereserveerd. Dit is in een wettelijke schuldsaneringsregeling niet anders. Voor de berekening van het vrij te laten bedrag wordt dezelfde methodiek gehanteerd. In de aangeboden schuldregeling wordt over het gereserveerde bedrag 9% aan bemiddelingskosten ingehouden, maar daar staat tegenover dat in het wettelijk traject de kosten van de wettelijke publicaties en het bewindvoerderssalaris op het gespaarde bedrag in mindering worden gebracht alvorens tot uitkering aan de schuldeisers wordt overgegaan. Daar komt bij dat volgens de aflostabel van de NVVK de verzoeker in elk geval € 44,- per maand voor de schuldeisers moet afdragen, ongeacht of zijn vrij te laten bedrag daarmee onder de beslagvrije voet komt, terwijl verzoeker op grond van de thans bekend zijnde gegevens in het wettelijk traject geen afloscapaciteit zou hebben. Dit leidt tot de conclusie dat het aannemelijk is dat er in deze zaak aan de schuldeisers in het minnelijk traject meer uitgekeerd kan worden dan na het doorlopen van de wettelijke schuldsaneringsregeling.

3.4 De schuldenaar heeft in het wettelijk traject een inspanningsverplichting, op grond waarvan hij is gehouden werk te zoeken en te behouden, maar daar staat tegenover dat op grond van de gedragscode van de NVVK ook in het minnelijk traject deze inspannings-verplichting voldoende is gewaarborgd. Verzoeker is thans van de arbeidsverplichting vrijgesteld door de sociale dienst, maar ter zitting is voldoende uitgelegd dat in het kader van de schuldhelpverlening elk half jaar medische informatie wordt opgevraagd aan de hand waarvan bekeken wordt in hoeverre de arbeidsverplichting weer dient te gelden. Ook dit is niet anders dan in het wettelijk traject.

3.5 Voor zover het bezwaar ziet op het feit dat in de schuldregeling niet een bedrag ineens aan de schuldeisers wordt aangeboden overweegt de rechtbank dat de hoogte van de uitkering in het wettelijk traject even onzeker is als in het kader van de aangeboden schuldregeling. Dit bezwaar is in het onderhavige geval geen gegronde reden om medewerking aan de aangeboden schuldregeling te onthouden.

3.6 Op grond van het hiervoor overwogene is de rechtbank van oordeel dat [verweerder] in redelijkheid niet tot weigering van instemming met de schuldregeling heeft kunnen komen. De rechtbank neemt daarbij in aanmerking dat de aangeboden schuldregeling goed en betrouwbaar gedocumenteerd en voldoende onderbouwd is en het uiterste waartoe verzoeker financieel in staat moet worden geacht, terwijl het alternatief van een wettelijke schuldsaneringsregeling [verweerder] als schuldeiser geen gunstiger vooruitzicht biedt dan de aangeboden schuldregeling.

[verweerder] heeft dan ook geen belang bij de weigering van de aangeboden schuldregeling, terwijl verzoeker en de overige schuldeisers wel belang hebben bij aanvaarding van de schuldregeling. Het belang van de overige schuldeisers is, evenals het belang van [verweerder], gelegen in de betere vooruitzichten bij de aanvaarding van de aangeboden schuldregeling dan bij verwerping daarvan en het belang van verzoeker is gelegen in het feit dat hij buiten het wettelijk traject zijn schulden kan regelen, wat in overeenstemming is met hetgeen de wetgever met de gedwongen schuldregeling heeft beoogd.

3.7 Nu het verzoek met betrekking tot de schuldregeling wordt toegewezen behoeft het verzoek tot toelating tot de schuldsaneringsregeling geen bespreking meer.

3.8 [verweerder] zal als de in het ongelijk gestelde partij worden veroordeeld in de kosten van de procedure. Nu voor het onderhavige verzoekschrift geen griffierecht verschuldigd is en verzoeker niet is bijgestaan door een procureur, worden de kosten begroot op nihil.

4. De beslissing

De rechtbank:

beveelt [verweerder] in te stemmen met de door [verzoeker] aan de gezamenlijke crediteuren aangeboden schuldregeling;

veroordeelt [verweerder] in de kosten van de procedure, tot op heden begroot op nihil;

verklaart dit vonnis uitvoerbaar bij voorraad.

Dit vonnis is gewezen door mr. N. van der Ploeg-Hogervorst en uitgesproken ter openbare terechtzitting van 16 april 2008 in tegenwoordigheid van de griffier.

LJN: BD5245, Rechtbank Middelburg , 61595/FT RK 08.119

Datum uitspraak:

02-04-2008

Inhoudsindicatie:

"(..)"Verzoekster voert aan dat zij alleenstaand is met een kind. Verzoekster is reeds jaren volledig arbeidsongeschikt. Haar inkomsten bestaan uit een arbeidsongeschiktheids-uitkering en een aanvullende bijstandsuitkering. Haar schulden behelzen een bedrag van € 8.620,45, verdeeld over 9 concurrente schuldeisers. De vordering van DELTA N.V. bedraagt € 4.027,68. Op 12 november 2007 heeft verzoekster door tussenkomst van de Gemeentelijke Kredietbank van de gemeente Goes aan haar schuldeisers een schuldregeling aangeboden, inhoudende een betaling van 4,34% ineens tegen finale kwijting. De kredietbank zal daartoe aan verzoekster een saneringskrediet verstrekken met een looptijd van maximaal 36 maanden conform artikel 6.2 en 6.3 van de Gedragscode Schuldregeling van de Nederlandse Vereniging voor Volkskrediet. Daarbij is uitgegaan van een draagkrachtberekening van € 12,55 per maand. Met uitzondering van DELTA N.V. hebben alle crediteuren met de aangeboden schuldregeling ingestemd. "(...)" "(...)"2.2.1 DELTA N.V. voert primair als verweer dat zij geen schuldeiser van verzoekster is. De crediteuren zijn DELTA Comfort B.V. voor de levering van elektriciteit en gas (€ 2.014,85), DELTA Netwerkbedrijf B.V. voor het transport van elektriciteit en gas (€ 995,29), DELTA Kabelcomfort B.V. voor de levering van radio en TV signalen (€ 404,08), DELTA Infra B.V. voor de meterhuur (€ 127,17) en Evides N.V. voor de levering van water (€ 354,85). DELTA N.V. factureert en incasseert slechts voor deze vennootschappen, hetgeen vermeld wordt op de facturen die door DELTA N.V. verzonden worden. Het factureren en incasseren geschiedt uit hoofde van overeenkomsten van opdracht. Er is geen sprake van cessie van de vorderingen van de vennootschappen aan DELTA N.V. "(...)" "(...)"De rechtbank: beveelt DELTA N.V. in te stemmen met de door [verzoekster] aan de gezamenlijke crediteuren aangeboden schuldregeling; veroordeelt DELTA N.V. in de kosten van de procedure, tot op heden begroot op nihil; verklaart dit vonnis uitvoerbaar bij voorraad."(..)"

vonnis

RECHTBANK MIDDELBURG

De procedure

1.1 Verzoekster heeft op 24 januari 2008, met een verzoek tot toepassing van de wettelijke schuldsaneringsregeling, een verzoek op grond van artikel 287a, eerste lid, van de Faillissementswet ingediend. Het verzoek strekt ertoe DELTA N.V., die weigert mee te werken aan de door verzoekster aan haar crediteuren aangeboden schuldregeling, te bevelen in te stemmen met deze schuldregeling, zulks uitvoerbaar bij voorraad.

1.2 Verzoekster is verschenen ter mondelinge behandeling van 26 maart 2008, vergezeld van mevrouw [S], consulent schuldhulpverlening bij de gemeente Goes. DELTA N.V. is verschenen bij haar advocaat, mr. H.C.M. van den Boezem, vergezeld van de medewerksters mevrouw [J] en mevrouw [E]

1.3 Na de zitting heeft mr. Van den Boezem per telefax van 26 maart 2008 medegedeeld het namens DELTA N.V. gevoerde formele verweer te willen handhaven.

2. De standpunten van partijen

2.1 Verzoekster voert aan dat zij alleenstaand is met een kind. Verzoekster is reeds jaren volledig arbeidsongeschikt. Haar inkomsten bestaan uit een arbeidsongeschiktheids-uitkering en een aanvullende bijstandsuitkering. Haar schulden behelzen een bedrag van € 8.620,45, verdeeld over 9 concurrente schuldeisers. De vordering van DELTA N.V. bedraagt € 4.027,68.

Op 12 november 2007 heeft verzoekster door tussenkomst van de Gemeentelijke Kredietbank van de gemeente Goes aan haar schuldeisers een schuldregeling aangeboden, inhoudende een betaling van 4,34% ineens tegen finale kwijting. De kredietbank zal daartoe aan verzoekster een saneringskrediet verstrekken met een looptijd van maximaal 36 maanden conform artikel 6.2 en 6.3 van de Gedragscode Schuldregeling van de Nederlandse Vereniging voor Volkskrediet. Daarbij is uitgegaan

van een draagkrachtberekening van € 12,55 per maand. Met uitzondering van DELTA N.V. hebben alle crediteuren met de aangeboden schuldregeling ingestemd.

2.2.1 DELTA N.V. voert primair als verweer dat zij geen schuldeiser van verzoekster is. De crediteuren zijn DELTA Comfort B.V. voor de levering van elektriciteit en gas (€ 2.014,85), DELTA Netwerkbedrijf B.V. voor het transport van elektriciteit en gas (€ 995,29), DELTA Kabelcomfort B.V. voor de levering van radio en TV signalen (€ 404,08), DELTA Infra B.V. voor de meterhuur (€ 127,17) en Evides N.V. voor de levering van water (€ 354,85). DELTA N.V. factureert en incasseert slechts voor deze vennootschappen, hetgeen vermeld wordt op de facturen die door DELTA N.V. verzonden worden. Het factureren en incasseren geschiedt uit hoofde van overeenkomsten van opdracht. Er is geen sprake van cessie van de vorderingen van de vennootschappen aan DELTA N.V.

2.2.2 Voorts voert DELTA N.V. als verweer dat de DELTA vennootschappen en Evides N.V. (hierna gezamenlijk: DELTA te noemen) aan een akkoord de voorwaarde stellen dat het uit te keren percentage minimaal 15% van de vordering bedraagt. Dit minimumpercentage is niet onredelijk omdat DELTA een andere positie heeft dan andere crediteuren. Zij draagt een veel groter financieel risico omdat zij bij niet nakoming niet zonder meer een beroep kan doen op ontbinding van de overeenkomst of opschorting van de leverings- en transportverplichting ter beperking van haar schade. Dit vloeit voort uit convenanten die DELTA heeft gesloten en de Ministeriële Regeling Afsluiten Elektriciteit en Gas Kleinverbruikers.

3. De beoordeling

3.1 Naar aanleiding van het primaire verweer van DELTA N.V., inhoudende dat zij geen schuldeiser van verzoekster is maar slechts factureert en incasseert voor de DELTA vennootschappen en Evides, overweegt de rechtbank het volgende.

Noch door DELTA N.V., noch door verzoekster, zijn facturen ten aanzien van de betreffende vordering overgelegd. Wel bevinden zich in het dossier de volgende stukken:

- brief van 16 november 2007 van DELTA N.V. aan mevrouw [S] met onder meer de volgende inhoud: "(...) In antwoord op uw brief van 12 november 2007 kunnen wij u het volgende meedelen. Uw voorstel tot betaling van 4,34% van de schuld ad € 4.027,68 ten name van [verzoekster], [adres] te Goes, tegen finale kwijting zullen wij niet inwilligen. De reden hiervoor is dat het percentage te laag is. (...)"

- brief van 13 december 2007 van de directeur van de Gemeentelijke Kredietbank geadresseerd aan DELTA N.V. met onder meer de volgende inhoud: "(...) Helaas bent u als enige schuldeiser niet akkoord gegaan met ons voorstel waardoor de schuldregeling dreigt te mislukken. (...) Gelet op het bovenstaande verzoeken wij u vriendelijk ons betalingsvoorstel nogmaals in overweging te nemen en alsnog akkoord te gaan. (...)"

- brief van 3 januari 2007 van DELTA N.V. aan mevrouw [S] met onder meer de volgende inhoud: "(...) In antwoord op uw brief van 13 december 2007 kunnen wij u het volgende meedelen. Na overleg met een leidinggevende kunnen wij niet akkoord gaan met het voorstel. Het percentage is te laag. (...)"

De rechtbank constateert dat DELTA N.V. tot tweemaal toe, zonder voorbehoud en zonder verwijzing naar de DELTA-vennootschappen en Evides, het verzoek om in te stemmen met een schuldregeling voor de onderhavige vordering van DELTA slechts op inhoudelijke gronden afwijst, namelijk omdat het aangeboden percentage te laag is. Het feit dat zij zelf kennelijk geen schuldeiser is en dat sprake is van vijf andere schuldeisers wordt daarbij niet genoemd. De rechtbank is van oordeel dat DELTA N.V., mocht zij zelf geen schuldeiser zijn, zich met de aangehaalde correspondentie jegens de Gemeentelijke Kredietbank en verzoekster dan tenminste als vertegenwoordiger van de DELTA-vennootschappen en Evides presenteert. Op grond van artikel 78 in combinatie met artikel 70 van boek 3 van het Burgerlijk Wetboek dient DELTA N.V. jegens verzoekster voor haar vertegenwoordigings-bevoegdheid in te staan. Het feit dat de vorderingen van deze andere vennootschappen in de onderlinge concernverhoudingen niet aan DELTA N.V. zijn gecedeerd doet daaraan niet af. De rechtbank verwerpt derhalve het verweer. Verzoekster heeft zich terecht tot DELTA N.V. gewend.

3.2 Ten aanzien van de aan DELTA N.V. aangeboden schuldregeling overweegt de rechtbank het volgende.

3.2.1 Ter terechtzitting is genoegzaam komen vast te staan dat verzoekster langdurig arbeidsongeschikt is en dat haar inkomen als gevolg daarvan de komende jaren het bijstandsniveau niet zal overstijgen. Er kan van uit worden gegaan dat, indien het niet tot een akkoord met haar schuldeisers komt, verzoekster zal worden toegelaten tot de wettelijke schuldsaneringsregeling. In dat

geval zal zij op basis van haar inkomen en het voor haar alsdan geldende vrij te laten bedrag slechts een gering bedrag per maand aan de boedel moeten afdragen. Deze boedelafrachten zullen zonder meer te weinig zijn om de kosten van de schuldsaneringsregeling te kunnen dekken. Andere baten voor de boedel zijn redelijkerwijs niet te verwachten, zodat aan de schuldeisers geen enkele uitkering zal kunnen worden gedaan.

3.2.2 Ingevolge artikel 287a van de Faillissementswet kan een verzoek tot vaststelling van een dwangakkoord worden toegewezen indien de schuldeiser in redelijkheid niet tot weigering van instemming met de schuldregeling heeft kunnen komen, in aanmerking genomen de onevenredigheid tussen het belang dat hij heeft bij de uitoefening van de bevoegdheid tot weigering en de belangen van de schuldenaar of van de overige schuldeisers die door die weigering worden geschaad. De wetgever heeft met de invoering van deze bepaling beoogd het minnelijk traject te versterken met een belangrijk rechtsmiddel. De wetgever acht het van belang dat alleen die personen tot de wettelijke schuldsaneringsregeling worden toegelaten die te goeder trouw zijn, oprecht en actief (maar tevergeefs) hebben geprobeerd om met hun schuldeisers tot en schikking te komen en voor wie aldus in een benarde schuldenpositie geen andere keuze overblijft dan een beroep op de rechter te doen. Door de gedwongen schuldregeling wordt voorkomen dat personen in de schuldsaneringsregeling terecht komen die in het minnelijk traject op eigen kracht in samenspraak met hun schuldeisers een regeling hadden kunnen treffen.

3.2.3 In het onderhavige geval heeft aanvaarding van de schuldregeling tot gevolg dat DELTA en de overige schuldeisers op zeer korte termijn een uitkering van 4,34% van hun vordering krijgen, tegenover geen enkele uitkering ingeval verzoekster in de wettelijke schuldsaneringsregeling zou komen. DELTA heeft geen feiten of omstandigheden aangevoerd op grond waarvan de verwachting gerechtvaardigd is dat zij buiten de schuldregeling een hoger bedrag tegemoet zou kunnen zien. Het bezwaar van DELTA tegen de aangeboden schuldregeling is gelegen in het feit dat zij niet gedwongen wenst te worden een schuldregeling te aanvaarden indien de uitkering aan DELTA niet tenminste 15% van haar vordering bedraagt. DELTA wenst zichzelf in een speciale positie geplaatst te zien omdat zij, door zich te committeren aan het algemeen belang van haar afnemers, een groter financieel risico draagt dan andere schuldeisers. Indien de rechtbank dit bezwaar van DELTA zou honoreren, met als gevolg dat de schuldregeling niet tot stand zou komen, zou dit ertoe leiden dat in gevallen als het onderhavige, waarin een schuldeiser nauwelijks enige afloscapaciteit heeft, de wettelijke schuldsaneringsregeling voor de schuldenaar de enige optie zal zijn om uit een problematische schuldsituatie te komen, terwijl dit traject dan niet tot enige uitkering aan de schuldeisers leidt, voor de schuldenaar onnodig belastend is, en (een deel van) de kosten daarvoor ten laste van de maatschappij komen. De rechtbank is van oordeel dat een dergelijke opstelling haaks staat op de bedoeling van de wetgever met de invoering van artikel 278a Fw, en door DELTA niet in redelijkheid kan worden aangemerkt als grond voor haar weigering om aan de aangeboden schuldregeling mee te werken.

3.2.4 Nu DELTA geen andere belangen aan haar weigering ten grondslag heeft gelegd, en de overige schuldeisers en verzoekster belang hebben bij de aangeboden schuldregeling, zal de rechtbank het verzoek om DELTA te bevelen in te stemmen met de schuldregeling, toewijzen.

3.3 Nu het verzoek met betrekking tot de schuldregeling wordt toegewezen behoeft het verzoek tot toelating tot de schuldsaneringsregeling geen bespreking meer.

3.4 DELTA N.V. zal als de in het ongelijk gestelde partij worden veroordeeld in de kosten van de procedure. Nu voor het onderhavige verzoekschrift geen griffierecht verschuldigd is en verzoekster niet is bijgestaan door een procureur, worden de kosten begroot op nihil.

4. De beslissing

De rechtbank:

beveelt DELTA N.V. in te stemmen met de door [verzoekster] aan de gezamenlijke crediteuren aangeboden schuldregeling;

veroordeelt DELTA N.V. in de kosten van de procedure, tot op heden begroot op nihil;

verklaart dit vonnis uitvoerbaar bij voorraad.

Dit vonnis is gewezen door mr. N. van der Ploeg-Hogervorst en uitgesproken ter openbare terechtzitting van 2 april 2008 in tegenwoordigheid van de griffier

LJN: BD8726, Rechtbank Dordrecht , 76158 FT-RK 08.5153

Datum uitspraak:

22-07-2008
Inhoudsindicatie:
dwangakkoord WSNP

Uitspraak
RECHTBANK DORDRECHT

Het verzoekschrift is behandeld ter terechtzitting van 22 juli 2008. Daarbij is verzoeker gehoord. Verweerder is, hoewel behoorlijk opgeroepen, niet ter zitting verschenen.

Bij de beoordeling van het onderhavige verzoek gaat de rechtbank uit van de navolgende vaststaande feiten.

- verzoeker heeft 8 concurrente schuldeisers, die in totaal een bedrag van € 7.780,68 van hem te vorderen hebben. Tot deze concurrente schuldeisers behoort Vodafone Libertel N.V. met een vordering van € 2.184,70.
- verzoeker heeft op of omstreeks 11 maart 2008 een schuldregeling aangeboden aan zijn schuldeisers, inhoudende een betaling van 16,81 % tegen finale kwijting. Dit voorstel is gebaseerd op een aan hem te verlenen saneringskrediet van € 1.307,74 netto, waarvan de hoogte is bepaald aan de hand van de op grond van zijn situatie berekende aflossingscapaciteit.
- Vodafone is de enige schuldeiser die geweigerd heeft in te stemmen met de aangeboden schuldregeling. Vodafone heeft als reden opgegeven dat zij de schuldeiser is met de hoogste vordering en dat zij van mening is dat verzoeker geen problematische schuldenlast heeft.

Verzoeker heeft ter zitting verklaard dat hij thans geen aflossingscapaciteit heeft, maar toch bereid is maandelijks af te dragen. Op grond daarvan verstrekt de Sociale Dienst verzoeker een saneringskrediet van € 1.307,74 netto, zodat hij zijn schuldeisers een bedrag ineens kan aanbieden. Verzoeker heeft verklaard dat dit thans het maximaal haalbare is. Hij volgt een hulpverleningstraject in verband met zijn verslavingsproblematiek en psychische klachten, waardoor hij thans niet in staat is om betaald werk te verrichten en hij alleen een bijstandsuitkering ontvangt. Tevens heeft verzoeker aangevoerd dat niet Vodafone maar dat Orange zijn grootste schuldeiser is.

De rechtbank ziet zich gesteld voor het beantwoorden van de vraag of Vodafone in redelijkheid tot weigering van instemming met de schuldregeling heeft kunnen komen, in aanmerking genomen de het belang dat zij heeft bij uitoefening van de bevoegdheid tot weigering en het belang van de schuldenaar dat door de weigering wordt geschaad alsmede het belang van de overige schuldeisers die wel met de minnelijke regeling hebben ingestemd.

De door Vodafone opgegeven redenen van weigering zijn niet juist. De vordering van één van de andere schuldeisers is hoger en - hoewel de omvang van de schuldenlast in absolute zin niet zeer hoog is, kan deze gelet op de (inkomens-)situatie van verzoeker en gelet op zijn thans geringe perspectief op verbetering ervan toch problematisch worden geacht.

Verzoeker beschikt thans niet over betaald werk en werkt een beperkt aantal uren met behoud van uitkering. Hij heeft - onderbouwd met stukken - voldoende aannemelijk gemaakt dat hij een persoonlijkheidsstoornis heeft en dat die stoornis ervoor zorgt dat de kans dat hij op afzienbare termijn meer kan werken of succesvol naar betaald werk kan worden geleid, waarmee hij meer kan verdienen dan de bijstandsuitkering die hij thans heeft, niet groot is. Nu toelating tot de wettelijke schuldsaneringsregeling van verzoeker indien geen dwangakkoord zou worden opgelegd niet onwaarschijnlijk kan worden geacht en nu toepassing van die wettelijke regeling ook aanzienlijke kosten met zich meebrengt die in mindering komen op hetgeen verzoeker thans aan afloscapaciteit heeft of wat hij nog zou kunnen verwerven, zou toepassing van de schuldsaneringsregeling de schuldeisers naar verwachting niet meer opleveren dan thans bij het akkoord wordt aangeboden. Daarbij geldt nog dat een eventuele bate voor de schuldeisers pas aan het eind van de schuldsaneringsregeling wordt uitgekeerd terwijl het akkoord erin voorziet dat het aangeboden bedrag ineens en op korte termijn betaalbaar wordt gesteld. Alle andere schuldeisers van verzoeker hebben wel ingestemd met de aangeboden regeling.

Gelet op het voorgaande ziet de rechtbank niet welk redelijk belang Vodafone heeft bij haar weigering

van de aangeboden regeling. Nu het belang van schuldeiser bij het verkrijgen van zekerheid omtrent een regeling en bij het voorkomen van de hogere kosten van toepassing van de wettelijke regeling duidelijk zijn en het belang van de schuldeisers bij het verkrijgen van een uitkering ineens op korte termijn voor de hand ligt, acht de rechtbank het geboden het verzoek tot vaststelling van een dwangakkoord toe te wijzen.

Vodafone zal als de in het ongelijk gestelde partij worden veroordeeld in de kosten van de procedure. Nu voor het onderhavige verzoekschrift geen griffierecht verschuldigd is en verzoeker niet is bijgestaan door een procureur, worden de kosten begroot op nihil.

De beslissing

De rechtbank:

- beveelt Vodafone om in te stemmen met de door verzoeker aangeboden schuldregeling;
- veroordeelt Vodafone in de kosten van deze procedure, aan de zijde van verzoeker bepaald op nihil;
- verklaart het vonnis uitvoerbaar bij voorraad.

Gewezen door mr. R.P. Broeders en uitgesproken ter openbare terechtzitting van 22 juli 2008 in tegenwoordigheid van de griffier .

LJN: BD9318, Rechtbank Utrecht , 251781/ FT RK 08.604

Datum uitspraak:

04-08-2008

Inhoudsindicatie:

Dwangakkoord toewijzen.

Uitspraak

RECHTBANK UTRECHT

1. De procedure

1.1. Het verloop van de procedure blijkt uit:

- het op 9 juli 2008 ter griffie van deze rechtbank ingekomen verzoekschrift tot toelating tot de schuldsanering en tot vaststelling van een dwangakkoord als bedoeld in artikel 287a Faillissementswet (Fw.),
- de brief tot het opvragen van ontbrekende stukken van 10 juli 2008 van de griffier van deze rechtbank,
- de op 24 juli 2008 ontvangen brief d.d. 23 juli 2008 van de heer [naam], schuldhulpverlener Bureau Bewindvoering (Kredietbank Utrecht), met de daarbij gevoegde stukken,
- het op 30 juli 2008 ontvangen faxbericht d.d. 30 juli 2008 van mevrouw [naam], schuldhulpverlener Kredietbank Utrecht, met de daarbij gevoegde stukken,
- de op 31 juli 2008 gehouden mondelinge behandeling van genoemd verzoekschrift en het daarvan opgemaakte proces-verbaal, met de daarin genoemde stukken.

1.2. Ten slotte is vonnis bepaald op heden.

2. De feiten

De rechtbank gaat uit van de volgende feiten.

2.1. [verzoekster] en haar echtgenoot, de heer [naam echtgenoot], hebben op of omstreeks 19 februari 2008 een schuldregeling aangeboden aan hun concurrente en preferente schuldeisers. De aangeboden schuldregeling houdt - samengevat - in dat aan de 11 concurrente schuldeisers een aanbod van 16,01 % en aan de preferente schuldeiser een aanbod van 32,02 % is voorgelegd, tegen kwijtschelding van het restant van de vordering. Het akkoord is aangeboden met behulp van een saneringskrediet van € 1.965,32 netto, beschikbaar gesteld door de Kredietbank Utrecht, gebaseerd op een minimale afloscapaciteit van € 66,00 per maand gedurende drie jaar. Het akkoord is opgesteld conform de Gedragscode Schuldregeling van de Nederlandse Vereniging voor Volkskrediet (NVVK). Artikel 6.2 sub a van deze gedragscode stelt als absolute voorwaarde dat alle schuldeisers hun medewerking moeten verlenen aan de schuldregeling.

2.2. De onder 2.1. bedoelde schuldregeling is door alle schuldeisers behalve Fa-med aanvaard. De vordering van Fa-med bedraagt € 1.039,36 op een totale schuldenlast van € 11.549,21. De vordering

van Fa-med beslaat hiermee 9 % van de totale schuldenlast van [verzoekster] en haar echtgenoot.

2.3. Fa-med heeft de reden voor het onthouden van de instemming niet toegelicht.

2.4. Uit de bij de aangeboden schuldregeling gevoegde toelichting blijkt dat [verzoekster] en haar echtgenoot per maand een AOW-uitkering ontvangen van in totaal € 1.156,05 alsmede een bedrag aan kostgeld van € 340,00, en dat voor hen een vrij te laten bedrag is berekend met behulp van de Recofamethode. Onder de huidige omstandigheden is sprake van een negatieve afloscapaciteit. Uit de door mevrouw [naam] overgelegde maanbegroting blijkt dat tijdens de schuldregeling per maand 5 % van de toepasselijke bijstandsnorm, te weten € 66,00, kan worden gespaard voor de schuldeisers. [verzoekster] en haar echtgenoot zijn respectievelijk 66 en 69 jaar oud en zijn gepensioneerd.

2.5. Het saneringskrediet zal kunnen resulteren in een uitkering van 16,01 % aan de concurrente en 32,02 % aan de preferente schuldeisers. Bij toelating tot de schuldsaneringsregeling zullen [verzoekster] en haar echtgenoot aan bewindvoerderssalaris, inclusief btw, (ten minste) verschuldigd zijn: $36 \times € 48,00 = € 1.776,00$. Bovendien bedragen de kosten voor de publicaties minimaal € 650,00.

3. Het verzoek tot het vaststellen van een dwangakkoord

3.1. [verzoekster] heeft in het verzoek tot toelating tot de schuldsaneringsregeling de rechtbank verzocht Fa-med te bevelen in te stemmen met de onder 2.1 bedoelde schuldregeling. [verzoekster] heeft verzocht het vonnis uitvoerbaar bij voorraad te verklaren.

3.2. Fa-med heeft geen verweer gevoerd.

4. De beoordeling van het verzoek tot het vaststellen van een dwangakkoord

4.1. De rechtbank overweegt dat Fa-med behoorlijk is opgeroepen voor de behandeling van het verzoek tot vaststelling van een dwangakkoord. Fa-med heeft geen verweer gevoerd. De rechtbank dient aldus te beoordelen of het verzoek haar niet ongegrond of onrechtmatig voorkomt.

4.2. In artikel 287a van de Faillissementswet is bepaald dat een verzoek als het onderhavige slechts kan worden toegewezen, als Fa-med in redelijkheid niet tot weigering van instemming met de door [verzoekster] en haar echtgenoot voorgestelde schuldregeling heeft kunnen komen. Hierbij moet in aanmerking worden genomen de onevenredigheid tussen het belang dat Fa-med heeft bij uitoefening van de bevoegdheid tot weigering en de belangen van [verzoekster] en haar echtgenoot of van de overige schuldeisers die door die weigering worden geschaad.

4.3. Uitgangspunt is dat het iedere schuldeiser in beginsel vrij staat om te verlangen dat 100% van haar vordering, vermeerderd met rente, wordt voldaan. Nu de aangeboden regeling voorziet in een lagere uitkering dan de volledige vordering van Fa-med, staat het belang van Fa-med bij weigering van die regeling vast.

4.4. Bij de beantwoording van de in 4.2. gestelde vraag acht de rechtbank vooreerst van belang dat [verzoekster] en haar echtgenoot hun 12 schuldeisers, met behulp van hun schuldhulpverlener, een minnelijk akkoord hebben aangeboden met inachtneming van de uitgangspunten en gedragscode van de NVVK. Voorts is van belang dat niet te verwachten valt dat het inkomen van [verzoekster] en haar echtgenoot, gelet op hun leeftijd, wijziging (verhoging) zal ondergaan.

4.5. De rechtbank dient voorts te onderzoeken welk perspectief de schuldeisers hebben indien [verzoekster] en haar echtgenoot in de WSNP zouden worden toegelaten, hetgeen naar het zich laat aanzien zal gebeuren als het dwangakkoord niet zou worden toegewezen. Duidelijk is geworden dat [verzoekster] en haar echtgenoot een negatieve afloscapaciteit hebben. Na aftrek van de kosten van de bewindvoering en publicaties zal er dan ook een NIHIL uitdeling zijn voor de schuldeisers. De rechtbank concludeert dat dat de "WSNP-route" voor Fa-med niets oplevert. Ervan uitgaande dat [verzoekster] en haar echtgenoot aan het einde van de WSNP de schone lei zouden krijgen, zou Fa-med voor het restant van haar vordering in rechte geen aanspraak meer kunnen maken op betaling.

4.6. Fa-med, vertegenwoordigd door Bosveld Gerechtsdeurwaarders & Incasso's (hierna: Bosveld), heeft per brieven van 25 februari 2008 en 13 mei 2008 laten weten niet akkoord te gaan met een voorstel van finale kwijting. Fa-med noch Bosveld hebben een reden opgegeven voor het onthouden van de instemming met het voorstel tegen finale kwijting. Bosveld heeft namens Fa-med aangegeven "nimmer" akkoord te zullen gaan met een voorstel tegen finale kwijting en betaling van de gehele vordering te wensen. Bosveld heeft zich verder niet verdiept in het onderhavige voorstel.

4.7. Uit vorenstaande volgt dat Fa-med niet aannemelijk heeft kunnen maken dat zij in redelijkheid tot weigering van instemming met de schuldregeling heeft kunnen komen, zodat het verzoek zal worden toegewezen. Daarbij heeft de rechtbank in aanmerking genomen dat onevenredigheid bestaat tussen het in 4.2. bedoelde belang dat Fa-med bij uitoefening van de bevoegdheid tot weigering heeft, en belangen van de overige schuldeisers die door die weigering worden geschaad.

4.8. Fa-med wordt in de kosten van deze procedure veroordeeld. Deze kosten worden aan de zijde

van [verzoekster] en haar echtgenoot tot op heden begroot op nihil.

4.9. Het verzoek van [verzoekster] om te worden toegelaten tot de wettelijke schuldsaneringsregeling kan, gelet op de toewijzing van de schuldregeling, onbesproken blijven.

5. De beslissing

De rechtbank

5.1. beveelt Fa-med in te stemmen met de aangeboden schuldregeling;

5.2. veroordeelt Fa-med in de kosten van de procedure en begroot deze kosten aan de zijde van [verzoekster] en haar echtgenoot tot op heden op nihil;

5.3. verklaart dit vonnis uitvoerbaar bij voorraad.

Dit vonnis is gewezen door mr. A.A.T. van Rens en in het openbaar uitgesproken op 4 augustus 2008.

LJN: BD9582, Rechtbank Amsterdam , 400007

Datum uitspraak:

09-07-2008

Inhoudsindicatie:

Dwangakkoord. Verzoekster heeft een totale schuldenlast van € 13.626,99, waaronder een schuld aan Postbank van € 5.497,68. Verzoekster heeft een schuldregeling aangeboden, inhoudende betaling van 7,7% van de concurrente vorderingen en 15,4% preferente vorderingen tegen finale kwijting van de restvordering. De aangeboden schuldregeling is gebaseerd op een afloscapaciteit van € 44,- per maand. De Postbank werkt als enige niet mee aan een akkoord en geeft als reden op dat zij gelet op het aangeboden percentage, er de voorkeur aan geeft zelf de incasso ter hand te nemen. De rechtbank acht het gelet op de persoonlijke omstandigheden van verzoekster niet aannemelijk dat zij de komende jaren vermogen verwerft dan wel werk vindt dat een inkomen genereert waaruit maandelijks meer kan worden gespaard voor de schuldeisers dan in het kader van dit akkoord aan hen wordt aangeboden. Gelet op de kosten (bewindvoerdersalaris en advertentiekosten) die samenhangen met de schuldsaneringsregeling zal in dat geval aan alle schuldeisers minder worden uitgekeerd dan de uitkering die hen in het kader van het akkoord wordt aangeboden. De schuldeisers zullen bovendien hun geld per direct ontvangen en niet eerst nadat de schuldsaneringsregeling drie jaar heeft geduurd. De rechtbank komt daarom tot het oordeel dat Postbank in redelijkheid niet tot weigering van instemming met de schuldregeling heeft kunnen komen. Er is sprake van onevenredigheid tussen het belang dat Postbank in deze zaak heeft bij uitoefening van de bevoegdheid instemming te weigeren en de belangen van verzoekster en de overige schuldeisers, die door weigering worden geschaad. Het dwangakkoord wordt toegewezen.

vonnis

RECHTBANK AMSTERDAM

Sector civiel recht

Partijen zullen hierna verzoekster en Postbank genoemd worden.

1. De procedure

1.1. Op 10 juni 2008 heeft verzoekster een verzoek ingediend tot toepassing van de schuldsanering. Daarbij is tevens verzocht om voorafgaand aan de behandeling van voornoemd verzoek Postbank te bevelen in te stemmen met een aangeboden schuldregeling (hierna te noemen: dwangakkoord) als bedoeld in artikel 287a Faillissementswet (Fw.)

1.2. Het dwangakkoord is behandeld ter terechtzitting van 1 juli 2008. Verzoekster, bijgestaan door de heer B (tolk Arabisch) en mevrouw C (schuldhulpverleenster van Doras), is ter terechtzitting verschenen.

Namens de Postbank is, hoewel rechtsgeldig opgeroepen, niemand verschenen.

2. De feiten

2.1. Verzoekster is een 49-jarige vrouw die buiten gemeenschap van goederen is gehuwd. Haar echtgenoot verblijft in Marokko. Ter terechtzitting heeft zij verklaard in 1996 voor het laatst betaalde arbeid te hebben verricht. Zij heeft destijds als schoonmaakster en naaister gewerkt. Sindsdien heeft zij verschillende uitkeringen ontvangen, waaronder een ziekte- en een

WAO-uitkering. Thans ontvangt zij een bijstandsuitkering.

Verzoekster heeft reuma, maar is niettemin recent door een keuringsarts geschikt bevonden betaalde arbeid te verrichten, mits dit geen staand werk betreft. De Sociale Dienst heeft haar alleen verplicht een cursus Nederlandse taal te volgen, waarvoor zij nu drie dagen per week naar school gaat.

Verzoekster heeft gesolliciteerd naar een baan als naaister, tot op heden zonder succes.

Mevrouw C heeft ter terechtzitting toegelicht dat het redelijkerwijs niet te verwachten valt dat verzoekster betaalde arbeid zal gaan verrichten. Verzoekster heeft in de afgelopen jaren meerdere ernstige medische ingrepen moeten ondergaan, waarvoor zij nog medicatie gebruikt. Gelet op de medische toestand, de gebrekkige kennis van de Nederlandse taal, de geringe en gedateerde werkervaring van verzoekster en de kosten van de bewindvoerder in een schuldsaneringsregeling valt, aldus mevrouw C, niet te verwachten dat gedurende de toepassing van de schuldsaneringsregeling meer kan worden verdiend dan er met het dwangakkoord wordt aangeboden. Zij verzoekt dan ook het dwangakkoord toe te kennen.

2.2. Verzoekster heeft blijkens de verklaring ex artikel 285 een totale schuldenlast van € 13.626,99, waaronder twee preferente schuldeisers van in totaal € 3.488,92. De schuld aan Postbank bedraagt volgens de brief van de Gemeentelijke Kredietbank Amsterdam van 14 maart 2008 aan Postbank € 5.497,68.

Verzoekster heeft een schuldregeling aangeboden, inhoudende betaling van 7,7% van de concurrente vorderingen en 15,4% preferente vorderingen tegen finale kwijting van de restvordering. De aangeboden schuldregeling is gebaseerd op een afloscapaciteit van € 44,- per maand.

2.3. De onder 2.2. bedoelde schuldregeling is door alle schuldeisers behalve Postbank aanvaard. Postbank heeft bij brief van 21 januari 2008 toegelicht niet in te stemmen met de aangeboden schuldregeling, omdat zij, gezien het aangeboden percentage, er de voorkeur aan geeft het incassotraject in eigen hand te houden.

2.4. Uit de bij de aangeboden schuldregeling gevoegde toelichting blijkt dat de schuld-hulpverleenster het voor verzoekster geldende vrij te laten bedrag heeft berekend op € 1.245,71 per maand, zodat onder de huidige omstandigheden maandelijks geen bedrag voor betaling aan schuldeisers beschikbaar is.

2.5. Bij toelating tot de schuldsaneringsregeling zal over de looptijd van de schuldsaneringsregeling aan salaris van de bewindvoerder (ten minste) verschuldigd zijn $36 \times € 46,41 = € 1.670,76$ en aan advertentiekosten ten minste € 130,-.

2.6. Verzoekster heeft verklaard het verzoek tot toepassing van de schuldsanerings-regeling te handhaven, indien de rechtbank het verzoek Postbank te bevelen in te stemmen met een aangeboden schuldregeling afwijst.

3. De beoordeling van het verzoek

3.1. Het verzoek zal slechts kunnen worden toegewezen als Postbank in redelijkheid niet tot weigering van instemming met de aangeboden schuldregeling heeft kunnen komen, in aanmerking genomen de onevenredigheid tussen het belang dat Postbank heeft bij weigering en de belangen van verzoekster en de overige schuldeisers bij vaststelling van het dwangakkoord.

3.2. Postbank is de enige van de twaalf crediteuren die niet instemt met een akkoord. De vordering van Postbank bedraagt € 5.497,68 terwijl de totale schuldenlast € 13.626,99 bedraagt. De schuldregeling is door de Gemeentelijke Kredietbank Amsterdam in overleg met Doras Schuldhulpverlening voorbereid en getoetst, dit betreft derhalve een onafhankelijke en deskundige partij. Het voorstel is goed onderbouwd. De verklaring dat in redelijkheid niet te verwachten is dat het alternatief, een wettelijk schuldsaneringstraject voor verzoekster, voor Postbank tot een hogere uitkering zal leiden is met redenen omkleed. Gelet op de persoonlijke omstandigheden van verzoekster is niet aannemelijk dat zij de komende jaren vermogen verwerft dan wel werk vindt dat een inkomen genereert waaruit maandelijks meer kan worden gespaard voor de schuldeisers dan in het kader van dit akkoord aan hen wordt aangeboden. Gelet op de kosten (bewindvoersalaris en advertentiekosten) die samenhangen met de schuldsaneringsregeling zal in dat geval aan alle schuldeisers minder worden uitgekeerd dan de uitkering die hen in het kader van het akkoord wordt aangeboden. De schuldeisers zullen bovendien hun geld per direct ontvangen en niet eerst nadat de schuldsaneringsregeling drie jaar heeft geduurd.

3.3. Postbank is ter terechtzitting niet verschenen. De reden om de instemming te weigeren is derhalve slechts af te leiden uit de schriftelijke reactie van Postbank aan de Gemeentelijke kredietbank Amsterdam van 21 januari 2008 waarin staat dat Postbank, gelet op het aangeboden percentage, er de voorkeur aan geeft zelf de incasso ter hand te nemen.

3.4. Gelet op het voorgaande is de rechtbank van oordeel dat Postbank in redelijkheid niet tot

weigering van instemming met de schuldregeling heeft kunnen komen. Er is sprake van onevenredigheid tussen het belang dat Postbank in deze zaak heeft bij uitoefening van de bevoegdheid instemming te weigeren en de belangen van verzoekster en de overige schuldeisers, die door weigering worden geschaad.

3.5. Het verzoek om Postbank bij uitspraak uitvoerbaar bij voorraad, te bevelen in te stemmen met de schuldregeling zal worden toegewezen. Het verzoek tot toelating tot de schuldsaneringsregeling komt daarom niet meer aan de orde.

4. De beslissing

De rechtbank

4.1. beveelt Postbank in te stemmen met de onder 2.1 bedoelde schuldregeling;

4.2. verklaart deze uitspraak uitvoerbaar bij voorraad.

Dit vonnis is gewezen door mr. H.M. Patijn en in het openbaar uitgesproken op 9 juli 2008

LJN: BD9799, Rechtbank Amsterdam , 400079 / KG ZA 08-1103 SR/MV

Datum uitspraak:

17-07-2008

Inhoudsindicatie:

Vordering in kort geding om het UWV te dwingen akkoord te gaan met een minnelijke schuldsanering wordt toegewezen, omdat het UWV slechter af zou zijn indien eiser zou gaan vallen onder het regime van de Wet Schuldsanering Natuurlijke Personen.

vonnis

RECHTBANK AMSTERDAM

Partijen zullen hierna [eiser] en het UWV worden genoemd.

1. De procedure

Ter terechtzitting van 8 juli 2008 heeft [eiser] gesteld en gevorderd overeenkomstig de in fotokopie aan dit vonnis gehechte dagvaarding. Het UWV heeft verweer gevoerd met conclusie tot weigering van de gevraagde voorziening. Na verder debat hebben partijen verzocht vonnis te wijzen.

2. De feiten

2.1. [eiser] beschikt over vijf schulden bij een viertal schuldeisers ten bedrage van in totaal EUR 21.375,58. Een van de schuldeisers is het UWV. De schuld aan het UWV bedraagt EUR 7.378,09 en is ontstaan omdat het UWV ten onrechte aan Wesselink een voorschot WIA-uitkering heeft uitbetaald. In een brief van het UWV van 9 november 2007 is hierover het volgende opgenomen: In onze brief van 11 mei 2007 hebben wij u laten weten dat u in de periode van 1 januari 2006 tot en met 1 september 2006 geen recht had op een WIA-uitkering.

Dat u ten onrechte een voorschot ontving, is niet uw fout. (...)

2.2. In verband met zijn schulden heeft [eiser] contact gezocht met het Bureau Schuldregeling te Zeist. Dit bureau heeft in de maanden oktober en november 2007 namens [eiser] met de andere drie schuldeisers een akkoord gesloten inhoudende betaling van 5,97 % van hun totale vordering tegen finale kwijting.

2.3. Bij brief van 12 oktober 2007 van het Bureau Schuldregeling is het UWV verzocht eveneens akkoord te gaan met betaling door [eiser] van 5,97% van de vordering (EUR 440,19) tegen finale kwijting. In de brief is verder ter toelichting het volgende opgenomen:

De volgens de ReCoFa-methode berekende aflossingscapaciteit is negatief en bedraagt € - 43,28. Als bijlage treft u de berekeningswijze. Bureau Schuldregeling hanteert echter een minimale aflossingscapaciteit van 5% van de geldende bijstandsnorm; in dit geval is dat € 43,62.(...)

Stadsbank Midden Nederland verstrekt in deze maximaal € 1.275,33 als netto saneringskrediet. Met dit krediet dient de volledige schuldenlast te worden afgekocht, wat voor uw vordering neerkomt op een afkooppercentage van 5,97%.

Omdat het UWV niet reageerde op de brief van 12 oktober 2007 heeft het Bureau Schuldregeling op 2 en 16 november 2007 nogmaals verzocht akkoord te gaan.

2.4. Bij brief van 14 maart 2008 van het UWV (ontvangen op 27 maart 2008) is het Bureau

Schuldregeling medegedeeld dat het UWV niet akkoord gaat met het voorstel. In de brief is onder meer het volgende opgenomen:

Wij gaan niet akkoord met uw voorstel. Een van de voorwaarden voor een eenmalige afkoopsom is, dat het aangeboden bedrag ten minste 50% van de rest van de vordering is. Het bedrag dat u voorstelt, is 5,97% van de rest van de vordering.

De tweede voorwaarde is als betaling op andere wijze niet mogelijk is (b.v. aanwenden eigen vermogen).

De derde voorwaarde is dat er met de afkoop een hoger bedrag moet binnen komen dan dat wij op de gebruikelijke wijze zouden ontvangen.(...)

2.5. Op 2 april 2008 is er telefonisch contact geweest tussen het Bureau Schuldregeling en het UWV, welk gesprek op 3 april 2008 schriftelijk is bevestigd door het Bureau Schuldregeling.

2.6. Bij brief van 23 april 2008 van de raadsman van [eiser] is het UWV nogmaals verzocht met het voorstel akkoord te gaan. Het UWV heeft hierop bij brief van 16 mei 2008 medegedeeld het standpunt zoals neergelegd in de brief van 14 maart 2008 te handhaven.

2.7. [eiser] heeft een verklaring in het geding gebracht van [betrokkene 1] (psychiater). In deze verklaring is onder meer opgenomen: (...) dat dhr. [eiser] lijdt aan een stoornis binnen het autisme spectrum, vroeger benoemd als Borderlinestoornis van de kindertijd, hetgeen gelijk staat aan de latere diagnose Multiple Complexe Ontwikkelingsstoornis (McDD).

Inmiddels wordt gesproken over het syndroom van Asperger, waarbij echter de affectregulatieproblematiek van de McDD nog steeds herkenbaar is. Sinds december 2004 is tevens sprake van een posttraumatische stressstoornis na een levensbedreigende longbloeding. Somatisch lijdt dhr. [eiser] aan een chronische pijnstoornis na pneumothorax. (...)

Eerder berichtte ik het UWV op 14 februari 2007. Toen schreef ik:

Duidelijk is dat bij dhr. [eiser] sprake is van een vanaf de vroege kindertijd bestaande pervasieve ontwikkelingsstoornis, inmiddels gecompliceerd door stresserende life-events met een zeer hoog angstniveau als gevolg. Voor dit laatste is de heer [eiser] met goed resultaat behandeld met behulp van EMDR (Eye Movement Desensitization and Reprocessing), naast psychofarmacotherapie.

Tevens wordt hij inmiddels behandeld voor narcolepsie.

Door deze combinatie van stoornissen (waarbij de McDD een "life-long disease" vormt) is op (zeer) lange termijn het verwerven van een inkomen uit betaalde arbeid onwaarschijnlijk.

3. Het geschil

3.1. [eiser] vordert - kort gezegd - om het UWV te veroordelen om binnen acht dagen in te stemmen met het voorstel als neergelegd in de brief van het Bureau Schuldregeling van 12 oktober 2007, een en ander op straffe van dwangsommen en met veroordeling van het UWV in de kosten van dit geding.

3.2. [eiser] stelt hiertoe - samengevat weergegeven - dat hij lijdt aan het syndroom van Asperger en dat hij een gebrek aan inzicht heeft om op de juiste wijze met zijn financiën om te gaan. De vordering van het UWV is echter buiten de schuld van [eiser] ontstaan, hetgeen door het UWV is erkend in zijn brief van 9 november 2007 (zie 2.1.). Door zijn ziekte is [eiser] niet in staat om inkomen uit arbeid te verwerven. Dit blijkt onder meer uit een in het geding gebrachte verklaring van de psychiater van [eiser].

De aangeboden regeling is het hoogst haalbare. De huidige aflossingscapaciteit van [eiser] is door het Bureau Schuldregeling berekend volgens de ReCoFa-methode. De uitkomst hiervan is negatief, te weten - EUR 43,28 (zie 2.3.). Het enige bedrag dat te verdelen valt, is het door de Stadsbank Midden Nederland verstrekte saneringskrediet van EUR 1.275,33. Indien geen minnelijk akkoord over de schulden kan worden afgesloten is het alternatief een aanvraag om te worden toegelaten tot de WSNP. Indien die aanvraag wordt toegewezen, zal het bedrag van EUR 1.275,33 geheel opgaan aan het salaris van de bewindvoerder en aan overige kosten. Het UWV krijgt dan helemaal niets. Verder krijgt het UWV in het voorstel van [eiser] het bedrag op korte termijn, terwijl crediteuren in het geval de WSNP van toepassing is drie tot vijf jaar op hun geld moeten wachten. De weigering van het UWV om met het voorstel in te stemmen is onrechtmatig, nu met het voorstel wordt voldaan aan de in de jurisprudentie ontwikkelde criteria.

3.3. Het UWV heeft - samengevat weergegeven - het verweer gevoerd dat het op grond van de Wet BMT verplicht is onverschuldigd betaalde uitkeringen terug te vorderen. In geval van dringende redenen kan van terugvordering worden afgezien en kan worden meegewerkt aan een minnelijke schuldsanering. De bestuursrechter heeft echter nog nimmer dringende redenen aangenomen zoals hiervoor bedoeld. Ook in het onderhavige geval doen zich geen dringende redenen voor. Het UWV handelt overeenkomstig imperatieve wetsbepalingen, zodat van een onrechtmatige daad geen sprake kan zijn. Ook de per 1 januari 2008 ingevoerde artikelen 278a en b van de Faillissementswet zetten de verplichting van het UWV tot terugvordering niet opzij.

Uit de onder 2.3. geciteerde brief blijkt dat [eiser] een aflossingscapaciteit heeft van EUR 43,62. Vanaf 20 augustus 2007 heeft hij dit bedrag kunnen reserveren. Dit is EUR 523,44 per jaar. Dit bedrag dient nog vermeerderd te worden met de netto jaarlijkse vakantietoeslag van EUR 560,30 waardoor de totale aflossingscapaciteit per jaar EUR 1.083,74 bedraagt. Bij toelating tot de WSNP zou over drie jaar een bedrag van ongeveer EUR 3.250,- in de boedel vallen.

4. De beoordeling

4.1. Bij de toewijzing van een vordering tot medewerking aan een buitengerechtigd akkoord is terughoudendheid geboden. Het staat een schuldeiser in beginsel vrij een akkoord dat inhoudt dat hij slechts een deel van zijn vordering betaald krijgt te weigeren. Dit kan uitzondering lijden indien de uitoefening van deze bevoegdheid wordt misbruikt (artikel 3:13 BW) en de schuldeiser aldus naar redelijkheid aanvaarding van het aanbod niet had kunnen weigeren, in aanmerking genomen de onevenredigheid tussen het belang dat hij heeft bij uitoefening van de bevoegdheid tot weigering en de belangen van de schuldenaar of van de overige schuldeisers die door die weigering worden geschaad.

4.2. Niet bestreden is dat het aanbod tot de schuldregeling door een professionele partij is opgesteld, dat het goed gedocumenteerd en financieel transparant is en dat [eiser] zich hierdoor een uiterste krachtsinspanning heeft getroost.

4.3. Allereerst zal bij de beoordeling van de vraag of het UWV in redelijkheid tot zijn weigering kon komen, moeten worden gekeken naar de inhoud van het akkoord en naar de specifieke feiten en omstandigheden die [eiser] onbetwist naar voren heeft gebracht. Aanvaarding van het akkoord zal tot gevolg hebben dat het UWV een betaling van EUR 440,19 tegemoet kan zien. Dit zal (in beginsel) moeten worden vergeleken met de situatie dat op [eiser] de wettelijke schuldsaneringsregeling van toepassing wordt. In dit kader dient te worden uitgegaan van de berekening van het Bureau Schuldregeling dat de aflossingscapaciteit van [eiser] negatief is (te weten EUR - 43,28 per maand). Deze berekening is door het UWV niet bestreden. Gezien de negatieve aflossingscapaciteit valt er dan voor de schuldeisers van [eiser] niets te verdelen, waarbij nog van belang is dat [eiser] in de wettelijke schuldsaneringsregeling een bewindvoerderssalaris is verschuldigd dat - zoals hij onbetwist heeft aangevoerd - tenminste EUR 1.500,- zal bedragen. Er kan in dit geding niet worden uitgegaan van de berekening van het UWV omdat de aflossingscapaciteit van EUR 43,62 berust op een vrijwillig aanbod van [eiser] (gebaseerd op het aanbod van de Stadsbank Midden Nederland) waaraan hij in het kader van de wettelijke schuldsaneringsregeling niet kan worden gehouden.

4.4. Voorts is van belang dat het UWV één van de vier schuldeisers van [eiser] is, de overige schuldeiseres reeds hebben ingestemd met het aangeboden akkoord en dat de schuld aan het UWV ongeveer één/derde gedeelte van de totale schulden bedraagt. Aannemelijk is dan dat de rechtbank, indien een verzoek tot toelating tot de WSNP wordt gedaan, op grond van artikel 287a Fw het UWV alsnog zal bevelen akkoord te gaan met een regeling (die voor het UWV en de andere schuldeisers per saldo dan minder zal opleveren dan de thans aangeboden regeling). Verder is van belang dat het UWV de schuld van [eiser] zelf heeft doen ontstaan, althans dat [eiser] niet door zijn fout ten onrechte een uitkering heeft ontvangen, en dat het UWV vijf maanden heeft gewacht alvorens te reageren op het namens [eiser] gedane aanbod.

4.5. Het UWV heeft nog terecht aangevoerd dat een hoge waarde moet worden toegekend aan de waarborgen die een schuldeiser heeft in het kader van de Faillissementswet en de WSNP, maar dit verweer kan in de gegeven omstandigheden niet leiden tot afwijzing van de vordering. De waarborg die een bewindvoerder in het kader van de WSNP zou kunnen bieden, zou - naar het zich nu laat aanzien - zich slechts kunnen richten op het stimuleren van [eiser] een hoger inkomen te verwerven. Dit is echter gezien zijn aandoening niet aannemelijk, hetgeen wordt bevestigd in de verklaring van zijn psychiater (zie 2.7.). Uit deze verklaring blijken tevens specifieke feiten en omstandigheden met betrekking tot [eiser].

4.6. Nu de vooruitzichten voor het UWV als schuldeiser bij aanvaarding van het akkoord gunstiger zijn dan bij verwerping daarvan en gezien de belangen van [eiser] zoals deze kunnen worden opgemaakt uit de door hem naar voren gebrachte specifieke feiten en omstandigheden, alsmede gezien de belangen van de overige schuldeisers, kon het UWV naar redelijkheid niet tot weigering van instemming met de voorgestelde schuldregeling komen. Derhalve is hier sprake van een dringende reden als bedoeld in de Wet BMT waardoor het UWV kan afzien van haar terugvorderingsverplichting.

4.7. De slotsom is dat de vordering van [eiser] zal worden toegewezen. Aan de veroordeling zal geen dwangsom worden verbonden omdat het UWV ter zitting heeft toegezegd zich aan een veroordeling te zullen houden. Van een instituut als het UWV kan ook worden verwacht dat hij zich aan rechterlijke uitspraken houdt.

4.8. UWV zal als de grotendeels in het ongelijk gestelde partij in de proceskosten worden veroordeeld. De kosten aan de zijde van [eiser] worden begroot op:

- dagvaarding EUR 71,80
 - betaald vastrecht 63,50
 - in debet gesteld vast recht 190,50
 - salaris procureur 816,00
- Totaal EUR 1.141,80

5. De beslissing

De voorzieningenrechter

5.1. veroordeelt het UWV om binnen acht dagen na betekening van dit vonnis in te stemmen met het voorstel tot een minnelijk akkoord van 12 oktober 2007, inhoudende een betaling door [eiser] aan het UWV van EUR 440,19 tegen finale kwijting van de schuld van [eiser] bij het UWV, en mee te werken aan de uitvoering van dit voorstel,

5.2. veroordeelt UWV in de proceskosten, aan de zijde van [eiser] tot op heden begroot op EUR 1.141,80, te voldoen aan de griffier door overmaking op rekeningnummer 19.23.25.728 ten name van MVJ Arrondissement Amsterdam, onder vermelding van "proceskostenveroordeling" en het zaak- en rolnummer,

5.3. verklaart dit vonnis tot zover uitvoerbaar bij voorraad,

5.4. wijst het meer of anders gevorderde af.

Dit vonnis is gewezen door mr. Sj.A. Rullmann, voorzieningenrechter, bijgestaan door mr. M. Veraart, griffier, en in het openbaar uitgesproken op 17 juli 2008.

LJN: BE7655, Rechtbank 's-Hertogenbosch , rekestnummer 08.759 en 08.760

Datum uitspraak:

11-08-2008

Inhoudsindicatie:

Dwangakkoord WSNP De rechtbank heeft naar aanleiding van een verzoek ex art. 287a lid 1 Faillissementswet (Fw) ten aanzien van de schuldeiser die weigert akkoord te gaan met de door verzoeker aangeboden schuldregeling bevolen in te stemmen met de schuldregeling. Verzoeker biedt aan 18,92% van de vordering tegen finale kwijting te voldoen, welk percentage gelijk is aan de maximale afloscapaciteit gedurende 3 jaar op grond van de rekenmethode van Recofa. De weigerende schuldeiser ziet geen reden om met dit aanbod in te stemmen nu hij loonbeslag heeft gelegd en daardoor maandelijks € 200,00 op zijn vordering afgelost ziet. Hierdoor worden de belangen van de overige schuldeisers echter geschaad. Immers, bij toelating tot de schuldsaneringsregeling zou op de afloscapaciteit in ieder geval de kosten van bewindvoering in mindering moeten worden gebracht en voorts zal - in geval de aangeboden schuldregeling wordt aanvaard - uitkering onmiddellijk plaatsvinden terwijl bij toelating tot de WSNP pas na 3 jaar uitkering zal plaatsvinden.

Uitspraak

RECHTBANK 's-HERTOGENBOSCH

Partijen worden hierna [verzoeker] en Maasland genoemd.

1. De procedure

Het verloop van de procedure blijkt uit:

- de op 18 juli 2008 ter griffie van deze rechtbank ingekomen verzoekschriften tot toelating tot de schuldsaneringsregeling en tot vaststelling van een dwangakkoord als bedoeld in artikel 287a Faillissement (Fw).

- de mondelinge behandeling van genoemde verzoekschriften op 1 augustus 2008.

Bij de mondelinge behandeling van genoemde verzoekschriften is [verzoeker] verschenen bijgestaan door mevrouw W.A. Goertz, beschermingsbewindvoerder.

Namens Maasland zijn de gemachtigden mevrouw J.M.J. Tap en de heer G.J.B. Brom verschenen.

Verzoeker vraagt de rechtbank op grond van artikel 287a lid 1 Faillissementswet (Fw) ten aanzien van de schuldeisers(s) genoemd in de verklaring ex art. 285 Fw die weigert/weigeren zijn/hun

medewerking te verlenen aan een aangeboden schuldregeling te bevelen in te stemmen met die schuldregeling.

In de verklaring ex art. 285 Fw staat - voor zover hier relevant- : (...)Schuldeiser Woningbouwver. Maasland (...) Ondanks een heroverweging blijft de schuldeiser bij weigering (...).

De rechtbank heeft oproepen voor de zitting doen uitgaan aan -onder andere- woningbouwvereniging Maasland.

Ter zitting is door de gemachtigde van verweerster medegedeeld dat ten gevolge van een fusie schuldeiser thans is de Stichting Mooiland. De rechtbank zal hiervan uitgaan.

Bij beschikking van 22 februari 2007 heeft de kantonrechter bewind ingesteld over alle goederen van [verzoeker]. De door de kantonrechter aangestelde bewindvoerder heeft de onderhavige verzoeken mee ondertekend.

2. Het geschil

[verzoeker] heeft op of omstreeks 7 april 2008 een schuldregeling aangeboden aan zijn schuldeisers. Deze schuldregeling zou voor de schuldeisers leiden tot een uitkering van 18,92% van de vordering tegen finale kwijting. Het aangeboden percentage is terug te voeren op een aan [verzoeker] verstrekt saneringskrediet welk bedrag gelijk is aan de maximale aflossingscapaciteit gedurende drie jaren volgens de rekenmethode van Recofa. Hierbij is opgemerkt dat is gekozen voor een saneringskrediet, omdat gelet op het inkomen uit WAO-uitkering van [verzoeker] geen verandering in het inkomen is te verwachten.

Maasland is de enige schuldeiser van [verzoeker] die - bij brieven van 22 en 24 april 2008 aan het Bureau Schuldhulpverlening - geweigerd heeft in te stemmen met de aangeboden schuldregeling. Maasland heeft deze weigering schriftelijk niet toegelicht. De ABN AMRO Bank heeft met de schuldregeling ingestemd onder de mededeling dat, indien het voorgestelde bedrag voor 30 mei 2008 niet is ontvangen, zij genoodzaakt zal zijn haar medewerking te beëindigen.

Ter zitting heeft Maasland verklaard - hetgeen door [verzoeker] niet is betwist - dat zij [verzoeker] in een eerder stadium de kans heeft geboden om tot het treffen van de regeling te komen, maar dat [verzoeker] deze kans niet heeft aangegrepen. Maasland is overgegaan tot het leggen van loonbeslag en ontvangt nu reeds enkele maanden € 200,- ter afbetaling van de vordering en ziet derhalve thans geen reden om in te stemmen met de voorgestelde schuldregeling. Voorts heeft Maasland zich ter zitting afgevraagd of de overige schuldeisers akkoord zijn, nu één van hen een voorbehoud heeft gemaakt.

3. Het verzoek tot het vaststellen van het dwangakkoord

[verzoeker] heeft bij het verzoek tot toelating tot de schuldsaneringsregeling - kort weergegeven - de rechtbank verzocht Maasland te bevelen in te stemmen met de hierboven genoemde schuldregeling. [verzoeker] heeft tevens verzocht het vonnis uitvoerbaar bij voorraad te verklaren.

Maasland heeft het verzoek bestreden.

4. De beoordeling van het geschil

Op grond van artikel 287a Fw wordt het verzoek toegewezen, indien Maasland in redelijkheid niet tot weigering van instemming met de door [verzoeker] voorgestelde schuldregeling heeft kunnen komen, in aanmerking genomen de onevenredigheid tussen het belang dat zij heeft bij uitoefening van de bevoegdheid tot weigering en de belangen van [verzoeker] of van de overige schuldeisers die door die weigering worden geschaad.

Uitgangspunt is dat het iedere schuldeiser, zoals Maasland, in beginsel vrij staat om te verlangen dat 100% van zijn vordering, vermeerderd met rente, wordt voldaan. Nu de aangeboden regeling voorziet in een lagere uitkering dan het bedrag waar Maasland recht op zou hebben bij volledige betaling door [verzoeker], is het belang van Maasland een gegeven.

Voorts dient de rechtbank te onderzoeken of door de weigering van Maasland de belangen van [verzoeker] en de overige schuldeisers worden geschaad en zo ja, of die belangen zwaarder wegen dan het belang van Maasland om haar bevoegdheid tot weigering uit te oefenen. De rechtbank stelt vast dat indien [verzoeker] zou worden toegelaten tot de schuldsaneringsregeling dit een lagere uitkering zou opleveren voor de schuldeisers, dan de thans voorgestelde regeling.

Bij het saneringskrediet is rekening gehouden met het volgens de rekenmethode van Recofa vastgestelde vrij te laten bedrag, waarbij geen sprake is van bijkomende kosten. Indien [verzoeker] echter zou worden toegelaten tot de schuldsaneringsregeling, wordt eveneens rekening gehouden met het volgens de rekenmethode van Recofa vastgestelde vrij te laten bedrag, waarbij onder meer de kosten van bewindvoering op het gespaarde bedrag in mindering zullen worden gebracht. Derhalve is het resultaat dat uit de thans voorliggende schuldregeling zal volgen voor de schuldeisers

voordeliger, dan het te verwachten resultaat van de schuldsaneringsregeling. Door de weigering van Maasland worden de belangen van de overige schuldeisers derhalve geschaad.

Bovendien krijgen zowel Maasland als de overige schuldeisers op basis van de voorliggende regeling sneller aflossing. Bij de schuldsaneringsregeling wordt immers pas na afloop van de termijn van 3 jaar aan de schuldeisers uitgekeerd, terwijl in de voorliggende regeling onmiddellijk zal worden betaald. Op grond van de wet dient er ook overigens nog een belangenafweging plaats te vinden. Bij deze belangenafweging dient te worden betrokken hoe groot het aandeel van de weigerende schuldeiser in de totale schuldenlast is. De totale schuldenlast bedraagt € 32.276,55. Een percentage van 86,47 ten bedrage van € 27.909,16 is akkoord gegaan met de voorgestelde schuldregeling. De vordering van Maasland bedraagt € 4.367,39 zijnde 13,53% van de gehele schuldenlast. De rechtbank ziet in dit percentage geen aanleiding om het belang van Maasland zwaarder te laten wegen dan de belangen van verzoeker en van de overige crediteuren.

Gebleken is dat Maasland uit een door haar gelegd beslag op het loon van [verzoeker] reeds enkele malen een bedrag van € 200,00 heeft ontvangen. Maasland heeft dit onder meer ook ter zitting aangegeven als een van haar bezwaren tegen de voorgestelde schuldregeling, omdat voortzetting van voornoemd beslag zal leiden tot een hogere uitkering dan de voorgestelde schuldregeling. De rechtbank stelt vast dat dit voordeel voor Maasland niet meer zal bestaan zodra de andere schuldeisers ook beslag gaan leggen. Dat Maasland zichzelf thans nog kan bevoordelen ten opzichte van de overige schuldeisers, doordat zij als enige beslag heeft gelegd op het inkomen van [verzoeker] is naar het oordeel van de rechtbank niet een belang op grond waarvan de voorgestelde schuldregeling moet worden afgewezen.

Vornoemd beslag brengt met zich dat de vordering van Maasland thans lager is dan voorheen in het verzoek tot het vaststellen van het dwangakkoord is vermeld. De rechtbank gaat ervan uit dat de regeling betrekking heeft op het op datum van dit vonnis nog verschuldigde bedrag. De schuldeisers worden hierdoor niet benadeeld aangezien dit tot een hoger percentage van uitkering zal leiden. Het verweer van Maasland inhoudende dat het maar de vraag is of de ABN AMRO Bank instemt met de regeling gelet op de mededeling van de bank dat het bedrag voor 30 mei 2008 binnen diende te zijn, kan naar het oordeel van de rechtbank ook niet leiden tot afwijzing van het verzoek. De ABN AMRO bank heeft ingestemd met het haar aangeboden bedrag. De bank heeft, ondanks het feit dat nog geen bedrag is ontvangen, haar medewerking niet beëindigd, zodat ervan uit kan worden gegaan dat de bank nog steeds instemt met de regeling.

Gelet op het voorgaande zal de rechtbank het verzoek tot vaststelling van het dwangakkoord toewijzen. Gezien deze toewijzing, behoeft het subsidiaire verzoek tot toelating tot de schuldsaneringsregeling geen bespreking meer.

Ingevolge de wet veroordeelt de rechtbank de schuldeiser die de instemming heeft geweigerd in de kosten. De rechtbank begroot deze kosten op nihil.

5. Beslissing

De rechtbank:

- beveelt de Stichting Mooiland in te stemmen met de door [verzoeker] aangeboden schuldregeling;
- veroordeelt de Stichting Mooiland in de kosten, tot op heden begroot op nihil;
- verklaart dit vonnis uitvoerbaar bij voorraad.

Dit vonnis is gewezen door mrs. E. Loesberg, P.A.M. Penders en M.G.A. Poelman en in het openbaar uitgesproken op 11 augustus 2008 in tegenwoordigheid van mr L.M.A. Bardoel, griffier.

LJN: BE9040, Rechtbank Breda , 191042 FT RK 08-787

Datum uitspraak:

11-08-2008

Inhoudsindicatie:

Dwang akkoord

Uitspraak

RECHTBANK BREDA

Partijen worden hierna [verzoeker] en het Uvw genoemd.

1. Het verloop van de procedure.

Dit blijkt uit de navolgende processtukken:

- het op 13 juni 2008 ter griffie ingekomen verzoekschrift met bijlagen;
- de brieven van de gemeente Tilburg van 3 juli 2008 en 15 juli 2008 met aanvullende informatie;
- de aantekeningen van de griffier van de mondelinge behandeling van het verzoekschrift op 6 augustus 2008.

2. Het verzoek.

Dit strekt primair tot vaststelling van een dwangakkoord als bedoeld in art. 287a Fw en subsidiair tot toelating tot de schuldsaneringsregeling.

3. De beoordeling.

3.1 Bij de beoordeling van het onderhavige verzoek gaat de rechtbank uit van de navolgende vaststaande feiten.

- [verzoeker] heeft 1 preferente schuldeiser en 20 concurrente schuldeisers, die in totaal bedragen van respectievelijk euro 3.587,89 en euro 30.748,43 van hem te vorderen hebben. Tot deze concurrente schuldeisers behoort het Uvw, met een vordering van euro 3.650,48.
- De vordering van het Uvw is gebaseerd op een terugvorderingbesluit van 18 januari 2007 en betreft ten onrechte aan [verzoeker] verstrekte WW-uitkering over de periode 20 maart 2006 tot 10 september 2006 ten bedrage van euro 7.917,28. Het Uvw heeft dit bedrag grotendeels verrekend met nog aan [verzoeker] te betalen WAO-uitkering, waardoor thans nog een bedrag resteert van euro 3.650,48.
- [verzoeker] heeft op 22 november 2007 een schuldregeling aangeboden aan zijn schuldeisers, inhoudende een betaling aan de concurrente schuldeisers van 3,8% van hun vordering.
- Het Uvw is de enige schuldeiser die geweigerd heeft in te stemmen met de aangeboden schuldregeling.

3.2 [verzoeker] heeft ter onderbouwing van het verzoek aangevoerd dat hij een afloscapaciteit heeft van euro 47,38 per maand. Op grond daarvan kan hem een saneringskrediet worden verstrekt van euro 1.422,56 netto, zodat hij schuldeisers een bedrag ineens kan aanbieden. [verzoeker] stelt dat dit het maximaal haalbare is, dat hij zijn schuldeisers kan aanbieden. Hij ontvangt al geruime tijd een volledige WAO-uitkering. Gezien zijn psychische problematiek, waarvoor hij onder behandeling is, is de kans dat hij een baan zal vinden gering. Zijn schulden zijn ontstaan als gevolg van zijn echtscheiding in combinatie met zijn psychische problematiek, die pas begin 2003 is onderkend. [verzoeker] heeft al enige tijd hulp van zijn broer, die zijn financiën op orde heeft gebracht en zijn budget beheert. Sindsdien zijn er geen nieuwe schulden meer ontstaan en heeft [verzoeker] de omstandigheden die bepalend zijn geweest voor het ontstaan en onbetaald laten van zijn schulden onder controle.

3.3 Het Uvw heeft onder verwijzing naar artikel 36, tweede lid, aanhef en onder d, van de Werkloosheidswet (WW) als verweer aangevoerd niet in staat te zijn in te stemmen met de aangeboden schuldregeling, aangezien het aangeboden percentage van 3,8% te laag is.

3.4 Ingevolge art. 287a Fw kan een verzoek tot vaststelling van een dwangakkoord worden toegewezen, indien de schuldeiser in redelijkheid niet tot weigering van instemming met de schuldregeling heeft kunnen komen, in aanmerking genomen de onevenredigheid tussen het belang dat hij heeft bij de uitoefening van de bevoegdheid tot weigering en de belangen van de schuldenaar of van de overige schuldeisers die door die weigering worden geschaad.

3.5 De wetgever heeft met de invoering van deze bepaling beoogd het minnelijk traject te versterken met een belangrijk rechtsmiddel. De wetgever acht het van belang dat alleen die personen tot de schuldsaneringsregeling worden toegelaten, die te goeder trouw zijn, oprecht en actief (maar tevergeefs) hebben geprobeerd om met hun schuldeisers tot een schikking te komen en voor wie aldus in een benarde schuldenpositie geen andere keuze overblijft dan een beroep op de rechter te doen. Door de gedwongen schuldregeling wordt voorkomen dat personen in de schuldsaneringsregeling terecht komen die in het minnelijk traject op eigen kracht in samenspraak met hun schuldeisers een regeling hadden kunnen treffen waarmee alle partijen hadden kunnen leven, ware het niet dat een schuldeiser wellicht zonder valide redenen zijn medewerking had geweigerd.

3.6 Vooropgesteld wordt dat een schuldeiser het recht heeft om te verlangen dat al het mogelijke wordt gedaan om zijn vordering voldaan te krijgen. Als hij van mening is dat de kans op (een gedeeltelijke) voldoening groter is wanneer de schuldenaar onder intensief, streng en onafhankelijk toezicht komt te staan van een bewindvoerder en een rechter-commissaris, dan is daarin een belang gelegen voor de schuldeiser om zijn instemming met een schuldregeling te weigeren. Een schuldeiser zal echter bij de (geringe) kans op een hoger uitkeringspercentage in het wettelijk traject dan in het

minnelijk traject, ook in beschouwing moeten nemen het feit dat de kosten van wettelijke publicaties en van het jaarlijks te verhogen maandelijks bewindvoerdersalaris in mindering worden gebracht op hetgeen uiteindelijk na drie jaar zal kunnen worden uitgekeerd.

3.7 In het onderhavige geval heeft het Uvw aangevoerd dat zij zich moet houden aan de in artikel 36 WW neergelegde bepalingen en dat deze wettelijke bepalingen aan instemming met de aangeboden schuldregeling in de weg staan.

3.8 Ter zitting is komen vast te staan dat het Uvw ten gevolge van een niet aan [verzoeker] te wijten fout ten onrechte aan [verzoeker] een WW-uitkering heeft verstrekt over een periode waarin hij ook een ZW-uitkering ontving. Het Uvw heeft deze WW-uitkering op grond van artikel 36, eerste lid, WW jo artikel 22a WW als onverschuldigd betaald teruggevorderd. Het Uvw stelt, naar de rechtbank begrijpt, dat zij alleen op één van gronden genoemd in het tweede lid van artikel 36 WW kan afzien van gehele of gedeeltelijke terugvordering. Ingevolge artikel 36, tweede lid, aanhef en onder d, WW kan het Uvw besluiten van (verdere) terugvordering af te zien, indien degene van wie wordt teruggevorderd een bedrag, overeenkomend met 50% van de restsom, in één keer aflost. Het Uvw heeft op grond van deze bepaling [verzoeker] bij brief van 4 december 2007 voorgesteld om de vordering af te kopen met een éénmalige betaling van tenminste euro 1.825,24, zijnde 50% van het nog openstaande bruto bedrag. Het Uvw heeft aan de betaling van een eenmalige afkoopsom de voorwaarde verbonden dat de afkoopsom tenminste even hoog moet zijn als het bedrag dat [verzoeker] in drie of vijf jaar tijd aan aflossing zou kunnen betalen. [verzoeker] is niet ingegaan op dit voorstel, aangezien hij daartoe niet de financiële middelen heeft. [verzoeker] kan immers niet op dit voorstel ingaan, zonder ook zijn andere crediteuren 50% van hun vordering aan te bieden.

3.9 Behalve op één van de gronden genoemd in het tweede lid van artikel 36 WW, kan de Uvw ook op de grond genoemd in het vierde lid van artikel 36 WW geheel of gedeeltelijk afzien van terugvordering, namelijk in geval van dringende redenen. De rechtbank is van oordeel dat een geval als het onderhavige, waarin een schuldenaar buiten zijn schuld in een zodanig moeilijke financiële situatie terecht is gekomen dat hij niet meer in staat is zijn crediteuren te voldoen en zich om die reden tot de desbetreffende instanties heeft gewend voor schuldhulpverlening, als een dringende reden als bedoeld in artikel 36, vierde lid, WW kan worden beschouwd. De rechtbank verwerpt dan ook het verweer van het Uvw, dat de wet haar niet de mogelijkheid biedt akkoord te gaan met een schuldregeling waarvan het aangeboden percentage lager is dan 50% van de restantvordering.

3.10 Bij de beoordeling van de vraag of het Uvw in redelijkheid haar instemming heeft kunnen weigeren acht de rechtbank van belang dat de betaling die het Uvw tegemoet kan zien bij aanvaarding van de schuldregeling vergelijkbaar is met de uitkering die het Uvw kan verwachten indien de schuldsaneringsregeling van toepassing wordt verklaard, zoals subsidiair gevorderd. Het vrij te laten bedrag, waarop de aangeboden schuldregeling is gebaseerd, is immers berekend overeenkomstig de wijze waarop het vrij te laten bedrag wordt berekend in het kader van de schuldsaneringsregeling. Het voordeel van aanvaarding van de schuldregeling boven het wettelijk traject is dat het Uvw nu een betaling ontvangt, terwijl in geval van toelating tot de schuldsaneringsregeling er pas na drie jaar een uitkering volgt en er bovendien op het gespaarde bedrag nog een bedrag in mindering wordt gebracht voor de kosten van de wettelijke publicaties en het bewindvoerdersalaris.

3.11 De rechtbank is op grond van het vorenoverwogene dan ook van oordeel dat het Uvw in redelijkheid niet tot weigering van instemming met de schuldregeling heeft kunnen komen. De rechtbank neemt daarbij mede in aanmerking dat de aangeboden schuldregeling goed en betrouwbaar gedocumenteerd en voldoende onderbouwd is en het uiterste is waartoe [verzoeker] financieel in staat moet worden geacht, terwijl het alternatief van een schuldsaneringsregeling het Uvw als schuldeiser geen gunstiger vooruitzicht biedt dan de aangeboden schuldregeling. Het Uvw heeft dan ook geen belang bij de weigering van de aangeboden schuldregeling, terwijl [verzoeker] en de overige schuldeisers - die een bedrag van euro 30.685,84 vertegenwoordigen op een totale schuldenlast van euro 34.336,32 - wel belang hebben bij aanvaarding van de schuldregeling. Het belang van de overige schuldeisers is, evenals het belang van het Uvw, gelegen in de betere vooruitzichten bij de aanvaarding van de aangeboden schuldregeling dan bij verwerping daarvan en het belang van [verzoeker] is gelegen in het feit dat hij buiten het wettelijk traject zijn schulden kan regelen, hetgeen in overeenstemming is met hetgeen de wetgever met de gedwongen schuldregeling heeft beoogd.

3.12 Aangezien het verzoek tot vaststelling van een dwangakkoord wordt toegewezen, behoeft het verzoek tot toelating tot de schuldsaneringsregeling geen bespreking meer.

3.13 Het Uvw zal als de in het ongelijk gestelde partij worden veroordeeld in de kosten van de procedure. Nu voor het onderhavige verzoekschrift geen griffierecht verschuldigd is en [verzoeker] niet is bijgestaan door een procureur, worden de kosten begroot op nihil.

4. De beslissing.

De rechtbank:

beveelt het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen in te stemmen met de door G. [verzoeker] aan de gezamenlijke crediteuren aangeboden schuldregeling;
veroordeelt het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen in de kosten van dit geding, tot op heden begroot op nihil;

verklaart dit vonnis uitvoerbaar bij voorraad.

Dit vonnis is gewezen door mr. Hermans en uitgesproken ter openbare terechtzitting van 11 augustus 2008 in tegenwoordigheid van de griffier.

LJN: BM9507, Rechtbank Arnhem , 10/2

Datum uitspraak:
08-02-2010

Uitspraak
RECHTBANK ARNHEM
Sector civiel recht

(...)

3. De beoordeling

3.1 Het verzoek tot het opleggen van deze schuldregeling aan Webcasso en Fa-med B.V. dient te worden toegewezen indien Webcasso en Fa-med B.V. in redelijkheid niet tot weigering van instemming met deze schuldregeling hebben kunnen komen, in aanmerking genomen de onevenredigheid tussen het belang dat zij hebben bij uitoefening van de bevoegdheid tot weigering en de belangen van [verzoeker] of van de overige schuldeisers die door de weigering worden geschaad. Blijkens de wetsgeschiedenis (MvT Kamerstukken II 2004/05 nr. 3 p. 18) bij de totstandkoming van artikel 287a Fw. kan een groot aantal toetsingscriteria van belang zijn bij de beantwoording van deze vraag.

3.2 Allereerst is de vraag of het voorstel goed is gedocumenteerd en of voldoende duidelijk is dat het bod het uiterste is waartoe [verzoeker] financieel in staat moet worden geacht. De schuldregeling is door Kredietbank Utrecht voorbereid en getoetst, dit betreft derhalve een onafhankelijke en deskundige partij. Het verzoek is verder goed onderbouwd en gedocumenteerd. Het aangeboden akkoord houdt in dat [verzoeker] een aanbod doet van $36 \times € 45,- = € 1.620,-$ minus $€ 145,80$ (de bemiddelingskosten van 9%) = $€ 1.474,20$. Ten aanzien van de vraag of voldoende duidelijk is dat het bod het uiterste is waartoe [verzoeker] financieel in staat is overweegt de rechtbank het volgende. Vooropgesteld moet worden dat gelet op het feit dat er sprake is van psychische problematiek, [verzoeker] vanaf 1983 niet meer heeft gewerkt, alsmede de toelichting van de heer [Z] ter zitting, onvoldoende aannemelijk is geworden dat er een goede kans is dat [verzoeker] in de toekomst zodanig gaat verdienen dat in een eventuele schuldsaneringsregeling een hogere uitdeling aan de schuldeisers zou worden gerealiseerd.

[verzoeker] heeft in 2007 een forse fraudeschuld van $€ 12.775,37$ aan de gemeente [woonplaats] laten ontstaan. [verzoeker] is ten aanzien van het ontstaan én onbetaald laten van deze schuld niet te goeder trouw geweest. De schuld is ontstaan in de vijf jaar voorafgaand aan de dag waarop het verzoekschrift is ingediend. De kans is zeer groot dat het verzoek van [verzoeker] om thans te worden toegelaten tot de wettelijke schuldsaneringsregeling op grond van artikel 288 lid 1 sub b Fw. zal worden afgewezen. Bij afwijzing van het verzoek en na het verstrijken van de in de wet gehanteerde vijfjaarstermijn zou [verzoeker] een hernieuwd verzoek kunnen doen om te worden toegelaten tot de schuldsaneringsregeling. In de tussentijd zou vanwege het door gemeente [woonplaats] gelegde beslag op de WWB-uitkering van [verzoeker] enkel op de schuld aan de gemeente [woonplaats] van $€ 12.775,37$ worden afgelost. Indien [verzoeker] na het verstrijken van de in de wet gehanteerde vijfjaarstermijn wel wordt toegelaten tot de wettelijke schuldsaneringsregeling, valt een uitdeling aan de schuldeisers gelet op het salaris van de bewindvoerder, het vrij te laten bedrag en de eerder genoemde omstandigheden met betrekking tot de verdien capaciteit van [verzoeker], niet te verwachten.

De gemeente [woonplaats] is dus de enige schuldeiser die in afwachting van een hernieuwd verzoek van [verzoeker] gebaat zou kunnen zijn bij weigering van de aangeboden schuldregeling. Zij heeft echter laten weten dat zij gelet op de uitzonderlijke situatie van [verzoeker] toch haar medewerking zal verlenen. Tevens is van belang dat Webcasso en Fa-med B.V. de enige schuldeisers zijn die niet met de aangeboden schuldregeling hebben ingestemd. De rechtbank komt tot de conclusie dat het belang dat Webcasso en Fa-med hebben bij uitoefening van de bevoegdheid tot weigering niet in een zodanige verhouding staat tot het belang van [verzoeker] en de overige schuldeisers, die op basis van het aanbod een uitkering tegemoet kunnen zien.

3.3 Het verzoek om Webcasso en Fa-med B.V. te bevelen in te stemmen met de schuldregeling wordt daarom op grond van artikel 287a lid 5 Faillissementswet toegewezen.

De beslissing

De rechtbank:

- beveelt Webcasso en Fa-med B.V. om in te stemmen met de door [verzoeker] aangeboden schuldregeling.

LJN: BM9283, Rechtbank Maastricht , 151384

Datum uitspraak:
21-06-2010

Inhoudsindicatie:

Artikel 287a Fw, verzoek tot vaststelling van een dwangakkoord, schuldregeling, bevoegdheid tot weigering en de belangen van de schuldenaar of van de overige schuldeisers die door die weigering worden geschaad.

Uitspraak

vonnis

RECHTBANK MAASTRICHT

(...)

3. De beoordeling

3.1. In artikel 287a Fw is bepaald dat een verzoek als het onderhavige slechts kan worden toegewezen als LAVG in redelijkheid niet tot weigering van instemming met de door verzoeker voorgestelde schuldregeling heeft kunnen komen, in aanmerking genomen de onevenredigheid tussen het belang dat zij heeft bij uitoefening van de bevoegdheid tot weigering en de belangen van de schuldenaar of van de overige schuldeisers die door die weigering worden geschaad.

3.2. Uitgangspunt is dat het iedere schuldeiser, zoals LAVG, in beginsel vrij staat om te verlangen dat 100% van zijn vordering, vermeerderd met rente, wordt voldaan. Nu de aangeboden regeling voorziet in een lagere uitkering dan het volledige bedrag waar LAVG recht op zou hebben bij volledige betaling door verzoeker, is het belang van LAVG bij weigering van die regeling een gegeven.

3.3. De rechtbank dient voorts te onderzoeken of door de weigering van LAVG de belangen van verzoeker en de overige schuldeisers worden geschaad en zo ja, of die belangen zwaarder wegen dan het belang van LAVG om zijn bevoegdheid tot weigering uit te oefenen. De rechtbank zal bij die weging uitgaan van een vergelijking met de situatie van toepassing van de wsnp, nu het voorschans geenszins onwaarschijnlijk is dat de toepassing van de wsnp in dit geval zal worden uitgesproken.

3.4. De rechtbank is van oordeel dat de belangen van de overige schuldeisers worden geschaad door de weigering van LAVG en dat het belang van LAVG niet opweegt tegen de belangen van de overige schuldeisers. Het aanbod van verzoeker houdt immers in dat de schuldeisers direct een bedrag in handen krijgen en dat er geen drie jaar hoeft te worden gewacht zoals bij toepassing van de wsnp. Daarbij is deze uitkering aan de crediteuren gegarandeerd door de gemeente Heerlen. Aan het einde van drie jaar schuldsanering is het onzeker of verzoeker eenzelfde bedrag bij elkaar gespaard zal hebben. Daarnaast zal verzoeker bij toepassing wsnp zijn opleiding niet af kunnen maken, omdat van hem wordt verwacht dat hij gaat werken. Hierdoor zal verzoeker alleen ongeschoold werk kunnen verrichten, waardoor zijn verdien capaciteit zal afnemen. Toepassing van de wsnp zal er waarschijnlijk toe leiden dat verzoeker slechts de minimale boedelafdracht, zijnde het bewindvoerdersalaris, hoeft af te dragen. Dit heeft tot gevolg er geen bedrag voor betaling aan de schuldeisers beschikbaar zal zijn, terwijl bij de aangeboden minnelijke regeling een uitkeringspercentage van 25 % is gegarandeerd.

3.5. De rechtbank neemt bovendien mee in haar oordeel dat LAVG de enige weigerende schuldeiser is en dat haar vordering slechts 15,9 % van de totale schuldenlast betreft.

3.6. Al het hiervoor overwogene leidt ertoe dat de rechtbank het primaire verzoek zal toewijzen.

3.7. LAVG zal, als de in het ongelijk gestelde partij, worden veroordeeld in de kosten van de procedure.

3.8. Bij de begroting van voormelde kosten zal de rechtbank aansluiten bij het bepaalde in artikel 238 Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering. De rechtbank zal de reiskosten van verzoeker bepalen op € 9,00 en diens verletkosten op nihil. De reiskosten van de vertegenwoordiging van het CLSH en het project "Nu of nooit" zal de rechtbank bepalen op € 18,00 en de toe te kennen noodzakelijke verletkosten van de vertegenwoordiger van het CLSH en de vertegenwoordiger van het project "Nu of nooit" op € 139,22 respectievelijk € 158,54.

4. De beslissing

De rechtbank

- beveelt LAVG in te stemmen met de door verzoeker aangeboden schuldregeling;
- veroordeelt LAVG in de kosten van dit geding, tot op heden begroot op € 9,00 aan reis- en verletkosten voor en uit te keren aan verzoeker en € 315,76 aan reis- en verletkosten voor en uit te keren aan de gemeente Heerlen;

LJN: BN7855, Rechtbank Utrecht , 290265/FT-RK 10.717

Datum uitspraak:
16-09-2010

Uitspraak
RECHTBANK UTRECHT
Sector handels- en familierecht
(...)

4. De beoordeling van het verzoek tot het vaststellen van een dwangakkoord

4.1. In artikel 287a van de Faillissementswet is bepaald dat een verzoek als het onderhavige slechts kan worden toegewezen als LAVG in redelijkheid niet tot weigering van instemming met de door Hendriks voorgestelde schuldregeling heeft kunnen komen, in aanmerking genomen de onevenredigheid tussen het belang dat LAVG heeft bij uitoefening van de bevoegdheid tot weigering en het belang van Hendriks of van de overige schuldeisers die door die weigering worden geschaad.

4.2. Uitgangspunt is dat het iedere schuldeiser in beginsel vrij staat om te verlangen dat 100% van haar vordering, vermeerderd met rente, wordt voldaan. Nu de aangeboden regeling voorziet in een lagere uitkering dan de volledige vordering van LAVG, staat het belang van LAVG bij weigering van die regeling vast.

4.3. Bij de beantwoording van de in 4.1. gestelde vraag acht de rechtbank vooreerst van belang dat Hendriks reeds een bedrag van € 458,80 heeft gespaard. Tevens is van belang dat de schuldeisers maandelijks een deel van hun vorderingen betaald krijgen.

4.4. Ten aanzien van de inspannings- en sollicitatieverplichting is duidelijk geworden dat het niet in de lijn der verwachting ligt dat Hendriks in de komende jaren zal kunnen gaan werken en daarmee meer inkomsten zal ontvangen. Het wettelijke schuldsaneringstraject biedt dus in dit opzicht geen voordelen boven de aangeboden schuldregeling.

4.5. Aangezien er weinig of geen kosten verbonden zijn aan de aangeboden regeling en er wel (aanzienlijke) kosten verbonden zijn aan het wettelijke schuldsaneringstraject, concludeert de rechtbank dat het wettelijke schuldsaneringstraject minder zal opleveren voor de schuldeisers. Er vanuit gaande dat Hendriks aan het einde van het wettelijke schuldsaneringstraject de schone lei zal krijgen, zullen de schuldeisers voor het restant van hun vorderingen in rechte geen aanspraak meer kunnen maken op betaling.

4.6. Uit het voorgaande volgt dat LAVG niet aannemelijk heeft kunnen maken dat zij in redelijkheid tot weigering van instemming met de schuldregeling heeft kunnen komen, zodat het verzoek zal worden toegewezen. Daarbij heeft de rechtbank in aanmerking genomen dat onevenredigheid bestaat tussen het belang dat LAVG bij uitoefening van de bevoegdheid tot weigering heeft, en de belangen van de overige schuldeisers die door die weigering worden geschaad. Hierbij weegt zwaar dat de overige 9 schuldeisers, die ongeveer 85 % van de totale schuldenlast vertegenwoordigen, wel akkoord zijn gegaan met de aangeboden schuldregeling. Daarnaast is van belang dat door LAVG geen verweer is gevoerd.

4.7. LAVG wordt in de kosten van deze procedure veroordeeld. Deze kosten worden aan de zijde van Hendriks tot op heden begroot op nihil.

4.8. Het verzoek van Hendriks om te worden toegelaten tot de wettelijke schuldsaneringsregeling kan, gelet op de toewijzing van de schuldregeling, onbesproken blijven.

5. De beslissing

De rechtbank

5.1 beveelt LAVG in te stemmen met de aangeboden schuldregeling;

5.2 veroordeelt LAVG in de kosten van de procedure en begroot deze kosten aan de zijde van Hendriks tot op heden op nihil;

LJN: BI2623, Rechtbank 's-Gravenhage , 334322/FT-RK 09.696

Datum uitspraak:
23-04-2009

Inhoudsindicatie:

Nieuw verzoek voor het afgeven van een bevel ex artikel 287a van de Faillissementswet. Het feit dat eerder een dwangakkoord is afgegeven, staat niet aan het toewijzen van het huidige verzoek in de weg.

RECHTBANK TE 'S-GRAVENHAGE
sector civiel recht - meervoudige kamer
(...)

Beoordeling

1. De rechtbank dient in deze situatie allereerst de vraag te beantwoorden of het enkele feit dat reeds eerder een verzoek op grond van artikel 287a lid 1 Fw is toegewezen, het toewijzen van een nieuw verzoek op grond van hetzelfde wetsartikel belemmert.

De rechtbank is van oordeel dat deze vraag ontkennend dient te worden beantwoord nu verzoekster zelf niet verantwoordelijk is voor de foutieve gang van zaken en hierdoor derhalve niet benadeeld mag worden.

Daarnaast heeft het op onjuiste feiten gebaseerde vonnis van 15 januari 2009 geen ongewenste juridische gevolgen nu de twee schuldeisers die daarmee gedwongen werden in te stemmen met de aangeboden schuldregeling hier reeds vrijwillig mee akkoord waren gegaan en de aangeboden schuldregeling alsmede de schuldenlast van verzoekster ongewijzigd zijn gebleven. Bovendien staat het vonnis van 15 januari 2009 niet aan het thans voorliggende verzoek in de weg nu eerder slechts een contractuele relatie tot stand is gekomen tussen verzoeker en de schuldeisers die haar - vrijwillig of gedwongen - zijn aangegaan en voornoemde weigerachtige schuldeisers hier derhalve geheel buiten zijn gebleven. Aannemelijk is dat de situatie buitengewoon gecompliceerd zou worden indien de rechtbank thans het gevraagde bevel zou weigeren, maar zoals hierna wordt overwogen doet dit geval zich niet voor.

2. De rechtbank dient de vraag te beantwoorden of de betrokken schuldeisers in redelijkheid tot weigering van instemming met de schuldregeling hebben kunnen komen. Zij wijst het verzoek toe indien sprake is van een onevenredigheid tussen het belang dat schuldeisers hebben bij de uitoefening van de bevoegdheid tot weigering en het belang van verzoekster dat door de weigering wordt geschaad.

De aangeboden schuldregeling is door de rechtbank reeds eerder getoetst en is ongewijzigd gebleven. De weigerachtige schuldeisers vertegenwoordigen slechts een zeer klein deel van de totale schuldenlast en hebben geen inhoudelijke gronden voor hun weigering aangevoerd. Op grond van het voorgaande is de rechtbank, in aanmerking genomen de onevenredigheid tussen het belang van schuldeisers bij uitoefening van de bevoegdheid tot weigering en de belangen van verzoekster of van de overige schuldeisers die door die weigering worden geschaad, van oordeel dat schuldeisers in redelijkheid niet tot weigering van instemming met de schuldregeling hebben kunnen komen. Het verzoek dient derhalve te worden toegewezen.

LJN: BI9012, Rechtbank Rotterdam , 323761/FT-EA 09.128

Datum uitspraak:

03-06-2009

Faillissementsrecht. Instemmen schuldregeling. Artikel 287a Faillissementswet. Het CJIB stelt zich (blijkbaar) op het standpunt dat een schuldhulpverlenende instantie verplicht is zich aan te sluiten bij de NVVK. Gebeurt dit niet, dan is het CJIB niet bereid mee te werken aan een minnelijke regeling. Dit standpunt vindt naar het oordeel van de rechtbank geen steun in de wet en leidt tot rechtsongelijkheid.

Uitspraak

RECHTBANK ROTTERDAM

Sector civiel recht

(...)

3. De beoordeling

De rechtbank ziet zich gesteld voor het beantwoorden van de vraag of de schuldeisers in redelijkheid tot weigering van instemming met de schuldregeling hebben kunnen komen, in aanmerking genomen de onevenredigheid tussen het belang dat zij hebben bij uitoefening van de bevoegdheid tot weigering en het belang van de verzoekster dat door de weigering wordt geschaad. De rechtbank beantwoordt deze vraag ontkennend en heeft daartoe het volgende overwogen.

Gezien de hoogte van hun vordering en het aandeel daarvan in de totale schuldenlast weegt het belang van de weigerende schuldeisers niet op tegen het belang dat verzoekster en de overige crediteuren hebben bij de totstandkoming van de minnelijke regeling. De redenen die deze crediteuren voor hun weigering hebben gemeld, kan daar niet aan afdoen.

Het CJIB heeft zich op het standpunt gesteld dat gelet op het wettelijke systeem van invordering van administratieve sancties op grond van de Wet administratiefrechtelijke handhaving

verkeersvoorschriften het CJIB niet als een gewone schuldeiser kan worden beschouwd. Slechts is uitzonderlijke gevallen is het CJIB bereid om van het gevoerde incassobeleid af te wijken. Het CJIB heeft daarbij een zeer ruime beleidsvrijheid die in rechte slechts marginaal getoetst kan worden. De uitspraak van deze rechtbank van 27 augustus 2008 (LJN BF1287) moet dan ook onjuist worden geoordeeld, aldus het CJIB.

De rechtbank kan het CJIB volgen in de stelling dat zij niet als een doorsnee schuldeiser kan worden beschouwd. Om die reden dient ook het standpunt van het CJIB dat zij slechts zeer gedeeltelijk medewerking aan een minnelijke regeling verleent, in die zin dat nimmer na afloop finale kwijting wordt verleend, te worden gerespecteerd. Een zo verstrekkende inbreuk op het beginsel van de paritas creditorum zal, naar het oordeel van de rechtbank bij andere schuldeisers, in het kader van een minnelijke regeling zoals de onderhavige, niet licht kunnen worden geaccepteerd.

De rechtbank is evenwel van oordeel dat de rechterlijke toetsing, ook al draagt die een marginaal karakter, zich zal kunnen uitstrekken tot een beroep op ruime beleidsvrijheid, indien die leidt tot strijd met rechtseenheid en rechtsgelijkheid. Zoals de rechtbank reeds eerder heeft overwogen in bovenvermelde uitspraak doet deze situatie zich voor nu het CJIB alleen medewerking wil verlenen aan de totstandkoming van een minnelijke regeling, indien de daarbij betrokken schuldhulpverlenende instantie lid is van de NVVK.

Mevrouw E. Blok heeft ter zitting verklaard dat de gemeente Capelle aan den IJssel geen lid is van de NVVK, doch wel overweegt zich te onderwerpen aan de vrijwillige certificering zoals die thans in aantocht is.

De rechtbank stelt vast dat er vooralsnog geen sprake zal zijn van een certificeringseis op basis van de Wet op het consumentenkrediet, doch van een certificering van schuldhulpverlenende instanties op vrijwillige basis.

Gelet op de toelichting bij artikel 287a, vierde lid en de bepaling van artikel 288, tweede lid, onderdeel b, van de Faillissementswet komt het de rechtbank voor dat de wetgever de toetsing van de schuldhulpverlenende persoon of instelling op het punt van onafhankelijkheid en deskundigheid uitdrukkelijk bij de rechter heeft neergelegd. Dit geldt dus zowel voor de beslissing om iemand toe te laten tot het wettelijk traject als voor de beslissing een weigerachtige crediteur te dwingen in te stemmen met een aangeboden schuldregeling. Het staat het CJIB derhalve vrij bij een beoordeling als de onderhavige ter onderbouwing van de weigering gemotiveerd aan te voeren dat de schuldhulpverlenende instantie niet voldoet aan de te stellen eisen inzake deskundigheid en onafhankelijkheid. Dat het lidmaatschap van een organisatie als de NVVK hierbij de enige factor van belang zou zijn, kan niet worden aanvaard. Deze organisatie heeft geen officiële status in het kader hier van belang en lang niet alle gemeenten hebben zich hierbij aangesloten. Gesteld, noch gebleken is dat de schuldhulpverlening van de gemeente Capelle aan den IJssel niet voldoet aan daaraan te stellen eisen van deskundigheid en onafhankelijkheid.

Het verzoek om het CJIB te bevelen in te stemmen met de schuldregeling zoals deze is aangeboden in de brief van 24 december 2008, wordt daarom toegewezen. Het verzoek om N en Z te bevelen in te stemmen met de schuldregeling zoals deze is aangeboden in de brief van 1 december 2008 wordt eveneens toegewezen.

Het subsidiaire verzoek tot toepassing van de schuldsaneringsregeling kan, nu het primaire verzoek wordt toegewezen, onbesproken blijven.

4. De beslissing

De rechtbank:

- beveelt de schuldeisers Centraal Justitiele Incassobureau te Leeuwarden, N, vertegenwoordigd door G en Z om in te stemmen met de door verzoekster aangeboden schuldregeling;
- verklaart het vonnis uitvoerbaar bij voorraad.

LJN: BI9743, Rechtbank Roermond , 94197 / FT-RK 09-234

Datum uitspraak:

24-06-2009

Inhoudsindicatie:

Minnelijk traject leidt tot hogere uitdeling dan wettelijke schuldsanering.

VONNIS

RECHTBANK ROERMOND

Sector civiel recht

(...)

4. De beoordeling van het geschil

4.1. Aan de rechtbank is het verzoek voorgelegd om de weigerachtige schuldeisers te bevelen in te stemmen met een schuldregeling.

4.2. Een schuldeiser staat het in beginsel vrij zijn medewerking aan een door een schuldenaar aangeboden buitengerechtelijke schuldregeling te weigeren. Een schuldenaar kan, hangende een verzoek tot toepassing van de schuldsaneringsregeling, de rechtbank verzoeken ex artikel 287a Faillissementswet een schuldregeling op te leggen. Indien de schuldeiser in redelijkheid niet tot weigering van de schuldregeling heeft kunnen komen, kan de rechtbank bevelen dat een weigerachtige schuldeiser daarmee dient in te stemmen. De rechtbank dient daarbij af te wegen het belang van de schuldeiser om tot een weigering te komen, het belang van de schuldenaar en de belangen van de overige schuldeisers die door de weigering worden geschaad.

4.3. In dit geval heeft slechts één schuldeiser, verweerder sub 1, zijn weigering gemotiveerd, zijnde dat hij de aflossing te laag vindt. De andere weigerende schuldeiser, verweerder sub 2, heeft geen verklaring voor zijn weigering gegeven. Verweerder sub 3 heeft in het geheel niet gereageerd op het voorstel. De rechtbank gaat dan ook voorbij aan de weigering van verweerders sub 2 en 3.

4.4. Met betrekking tot het verweer van verweerder sub 1 overweegt de rechtbank dat zij met verzoekster van oordeel is dat toelating van verzoekster tot de schuldsanering geen hoger uit te delen bedrag voor de schuldeisers oplevert. Immers, toelating van verzoekster tot de schuldsanering brengt kosten met zich die significant hoger zijn dan de kosten die de stichting Vorkmeer in rekening brengt voor het uitvoeren van de minnelijke regeling, namelijk ongeveer EUR 1.500,- tegen EUR 400,-, terwijl de aflossingscapaciteit niet verschilt, namelijk EUR 45,- per maand. Indien verzoekster zou worden toegelaten tot de wettelijke schuld-sane-rings-regeling zou aan haar schuldeisers derhalve een aanzienlijk lager percentage worden uitgekeerd dan het percentage van 3,58% dat door verzoekster in de schuldregeling is aangeboden.

4.5. Daar komt nog bij dat de rechtbank geen aanleiding ziet om aan te nemen dat de aflossingscapaciteit van verzoekster in de komende drie jaar zal toenemen. Verzoekster lijdt aan een ziekte, als gevolg waarvan zij niet tot het verrichten van betaalde arbeid in staat is. Gelet op de medische verklaringen die door verzoekster zijn ingebracht, is in de komende drie jaar hierin geen verbetering te verwachten.

4.6. Wel is de rechtbank van oordeel dat de ingangsdatum van het akkoord 1 juli 2009 moet zijn, zodat het tot op heden door haar reeds gespaarde bedrag van EUR 1.021,97 bovenop het nog te sparen bedrag van EUR 45,00 per maand voor de duur van 36 maanden komt. Verzoekster heeft ter zitting verklaard akkoord te gaan met deze ingangsdatum.

Uitgaande van deze bedragen zal er voor de schuldeisers een bedrag van ongeveer EUR 2.240,00 beschikbaar komen.

4.7. De rechtbank is gelet op hetgeen hierboven is overwogen van oordeel dat verweerders in redelijkheid niet tot weigering van instemming met de door verzoekster voorgestelde schuldregeling kan komen.

4.8. De rechtbank is in het licht van hetgeen is overwogen bovendien van oordeel dat de belangen die verweerders hebben bij uitoefening van hun bevoegdheid tot weigering, onevenredig is ten opzichte van de belangen van de schuldenaar of van de overige schuldeisers (ongeveer 66%) die door die weigering worden geschaad.

4.9. Alles overziende komt de rechtbank tot het oordeel dat verweerders niet in redelijkheid tot weigering van instemming met de aangeboden schuldregeling hebben kunnen komen. Het verzoek zal dus worden toegewezen, nu dit de rechtbank gegronsd voorkomt, waarbij zij opmerkt dat de voorgestelde regeling dient in te gaan per 1 juli 2009.

4.10. De rechtbank acht geen termen aanwezig enige partij in de kosten te veroordelen.

5. Beslissing

De rechtbank:

5.1. beveelt verweerders in te stemmen met de door verzoekster aangeboden schuldregeling zoals hiervoor overwogen;

LJN: BJ0056, Rechtbank Dordrecht , 79470/09/5019 en 79471/09/5020

Datum uitspraak:

28-04-2009

Inhoudsindicatie:

Verzoek dwangakkoord toegewezen. Weigerachtige schuldeiser niet aannemelijk gemaakt dat zij in redelijkheid tot weigering van instemming met de schuldregeling heeft kunnen komen.

Uitspraak

RECHTBANK DORDRECHT

Sector civiel recht

(...)

Beoordeling

Het verzoekschrift is behandeld ter terechtzitting van 28 april 2009. Daarbij zijn verzoekers gehoord, bijgestaan door de heer Baddouri, tolk. De schuldeiser is, hoewel behoorlijk opgeroepen, niet ter zitting verschenen.

De rechtbank ziet zich gesteld voor het beantwoorden van de vraag of genoemde schuldeiser in redelijkheid tot weigering van instemming met de schuldregeling heeft kunnen komen, in aanmerking genomen het belang dat zij heeft bij uitoefening van de bevoegdheid tot weigering en het belang van verzoekers dat door de weigering wordt geschaad alsmede het belang van de overige schuldeisers die wel met de minnelijke regeling hebben ingestemd.

Uit het verzoekschrift is gebleken dat verzoeker halve dagen werkt en dat hij een aanvulling krijgt vanuit de WAO. Gelet op het feit dat hij hartpatiënt is, is verzoeker beperkt belastbaar en dit zal naar verwachting niet binnen afzienbare tijd veranderen.

Verzoekster heeft geen werkervaring op de Nederlandse arbeidsmarkt en zij is de Nederlandse taal niet machtig.

De rechtbank acht het gelet op deze omstandigheden niet aannemelijk dat verzoekers in de komende jaren meer inkomen zullen kunnen genereren dan thans het geval is. Het voorstel is dan ook te beschouwen als het maximaal haalbare.

Nu aannemelijk is dat verzoekers tot de wettelijke schuldsaneringsregeling zouden worden toegelaten indien geen dwangakkoord zou worden opgelegd en nu toepassing van die wettelijke regeling aanzienlijke kosten met zich meebrengt die in mindering komen op hetgeen verzoekers thans aanbieden, zou toepassing van de schuldsaneringsregeling alle schuldeisers naar verwachting minder opleveren dan bij het akkoord wordt aangeboden.

Daarbij geldt nog dat een eventuele bate voor de schuldeisers pas aan het eind van de schuldsaneringsregeling wordt uitgekeerd terwijl het akkoord erin voorziet dat het aangeboden bedrag ineens en op korte termijn betaalbaar wordt gesteld.

Groenewegen heeft bij brieven van 13 november 2008, 17 december 2008 en 28 april 2009 bericht dat Woonbron niet akkoord gaat met het voorstel. Groenewegen noch Woonbron heeft een reden opgegeven voor weigering van het voorstel. De rechtbank ziet dan ook niet welk redelijk belang Woonbron heeft bij weigering van de aangeboden regeling.

Uit het voorgaande volgt dat Woonbron niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij in redelijkheid tot weigering van instemming met de schuldregeling heeft kunnen komen.

Nu het belang van de overige schuldeisers bij het verkrijgen van zekerheid omtrent een regeling en bij het voorkomen van de hogere kosten van toepassing van de wettelijke regeling duidelijk is en het belang van de schuldeisers bij het verkrijgen van een uitkering ineens op korte termijn voor de hand ligt, acht de rechtbank het geboden het verzoek tot vaststelling van een dwangakkoord toe te wijzen.

Woonbron zal als de in het ongelijk gestelde partij worden veroordeeld in de kosten van de procedure.

Nu voor het onderhavige verzoekschrift geen griffierecht verschuldigd is en verzoekers niet zijn bijgestaan door een advocaat, worden de kosten begroot op nihil.

De beslissing

De rechtbank:

- beveelt Woonbron Dordrecht om in te stemmen met de door verzoekers aangeboden schuldregeling;
- veroordeelt Woonbron Dordrecht in de kosten van deze procedure, aan de zijde van verzoekers bepaald op nihil;
- verklaart het vonnis uitvoerbaar bij voorraad.

LJN: BM6586, Rechtbank 's-Gravenhage , 362593 / FT RK 10.759

Datum uitspraak:

01-06-2010

Inhoudsindicatie:

Toewijzing ex art. 287a lid 1 Fw. [Instemming met door verzoeker aangeboden schuldregeling].
Verzoek toegewezen nu Defam [ook] tijdens het schuldbemiddelingstraject geen verweer heeft gevoerd en bovendien de enige schuldeiser is.

Uitspraak

RECHTBANK TE 'S-GRAVENHAGE

Sector civiel recht – meervoudige kamer

(...)

Beoordeling

De vraag dient te worden beantwoord of de betrokken schuldeiser in redelijkheid tot weigering van instemming met de schuldregeling heeft kunnen komen. Het verzoek wordt toegewezen indien sprake is van een onevenredigheid tussen het belang dat schuldeiser heeft bij de uitoefening van de bevoegdheid tot weigering en het belang van verzoeker dat door de weigering wordt geschaad. Nu Defam, hoewel behoorlijk opgeroepen, geen verweer heeft gevoerd, dient te worden beoordeeld of het verzoek onrechtmatig of ongegrond voorkomt. Het voorhanden zijnde dossier en het standpunt dat verzoeker inneemt geven geen aanleiding om te oordelen dat het verzoek onrechtmatig of ongegrond voorkomt. Het verzoek om Defam te bevelen in te stemmen met de aangeboden schuldregeling dient dan ook te worden toegewezen.

Verzoeker heeft tevens een verzoek tot toelating tot de schuldsaneringsregeling ingediend. Dat verzoek wordt als ingetrokken beschouwd.

BESLISSING

De rechtbank:

- beveelt Defam in te stemmen met de door verzoeker aangeboden schuldregeling, zoals vastgelegd in de brief van de gemeente [Y.] van 10 februari 2010;

LJN: BM3975, Hoge Raad , 09/01386

Datum uitspraak:

09-07-2010

Inhoudsindicatie:

WSNP. Schuldregeling; art. 287a F. laat aan de rechter over te bepalen in welke concrete omstandigheden van het geval sprake is van een onredelijke weigering van een schuldeiser om medewerking aan een schuldregeling te verlenen; de omstandigheden dat het UWV in art. 36, lid 2 en 3, WW en art. 33 Zw wordt verplicht tot terugvordering van het onverschuldigd betaalde en het UWV in de daarin omschreven gevallen niet mag meewerken aan een vrijwillig buitengerechtelijk akkoord, nemen niet weg dat de rechter onder de in art. 287a F. vermelde voorwaarden bevoegd is het UWV te bevelen in te stemmen met een schuldregeling; rangorde schuldeisers bij verdeling; krachtens art. 117 lid 4 Overgangswet nieuw Burgerlijk Wetboek komt aan art. 36d WW en 34a Zw geen onmiddellijke werking toe, maar hebben deze bepalingen eerbiedigende werking vanaf het moment waarop de onderlinge rangorde van de vorderingen van belang wordt, hetgeen in het onderhavige geval het moment van instemming door de schuldeisers met het aangeboden akkoord is.

Hoge Raad der Nederlanden

Arrest

(...)

3.4 In cassatie spelen twee vragen: (A) hoe verhoudt zich het bevel tot instemming op de voet van art. 287a F. met de wettelijke voorwaarden waaronder UWV (niet) mag meewerken aan een minnelijke schuldenregeling en (niet) mag afzien van het terugvorderen van een onverschuldigd betaalde uitkering? en (B) hebben de met ingang van 19 december 2008 in werking getreden art. 36d Werkloosheidswet (WW) en 34a Ziektewet (Zw), waarin is bepaald dat een vordering van UWV als de onderhavige is bevoorrecht, onmiddellijke werking?

Deze vragen komen hieronder achtereenvolgens aan de orde.

A. Art. 287a F. en de socialezekerheidswetgeving

3.5.1 Het volgende wettelijk kader is van belang.

3.5.2 Art. 287a F., in werking getreden met ingang van 1 januari 2008, luidt, voor zover hier van belang:

"1. De schuldenaar kan in het verzoekschrift, bedoeld in artikel 284, eerste lid, de rechtbank verzoeken één of meer schuldeisers die weigert of weigeren mee te werken aan een vóór indiening van het verzoekschrift aangeboden schuldregeling, te bevelen in te stemmen met deze schuldregeling.

(...)

5. De rechtbank wijst het verzoek toe indien de schuldeiser in redelijkheid niet tot weigering van instemming met de schuldregeling heeft kunnen komen, in aanmerking genomen de onevenredigheid tussen het belang dat hij heeft bij uitoefening van de bevoegdheid tot weigering en de belangen van de schuldenaar of van de overige schuldeisers die door die weigering worden geschaad. Artikel 300, lid 1, van Boek 3 van het Burgerlijk Wetboek is van toepassing."

Aan de geschiedenis van de totstandkoming van deze bepaling - weergegeven in de conclusie van de Advocaat-Generaal onder 4.3.1-4.3.3 - kan met betrekking tot de in het vijfde lid voorgeschreven belangenafweging in het bijzonder het volgende worden ontleend.

"Het wordt aan de rechter overgelaten te oordelen in welke concrete omstandigheden van het geval van een onredelijke weigering sprake is, zodanig dat schuldeisers tot medewerking gedwongen kunnen worden. Een bijzondere regeling voor bepaalde categorieën schuldeisers past daarbij niet.

(...)

Het criterium op grond waarvan de rechter over de gedwongen instemming oordeelt, zal luiden dat de schuldeiser in redelijkheid niet tot weigering van instemming met de schuldregeling heeft kunnen komen, in aanmerking genomen de onevenredigheid tussen het belang dat hij heeft bij uitoefening van de bevoegdheid tot weigering en het belang van de schuldenaar dat door die weigering wordt geschaad. Duidelijk moet zijn dat crediteuren in een gedwongen schuldregeling een hogere dan wel snellere aflossing krijgen dan in een wettelijk traject te verwachten is.

(...)

De wettelijk vastgelegde toets die de rechter toepast alvorens het verzoek om een gedwongen schuldregeling toe- of af te wijzen, is zeer zorgvuldig. Had de schuldeiser gerechtvaardigde redenen om medewerking aan een schuldregeling te weigeren, dan zullen die erkend worden. Het gaat hier om die gevallen waarin een schuldeiser in redelijkheid niet tot weigering had kunnen komen en bevat uitdrukkelijk een belangenafweging tussen zijn eigen belang en dat van de schuldenaar en de overige schuldeisers."

(Kamerstukken II 2004-2005, 29 942, nr. 3, blz. 17-18)

3.5.3 Art. 36 WW, zoals dat luidde tot 30 juni 2009, houdt, voor zover hier van belang, in:

"1. De uitkering die als gevolg van een besluit als bedoeld in artikel 22a of 27 onverschuldigd is betaald, wordt door het UWV teruggevorderd.

2. In afwijking van het eerste lid kan het UWV besluiten van terugvordering of van verdere terugvordering af te zien, indien degene van wie wordt teruggevorderd:

- a. gedurende vijf jaar volledig aan zijn betalingsverplichtingen heeft voldaan;
- b. gedurende vijf jaar niet volledig aan zijn betalingsverplichtingen heeft voldaan, maar het achterstallige bedrag over die periode, vermeerderd met de daarover verschuldigde wettelijke rente en de op de invordering betrekking hebbende kosten, alsnog heeft betaald;
- c. gedurende vijf jaar geen betalingen heeft verricht en niet aannemelijk is dat hij deze op enig moment zal gaan verrichten; of
- d. een bedrag, overeenkomend met ten minste 50% van de restsom in één keer aflost.

3. De in het tweede lid, onder a en b, genoemde termijn is drie jaar indien:

- a. het gemiddeld inkomen van de belanghebbende in die periode de beslagvrije voet bedoeld in de artikelen 475c en 475d van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering niet te boven is gegaan; en

b. de terugvordering niet het gevolg is van het niet of niet behoorlijk nakomen van de verplichting, bedoeld in artikel 25.

4. Indien daarvoor dringende redenen aanwezig zijn kan het UWV besluiten geheel of gedeeltelijk van terugvordering af te zien."

Art. 33 Zw, zoals dat luidde tot 1 juli 2009, stemt zakelijk overeen met art. 36 WW.

3.5.4 Art. 36c WW, ingevoerd bij Wet van 4 december 2008, Stb. 510, en in werking getreden met ingang van

19 december 2008, luidt, voor zover hier van belang:

"1. In afwijking van artikel 36, eerste lid, kan het UWV, op verzoek van de werknemer, besluiten gedeeltelijk van terugvordering of gedeeltelijk van verdere terugvordering af te zien door medewerking aan een schuldregeling, indien:

a. redelijkerwijs te voorzien is dat de werknemer niet zal kunnen voortgaan met het betalen van zijn schulden of indien hij in de toestand verkeert dat hij heeft opgehouden te betalen;

b. redelijkerwijs te voorzien is dat een schuldregeling met betrekking tot alle vorderingen, behoudens de in het tweede lid bedoelde vorderingen, van de overige schuldeisers zonder een zodanig besluit niet tot stand zal komen;

c. de vordering van het UWV wegens onverschuldigd betaalde uitkering tenminste zal worden voldaan naar evenredigheid met de vorderingen van de schuldeisers van gelijke rang;

d. een naar het oordeel van het UWV betrouwbare schuldregeling tot stand is gekomen door tussenkomst van een schuldhelpverlener als bedoeld in artikel 48 van de Wet op het consumentenkrediet;

e. aannemelijk is dat medewerking aan een schuldregeling niet concurrentieverstorend werkt; en

f. uitdeling in het kader van de schuldregeling plaatsvindt overeenkomstig artikel 349 van de Faillissementswet.

2. Het eerste lid is niet van toepassing, indien een vordering is ontstaan door het niet nakomen door de werknemer van de verplichting, bedoeld in artikel 25, en hiervoor een boete als bedoeld in artikel 27a is opgelegd, dan wel met betrekking tot het niet naleven van die verplichting aangifte is gedaan op grond van het Wetboek van Strafrecht."

Art. 34 Zw, ingevoerd bij voormelde wet en in werking getreden met ingang van dezelfde datum, stemt zakelijk overeen met art. 36c WW.

Aan de geschiedenis van de totstandkoming van deze artikelen, weergegeven in de conclusie van de Advocaat-Generaal onder 4.9, kan het volgende worden ontleend.

"Ook nu de wijziging van de Faillissementswet met de Wsnp in werking is getreden zullen het UWV en de SVB nog niet kunnen medewerken aan een minnelijk schuldsaneringstraject als de sociale zekerheidsregelgeving deze mogelijkheid niet biedt. Dit heeft tot gevolg dat de debiteur zich steeds tot de rechter moet wenden om het UWV en de SVB te dwingen tot medewerking. De rechter heeft daartoe echter maar beperkte mogelijkheden.

Het kabinetsbeleid en de gewijzigde Faillissementswet zijn aanleiding om de socialezekerheidsregelgeving aan te passen opdat het UWV en de SVB - anders dan voorheen - onder voorwaarden kunnen meewerken aan een (minnelijke) schuldregeling. De voorgestelde wetswijzigingen dragen bij aan het effectiever maken van het minnelijke (schuldregelings)traject. Het UWV en de SVB kunnen op deze wijze flexibeler inspelen op de Wsnp. Daarnaast wordt een consistent, samenhangend beleid beoogd. Hierbij wordt zoveel mogelijk aangesloten bij de ontwikkelingen in de Faillissementswet zonder dat afbreuk gedaan mag worden aan de uitgangspunten van het handhavingsbeleid in de socialezekerheidswetten dat misbruik moet worden voorkomen en dat waar misbruik zich desondanks voordoet, dat niet mag lonen.

(...)

Aan de medewerking aan een schuldregeling worden daarom enkele voorwaarden gesteld.

(...)

Uitgesloten vorderingen

In dit wetsvoorstel worden vorderingen, ontstaan vanwege het niet of niet behoorlijk nakomen van de inlichtingenplicht en waarbij als gevolg van dit gedrag een boete is opgelegd of waarvan aangifte is gedaan bij het Openbaar Ministerie, expliciet uitgesloten van een buitengerechterlijke schuldregeling. (...) In deze gevallen dient medewerking aan een buitengerechterlijke schuldregeling met finale kwijting niet aan de orde te komen."

(Kamerstukken II 2007-2008, 31 586, nr. 3, blz. 3-4)

3.6.1 Het eerste middel komt met een rechts- en motiveringsklacht op tegen het oordeel van het hof (in rov. 3.7.1-3.7.5) omtrent het door de schuldsaneringsrechter te hanteren toetsingskader en tegen het oordeel dat UWV in redelijkheid niet tot weigering van instemming met de aangeboden schuldregeling heeft kunnen komen.

3.6.2 Het oordeel van het hof houdt, samengevat, het volgende in.

Het toetsingskader wordt gevormd door art. 287a F. Deze bepaling is ouder dan de wet waarop het UWV een beroep doet. Daaruit valt af te leiden dat de wetgever met de wijzigingen in de WW en de Zw per 19 december 2008 welbewust de maatstaf uit de schuldsaneringsregeling in stand heeft willen laten. Uit de parlementaire geschiedenis met betrekking tot die wijzigingen blijkt voorts niet dat de wetgever afstand heeft willen doen van de gedachtegang die aan art. 287a F. ten grondslag ligt, te weten onder meer dat het aan de rechter wordt overgelaten te oordelen in welke concrete omstandigheden van het geval van een onredelijke weigering sprake is, zodanig dat schuldeisers tot medewerking gedwongen kunnen worden, en dat daarbij een bijzondere regeling voor bepaalde categorieën schuldeisers niet past. (rov. 3.7.2). In de per 19 december 2008 in werking getreden wet ligt dus wel besloten dat de beleidsvrijheid van UWV om in te stemmen met een buitengerechtig akkoord is ingeperkt, maar niet die van de schuldsaneringsrechter. Het tegendeel volgt bovendien uit de memorie van toelichting bij die wet: in het geval UWV op grond van de regeling niet mag instemmen met het akkoord, dient de schuldenaar zich tot de rechter te wenden. Deze gang zou zinledig zijn als ook de rechter gebonden is aan dezelfde beperkingen als UWV. (rov. 3.7.3). Weliswaar heeft de rechter slechts beperkte mogelijkheden (het toetsingskader van artikel 287a F. behelst niet een gewone belangenafweging; er moet sprake zijn van een onevenredigheid van belangen,

vgl. artikel 3:13 lid 2 BW), maar de mogelijkheden voor de rechter zijn daarmee nog niet dezelfde als die welke UWV heeft. De rechter is bovendien bij de toetsing niet beperkt tot de belangen van schuldenaar en UWV. Ook de belangen van de andere schuldeisers worden in ogenschouw genomen en die kunnen meebrengen dat toch sprake is van een onevenredigheid in die gevallen waarin aan de minimumnorm die voor UWV geldt, niet is voldaan.

Ook daarom kan de rechter, bij de vaststelling van het onderhavige (binnen)gerechtelijk (dwang)akkoord niet gebonden zijn aan de beperkingen die voor UWV voor een buitengerechtig akkoord gelden. (rov. 3.7.4). Het hof deelt de opvatting van de rechtbank dat sprake is van bedoelde onevenredigheid. De voorgestelde schuldregeling is voor [verweerder] en voor zijn crediteuren het hoogst haalbare. Toepassing van de schuldsaneringsregeling zal daarentegen ertoe leiden dat - gelet op de kosten van een bewindvoerder - er na drie jaar geen uitkering kan worden gedaan. (rov. 3.7.5).

3.6.3 Het middel klaagt primair dat dit oordeel getuigt van een onjuiste rechtsopvatting nu de leden 2 en 3 van art. 36 WW en van art. 33 Zw aan UWV verbieden medewerking te verlenen aan een schuldsanering als de door [verweerder] gewenste, hetgeen noodzakelijkerwijs meebrengt dat UWV gerechtvaardigde redenen heeft om medewerking aan een schuldregeling te weigeren en dat in zo'n geval de rechter die redenen dient te erkennen. Dit brengt dan mee dat niet aan het in artikel 287a lid 5 F. bedoelde criterium is voldaan. Subsidiair klaagt het middel dat uit het oordeel van het hof niet blijkt dat, en niet is aangegeven waarom, het beroep van UWV op de betrokken bepalingen niet noopt tot een andere beslissing.

3.6.4 De rechtsklacht faalt. Het oordeel van het hof is juist. De omstandigheden dat UWV in de vermelde bepalingen van de socialezekerheidswetgeving wordt verplicht tot terugvordering van het onverschuldigd betaalde en dat UWV in de daarin omschreven gevallen niet mag meewerken aan een vrijwillig buitengerechtig akkoord, nemen niet weg dat de rechter onder de in art. 287a F. vermelde voorwaarden bevoegd is UWV te bevelen in te stemmen met een schuldregeling. Anders dan het middel betoogt, staat de omstandigheid dat UWV gerechtvaardigde redenen heeft om medewerking aan een schuldregeling te weigeren, niet in de weg aan een bevel in te stemmen met een schuldregeling. Deze redenen dienen door de rechter te worden betrokken bij zijn beoordeling of UWV in redelijkheid niet tot weigering van instemming met de schuldregeling heeft kunnen komen, in aanmerking genomen de onevenredigheid tussen het belang dat UWV heeft bij uitoefening van de bevoegdheid tot weigering en de belangen van de schuldenaar of van de overige schuldeisers die door die weigering worden geschaad.

Deze uitleg strookt met de tekst van art. 287a F., waarin immers zonder bijzondere regeling voor bepaalde categorieën schuldeisers aan de rechter is overgelaten te beoordelen in welke omstandigheden van een onredelijke weigering sprake is, en met de hiervoor in 3.5.2 aangehaalde passages van de parlementaire geschiedenis van deze bepaling, waarin evenmin enig voorbehoud wordt gemaakt. Ook de tekst en de parlementaire geschiedenis van de nadien ingevoerde art. 36c WW en art. 34 Zw bieden geen aanknopingspunt voor het standpunt dat voor UWV wel een zodanige uitzondering wordt gemaakt. Ten slotte hebben de art. 36c WW en art. 34 Zw, waarin UWV slechts in de daarin geregelde gevallen de bevoegdheid wordt verleend van terugvordering af te zien, en de in art. 287a F. aan de rechter gegeven bevoegdheid, een wezenlijk verschillende strekking. De in de eerstgenoemde bepalingen besloten beperking van de bevoegdheid van UWV af te zien van

terugvordering van het onverschuldigd betaalde, wordt gerechtvaardigd door het maatschappelijk belang dat is gediend met de voor UWV geldende wettelijke verplichting tot bestrijding van misbruik van de sociale zekerheid.

De in art. 287a F. aan de rechter gegeven bevoegdheid wordt gerechtvaardigd door het maatschappelijk belang dat is gediend met een verantwoorde en evenwichtige schuldsaneringsregeling, die kan uitmonden in een dwangakkoord op de voet van art. 287a lid 5 F. Bij de beoordeling of hij een daartoe strekkend bevel zal geven, dient de rechter niet alleen de belangen die UWV behartigt, maar ook de belangen van de andere schuldeisers en van de schuldenaar te betrekken.

3.6.5 De motiveringsklacht kan niet tot cassatie leiden. Voor zover deze klacht niet miskent dat een rechtsoordeel niet met een motiveringsklacht kan worden bestreden, mist deze feitelijke grondslag. Het hof heeft immers in rov. 3.7.5 (begrijpelijk) gemotiveerd dat en waarom het de weigering onevenredig acht.

B. Hebben art. 36d WW en art. 33a Zw onmiddellijke werking?

3.7.1 Het tweede middel komt met een rechts- en motiveringsklacht op tegen de beslissing van het hof (in rov. 3.9.1-3.9.2) inzake de bevoorrechting die, naar in cassatie niet is bestreden, UWV kan ontlenen aan art. 36d WW en art. 33a Zw.

3.7.2 Art. 36d WW, ingevoerd bij wet van 4 december 2008, Stb. 510 en in werking getreden met ingang van 19 december 2008, luidt:

"Een vordering van het UWV als bedoeld in artikel 36 en 36c van deze wet is bevoorrecht en volgt onmiddellijk na de vorderingen uit artikel 288 van Boek 3 van het Burgerlijk Wetboek."

Art. 34a Zw, ingevoerd bij dezelfde wet en ingevoerd met ingang van hetzelfde tijdstip, is zakelijk gelijklopend aan art. 36d WW.

Krachtens het bepaalde in art. 349 lid 2 F. geschiedt uitdeling naar evenredigheid van ieders vordering, met dien verstande dat, zolang de vorderingen waaraan voorrang is verbonden niet volledig zijn voldaan, daarop een twee keer zo groot percentage wordt betaald als op de concurrente vorderingen.

3.7.3 De bestreden overwegingen van het hof luiden als volgt.

"3.9.1. Het UWV beroept zich op de artikelen 36d WW, 34a ZW en 349 lid 2 Fw. Het hof stelt vast dat de artikelen 36d WW en 34a ZW zijn ingevoerd bij voornoemde op 19 december 2008 in werking getreden wet. De bevoorrechting waarop het UWV aanspraak maakt dateert derhalve van ná de indiening van het onderhavige verzoekschrift bij de rechtbank (5 december 2008). Het UWV beroept zich kennelijk op de onmiddellijke werking van deze bepalingen.

3.9.2. Het hof is evenwel van oordeel dat de aard van de onderhavige procedure meebrengt dat, nadat de zaak aanhangig is gemaakt, er voor de verdere behandeling dient te worden uitgegaan van eerbiedigende werking ten aanzien van rechten ontleend aan de wet. Daarbij wordt in aanmerking genomen dat het aanbieden van een akkoord veel voorbereiding meebrengt waarbij vaak meerdere schuldeisers betrokken zijn. Veel van deze schuldeisers (hier: vier van de vijf) hebben ingestemd met het akkoord vóór het moment dat de wet wijzigde. Het beroep van het UWV op een bevoorrechting is tijdens de voorbereiding niet gedaan, althans daarvan is het hof niet gebleken. Honorering zou meebrengen dat het aangeboden akkoordpercentage gewijzigd moet worden. In dat geval kan niet meer worden uitgegaan van de instemming van andere schuldeisers. Tegen deze achtergrond is het beroep van het UWV op de bevoorrechting bovendien onevenredig bezwaarlijk."

3.7.4 Het middel behelst de klacht dat het hof ten onrechte uitgaat van eerbiedigende werking voor gevallen waarin de zaak ten tijde van de wetswijziging reeds aanhangig was gemaakt; de door UWV ingeroepen bepalingen zijn op 19 december 2008 in werking getreden en hebben onmiddellijke werking, ook in reeds voor die dag aanhangig gemaakte procedures als de onderhavige. Hetgeen het hof op dit punt overweegt, levert rechtens ook geen rechtvaardiging op voor het niet toepassen van de geldende wettelijke regeling.

3.7.5 Het middel faalt. **Het oordeel van het hof dat aan art. 36d WW en 34a Zw in een geval als het onderhavige geen onmiddellijke werking toekomt, is juist en op goede gronden gegeven.**

De wet van 8 december 2008 bevat geen bijzondere overgangsrechtelijke bepaling. Op het in art. 68a Overgangswet nieuw Burgerlijk Wetboek neergelegde uitgangspunt van onmiddellijke werking houdt onder meer art. 117 lid 4 van die wet als uitzondering in dat de wet niet van toepassing is op de rang van vorderingen op een in staat van faillissement verklaarde schuldenaar, indien zij in werking treedt nadat de rechter-commissaris overeenkomstig art. 108 F. de dag heeft bepaald waarop die vorderingen uiterlijk ter verificatie moeten zijn ingediend. Blijkens de geschiedenis van de totstandkoming van deze bepaling (weergegeven in de conclusie van de Advocaat-Generaal onder

5.22) wordt aan de wet eerbiedigende werking verleend vanaf het tijdstip waarop de onderlinge rangorde van de vorderingen van belang wordt. Dat is in het geval als bedoeld in art. 117 lid 4 het tijdstip van indiening ter verificatie: bij indiening wordt immers opgegeven of de schuldeiser aanspraak maakt op voorrang, zodat de schuldeiser alsdan op zijn rang moet kunnen vertrouwen.

Het is in overeenstemming met de ratio van laatstgenoemde bepaling van overgangsrecht om ook ten aanzien van de onderhavige bepalingen eerbiedigende werking te verlenen vanaf het moment waarop de onderlinge rangorde van de vorderingen van belang wordt. Dat is hier het geval op het moment waarop de betreffende schuldeisers instemmen met het aangeboden akkoord. Wanneer zij hebben ingestemd met de schuldregeling op een tijdstip waarop de vordering van UWV nog niet bevoorrecht was, moeten zij immers erop kunnen vertrouwen dat de onderlinge rangorde van de vorderingen nadien niet meer verandert, aangezien dat invloed zou hebben op de uit te keren percentages.

4. Beslissing

De Hoge Raad:

verwerpt het beroep;

dwangakkoord (287a Fw) - verzoek gedwongen schuldregeling afgewezen

LJN: BC7133, Rechtbank Maastricht , 127144/FT RK 08-199

Datum uitspraak:

19-03-2008

Inhoudsindicatie:

19 maart 2008 rechtbank Maastricht /civiel/ insolventies/schuldsaneringen/ artikel 287a Fw/ afwijzing dwangakkoord

vonnis

RECHTBANK MAASTRICHT

1. De procedure

1.1. Verzoekster heeft op 19 februari 2008 een verzoekschrift tot toelating tot de schuldsanering en tot vaststelling van een dwangakkoord als bedoeld in artikel 287a Faillissementswet (Fw) ingediend. De verzoeken zijn ter terechtzitting van 11 maart 2008 mondeling behandeld.

1.1. Ten slotte is vonnis bepaald op heden.

1. De feiten

De rechtbank gaat uit van de volgende feiten.

1.1. In een van de bijlagen bij het verzoekschrift is vermeld dat verzoekster bij verschillende crediteuren schulden heeft, in totaal voor een bedrag van € 3.135,80. Ter terechtzitting is gebleken dat deze lijst niet actueel is en dat twee schulden (bij WML en Natufit) inmiddels zijn voldaan. De rechtbank begrijpt dat de totale schuldenlast momenteel

€ 3050,18 bedraagt. De vordering van VGZ belooft € 700,00.

2.2. Verzoekster heeft met behulp van de Kredietbank Limburg (hierna: de Kredietbank) op of omstreeks 4 september 2007 een schuldregeling aangeboden aan haar schuldeisers. Dit akkoord houdt - samengevat - in dat zij gedurende 3 jaar maandelijks een bedrag van € 96,32 zal sparen op de budgetbeheerrekening bij de Kredietbank, dat de

Kredietbank van het gespaarde bedrag aan het eind van ieder jaar een uitkering zal doen, zodanig dat na ommekomst van deze 3 jaar 95,11% van iedere schuld zal zijn voldaan.

2.3. De onder 2.2. bedoelde schuldregeling is door alle schuldeisers behalve door VGZ aanvaard, volgens verzoekster omdat VGZ de looptijd van de regeling te lang vond.

2.4. Verzoekster ontvangt een bijstandsuitkering naar de norm van een alleenstaande ouder. Op grond van medische en psycho-sociale problematiek bij verzoekster is niet te verwachten dat haar inkomen wijziging (verhoging) zal ondergaan. Verzoekster heeft één minderjarige zoon, die na het aanbieden van de minnelijke regeling uit huis is geplaatst, maar nu weer bij verzoekster woont. Volgens verzoekster wordt thans onderzocht of haar zoon weer uit huis wordt geplaatst. In dat geval zal zij een onderhoudsbijdrage van € 117,00 per maand moeten betalen

2.5. Ter zitting is gebleken dat de Kredietbank bij de berekening van het bedrag dat verzoekster maandelijks kan sparen, is uitgegaan van strengere normen dan die worden gehanteerd bij de berekening van het vrij te laten bedrag in de wettelijke schuldsaneringsregeling.

2.6. Verzoekster is in 2000 toegelaten tot de wettelijke schuldsaneringsregeling (de Wsnp) die in 2002 met een schone lei is afgerond zonder dat alle schulden volledig werden voldaan.

1. Het verzoek tot het vaststellen van een dwangakkoord

1.1. Verzoekster heeft in het verzoek tot toelating tot de schuldsaneringsregeling de rechtbank verzocht VGZ te bevelen in te stemmen met de onder 2.1 bedoelde schuldregeling.

1.1. VGZ heeft geen verweer gevoerd.

1. De beoordeling van het verzoek tot het vaststellen van een dwangakkoord

1.1. De rechtbank overweegt in de eerste plaats dat VGZ, alhoewel behoorlijk opgeroepen en aldus op de hoogte moet worden geacht van het verzoek, geen verweer heeft gevoerd. De rechtbank dient aldus te beoordelen of het verzoek haar niet ongegrond of onrechtmatig voorkomt.

4.2. In artikel 287a Fw is bepaald dat een verzoek als het onderhavige slechts kan worden toegewezen als VGZ in redelijkheid niet tot weigering van instemming met de door verzoekster voorgestelde schuldregeling heeft kunnen komen, in aanmerking genomen de onevenredigheid tussen het belang dat zij heeft bij uitoefening van de bevoegdheid tot weigering en de belangen van de schuldenaar of van de overige schuldeisers die door die weigering worden geschaad.

4.3. Bij de beoordeling van het onderhavige verzoek hecht de rechtbank zwaarwegend belang aan het feit dat de Wsnp korter dan tien jaar geleden op verzoekster van toepassing is geweest en dat

reeds daarom, gelet op het bepaalde in artikel 288, tweede lid onder d, Fw, haar verzoek tot toelating tot de schuldsanering niet kan worden toegewezen. Alhoewel deze omstandigheid strikt genomen niet aan een bevel als bedoeld in artikel 287a Fw in de weg staat, speelt die wel een rol bij de beoordeling van de weigering van VGZ om in te stemmen

met een buitengerechtigde schuldregeling. Bij de beoordeling van de (on)redelijkheid van deze weigering zal de rechtbank immers geen vergelijking kunnen maken met het bedrag dat VGZ en de overige schuldeisers zouden kunnen verwachten indien op verzoekster de Wsnp van toepassing zou worden verklaard.

4.4. Uitgangspunt is dat het iedere schuldeiser, zoals VGZ, in beginsel vrij staat om te verlangen dat 100% van haar vordering, vermeerderd met rente wordt voldaan. Het gegeven dat verzoekster tot 2012 in ieder geval geen toegang tot de Wsnp, onderstreept dat uitgangspunt nog eens. Dat verzoekster momenteel, door een beslag op haar uitkering door een andere schuldeiser, helemaal niet kan aflossen op haar schuld aan VGZ, doet daaraan niet af. Nu de aangeboden regeling voorziet in een lagere uitkering dan het volledige bedrag waar VGZ recht op zou hebben bij volledige betaling door verzoekster, is het belang van VGZ bij weigering van die regeling een gegeven.

4.5. De rechtbank dient voorts te onderzoeken of door de weigering van VGZ de belangen van verzoekster en de overige schuldeisers worden geschaad en zo ja, of die belangen zwaarder wegen dan het belang van VGZ om haar bevoegdheid tot weigering uit te oefenen.

4.6. Bij de beoordeling van deze vraag acht de rechtbank van belang dat het aangeboden akkoord niet een betaling aan de schuldeisers ineens behelst. Dit is in vergelijkbare gevallen - akkoordaanbieding in faillissement of wettelijke schuldsanering - totaal anders. Verzoekster gaat sparen voor haar schuldeisers, die - als alles naar verwachting verloopt - na ommekomst van drie jaar betaling van 95,11% van hun (huidige dus gefixeerde) vordering tegemoet kunnen zien. Door verzoekster, noch een derde, wordt de garantie geboden dat verzoekster na drie jaar inderdaad voldoende heeft gespaard om aan deze afspraak gevolg te geven.

4.7. De rechtbank heeft redenen om te twijfelen aan de uitvoerbaarheid, casu quo nakoming van de aangeboden regeling. Gelet op het feit dat verzoekster in de aangeboden regeling meer zal moeten sparen dan waartoe zij op grond van de recofa-berekening in staat moet worden geacht, maakt de aangeboden regeling zeer risicovol, nu verzoekster in drie jaar tijd nauwelijks financiële armslag zal hebben om eventuele tegenvallers op te vangen. Het risico op weer nieuwe schulden, met nieuwe schuldeisers die niet gehouden zijn aan de aangeboden regeling, is dan ook niet ondenkbeeldig. Het feit dat verzoekster 5 jaar ná een eerdere Wsnp opnieuw in de schulden zit, toont dat ook aan.

4.8. Daarbij speelt nog de omstandigheid dat de zoon van verzoekster waarschijnlijk op korte termijn uit huis geplaatst zal worden, met nu nog onbekende gevolgen voor de hoogte van de uitkering van verzoekster. Wel staat vast dat verzoekster in dat geval een onderhoudsbijdrage van € 117,00 per maand moet gaan betalen. Ook deze omstandigheid brengt mee dat een succesvolle uitvoering van de aangeboden regeling allerminst zeker is.

4.9. Uit het voorgaande concludeert de rechtbank dat momenteel geen zekerheid bestaat dat verzoekster het door haar aangeboden akkoord inderdaad zal kunnen nakomen. Hieruit volgt tevens dat niet geoordeeld kan worden dat de schuldeisers die wél hebben ingestemd met het akkoord, zwaarwegende belangen hebben bij het doorgaan van het akkoord.

4.10. Datzelfde geldt voor verzoekster. Zij heeft uiteraard belang bij een doeltreffende schuldenregeling, mits deze haalbaar is en uitzicht geeft op het schuldenvrij zijn na afloop van de termijn. Uit het voorgaande blijkt dat dit alleszins onzeker is.

4.11. Allesoverziende komt de rechtbank tot het oordeel dat VGZ in redelijkheid tot weigering van instemming met de schuldregeling heeft kunnen komen. Het verzoek zal dus worden afgewezen, nu dit de rechtbank ongegrond voorkomt.

1. De beoordeling van het verzoek tot toelating in de schuldsanering

5.1. Het verzoek tot toelating in de Wsnp wordt, zoals in rechtsoverweging 4.3. reeds is overwogen, eveneens afgewezen, nu er sprake is van de afwijzingsgrond als bedoeld in artikel 288, tweede lid, onder d. Fw.

6. De beslissing

De rechtbank

wijst de verzoeken af.

Dit vonnis is gewezen door mrs. A. Henzen, A.P.A. Bischeroux, rechters, en mr. P. Frenay, rechter-plaatsvervanger en in het openbaar uitgesproken op 19 maart 2008.

LJN: BC7662, Rechtbank Arnhem , 08/159

Datum uitspraak:

25-03-2008

Inhoudsindicatie:

Afwijzing verzoek dwangregeling ex artikel 287a Fw. Verstek. Wijze van beoordeling. Sollicitatieplicht in minnelijk traject.

Uitspraak

RECHTBANK ARNHEM

In de zaak van: [verzoekster],

is bij de rechtbank op 7 februari 2008 een verzoek ingediend tot toepassing van de schuldsaneringsregeling. Daarbij is tevens verzocht Royal Bank of Scotland (RBS) te bevelen in te stemmen met een vóór indiening van het verzoekschrift aangeboden schuldregeling als bedoeld in artikel 287a van de Faillissementswet.

[betrokkene 1] is door de rechtbank gehoord ter terechtzitting van 10 maart 2007. Tevens zijn gehoord mevrouw [betrokkene 2] en de heer [betrokkene 3] namens Vilente Stibas. Deze instelling wordt door de gemeente [woonplaats] gesubsidieerd voor het uitvoeren van schuldhelpverlening en is tevens gemandateerd tot het afgeven van verklaringen ex artikel 285 lid 1 onder f Fw. Royal Bank of Scotland is opgeroepen voor deze zitting maar niet verschenen.

Het verzoek betreft het opleggen van een schuldregeling aan RBS inhoudende dat verzoekster drie jaar lang haar inkomen ter beschikking stelt aan Vilente Stibas en dat deze instelling het conform de uniforme rekenmethode van Recofa vast te stellen vrij te laten bedrag betaalt aan verzoekster en het meerdere reserveert voor de schuldeisers. Het gereserveerde bedrag wordt elk jaar (drie keer in totaal) aan de schuldeisers uitgekeerd. Voor deze werkzaamheden wordt door Vilente Stibas 9% van de gereserveerde bedragen ingehouden. Uitgaande van het destijds berekende vrij te laten bedrag en toen geldende inkomen is schuldeisers bericht dat naar verwachting 19,37% op de vordering kan worden uitbetaald. In een naschrift is aangegeven dat dit percentage tot 40,6 % kan stijgen indien de te verwachten toeslagen en belastingteruggaven tot uitkering komen.

RBS heeft geweigerd in te stemmen met deze schuldregeling en derdenbeslag onder de werkgever van verzoekster gelegd. In verband daarmee wordt nu maandelijks ongeveer € 150,- op het salaris van verzoekster ingehouden.

Het verzoek tot het opleggen van deze schuldregeling aan RBS dient te worden toegewezen indien RBS in redelijkheid niet tot weigering van instemming met deze schuldregeling heeft kunnen komen, in aanmerking genomen de onevenredigheid tussen het belang dat zij heeft bij uitoefening van de bevoegdheid tot weigering en de belangen van de verzoekster of van de overige schuldeisers die door de weigering worden geschaad (art. 287a Fw.).

Blijkens de wetsgeschiedenis (MvT Kamerstukken II 2004/05, 29 942, nr. 3 p. 18) bij de totstandkoming van art. 287a Fw. kan een groot aantal toetsingscriteria van belang zijn bij de beantwoording van deze vraag. RBS is niet ter zitting verschenen. Dat neemt niet weg dat haar weigering moet worden beoordeeld in het licht van de feiten en omstandigheden van dit geval en in het bijzonder de bedoelde toetsingscriteria.

Allereerst is de vraag of het voorstel goed en betrouwbaar is gedocumenteerd en of voldoende duidelijk is dat het bod het uiterste is waartoe verzoekster financieel in staat moet worden geacht. Het aanbod houdt in dat een beperkt deel van het inkomen kan worden gehouden. Het te behouden deel van het inkomen is even hoog als in het geval op verzoekster de schuldsaneringsregeling van toepassing zou zijn verklaard. In die zin is "afgezet tegen de mogelijkheid van een schuldsaneringsregeling" sprake van een zo te noemen maximaal aanbod. Daar staat echter het volgende tegenover. Verzoekster had bij Vilente Stibas aangegeven dat zij € 80,- alimentatie per maand ontving. Vilente Stibas heeft dat niet gecontroleerd, althans is hiervan uitgegaan. Ter zitting is gebleken dat dat niet juist is en dat het gaat om betalingen die zij van haar echtgenoot ontvangt op grond van het tussen hen gesloten echtscheidingsconvenant. Verzoekster heeft tevens aangegeven nog aanspraak te hebben, althans te willen maken op (kinder)alimentatie. Er is echter geen verzoek tot het vaststellen van alimentatie ingediend. Verder werkt verzoekster 32 uur

per week en het aanbod houdt niet in dat zij naar full time werk zal solliciteren. Verzoekster heeft ook aangegeven niet meer te kunnen, althans willen, werken maar wel op zoek te gaan naar beter betaald werk indien zij bij haar huidige werkgever geen promotie kan maken.

Gelet op het voorgaande is de rechtbank van oordeel dat niet voldoende vast staat dat de uitvoering van het aanbod leidt tot een uitbetaling aan schuldeisers die als uiterste moet worden beschouwd waartoe verzoekster in staat is indien dit wordt afgezet tegen hetgeen in een wettelijke schuldsaneringsregeling geldt. Daar komt bij dat ter zitting is gebleken dat niet alle activa van verzoekster aan de schuldeisers ten goede zijn gekomen. Verzoekster is in 2007 gescheiden. In verband met die echtscheiding is de echtelijke woning verkocht. De woning was in 2001 gekocht. Daarvoor was een hypothecaire geldlening aangegaan bij RBS. De aan de hypothecaire schuld verbonden beleggingsverzekering is verkocht, maar de opbrengst is niet ten goede gekomen aan RBS, terwijl na verkoop een restschuld overbleef en de rechten op deze polis in verband met het verstrekken van de geldlening juist aan RBS waren verpand. De opbrengst van de verkoop van de beleggingsverzekering is bij verzoekster niet bekend. Zij vermoedt dat deze ongeveer EUR 3.000,- was. Haar ex-echtgenote en verzoekster hebben deze gelijkelijk verdeeld en verzoekster heeft het geld voor inrichting van de huidige huurwoning gebruikt. Verzoekster heeft in het kader van de echtscheiding een personenauto toebedeeld gekregen. Deze heeft zij naar eigen zeggen ongeveer twee maanden geleden verkocht. De opbrengst is door haar aan het huishouden besteed.

Tevens is van belang dat RBSA weliswaar de enige schuldeiser is die niet met de aangeboden schuldregeling heeft ingestemd, maar er in totaal slechts drie schuldeisers zijn. De vordering van RBS ad € 7.759,57 vormt 41 % van de totale schuldenlast. RBS heeft aldus een 'zware' stem bij de beslissing over de schuldregeling.

Tegen de achtergrond van genoemde feiten en omstandigheden kan niet geoordeeld worden dat RBS in redelijkheid niet tot weigering van instemming kon komen. Het verzoek dient daarom te worden afgewezen. Het verzoek tot toepassing van de schuldsaneringsregeling zal worden behandeld ter zitting 31 maart 2008. Verzoekster dient dan stukken met betrekking tot de afkoop van de beleggingsverzekering en de verkoop van de auto mee te nemen.

De beslissing

De rechtbank:

- wijst het verzoek af;
- bepaalt dat het verzoek tot toepassing van de schuldsaneringsregeling zal worden behandeld ter zitting van 31 maart 2008 om 11.30 uur;
- bepaalt dat verzoekster heden voor die zitting wordt opgeroepen.

Dit vonnis is gewezen door mrs. B.J. Engberts, J.A. Verspui en F.M.T. Quaadvliet en in tegenwoordigheid van de griffier uitgesproken ter openbare terechtzitting van 25 maart 2008

LJN: BC8206, Rechtbank Arnhem , rekest 08/175

Datum uitspraak:

31-03-2008

Inhoudsindicatie:

Afwijzing verzoek dwangregeling ex artikel 287a Fw.

Uitspraak

RECHTBANK ARNHEM

De procedure

[XXX] heeft bij de rechtbank op 29 november 2007 een verzoek ingediend tot toepassing van de schuldsaneringsregeling. Het verzoekschrift is behandeld ter terechtzitting van 4 februari 2008. Daarbij is [XXX] gehoord. De rechtbank heeft haar beslissing aangehouden omdat [XXX] aan de rechtbank

heeft verzocht de SNS Bank te bevelen in te stemmen met een aangeboden schuldregeling als bedoeld in artikel 287a lid 1 van de Faillissementswet (Fw).

[XXX] is hierover door de rechtbank gehoord ter terechtzitting van 17 maart 2007. Tevens is gehoord mevrouw M. [XXX] van het Bureau Schuldhulpverlening/GKB van de gemeente Nijmegen. SNS Bank is opgeroepen voor deze zitting maar niet verschenen.

De feiten

Het verzoek betreft het opleggen van een schuldregeling aan de SNS Bank inhoudende dat [XXX] drie jaar lang zijn inkomen ter beschikking stelt aan Bureau Schuldhulpverlening en dat deze instelling het conform de uniforme rekenmethode van Recofa vast te stellen vrij te laten bedrag maandelijks betaalt aan [XXX] en het meerdere (in ieder geval een minimumbedrag van € 44,- per maand op basis van de NVvK-normen) reserveert voor de schuldeisers. Het gereserveerde bedrag wordt elk jaar (drie keer in totaal) aan de schuldeisers uitgekeerd. Voor deze werkzaamheden wordt door het Bureau Schuldhulpverlening 9% van de gereserveerde bedragen ingehouden vermeerderd met een bedrag van € 6,- per maand.

Gebaseerd op de huidige reserveringen zou dit voor de preferente schuldeisers een uitkering van 5,07% opleveren en voor de concurrente schuldeisers een uitkering van 2,54% van hun vordering tegen finale kwijting. Dit aanbod is volgens [XXX] en Bureau Schuldhulpverlening het uiterste waartoe [XXX] op dit moment financieel in staat kan worden geacht. [XXX] heeft aangegeven dat de genoemde percentages kunnen stijgen indien hij meer inkomsten uit arbeid genereert. De totale schuld bedraagt € 31.890,- en er zijn vier schuldeisers. Drie schuldeisers gaan akkoord met de aangeboden schuldregeling.

M. [XXX] heeft ter zitting verklaard dat Bureau Schuldhulpverlening jaarlijks een controle zal houden (door middel van een gesprek met [XXX]) op de sollicitatieplicht en tevens de systemen van de uitkerende instantie zal raadplegen of de sollicitatieplicht is nageleefd. Zij heeft tevens opgemerkt dat indien [XXX] tekortschiet in de nakoming van zijn sollicitatieverplichtingen, de schuldregeling zal worden beëindigd waarna het gespaarde tegoed onder de crediteuren zal worden verdeeld en zij voor het overige hun verhaalsrechten weer kunnen uitoefenen.

[XXX] heeft ter zitting verklaard dat hij een HBO-opleiding journalistiek volgt die hij in juni 2008 zal afronden. Elke dinsdag moet hij college volgen te Zwolle en is die dag niet beschikbaar voor arbeid. Tevens heeft [XXX] verklaard dat hij vrijwilligerswerk in de journalistiek verricht; hij hoopt echter betaald werk te zullen vinden.

De beoordeling van het verzoek

Het verzoek tot oplegging van genoemde schuldregeling aan de SNS Bank dient te worden toegewezen indien de SNS Bank in redelijkheid niet tot weigering van instemming met deze schuldregeling heeft kunnen komen, in aanmerking genomen de onevenredigheid tussen het belang dat zij heeft bij uitoefening van de bevoegdheid tot weigering en de belangen van [XXX] of van de overige schuldeisers die door de weigering worden geschaad (artikel 287a Fw.). Blijkens de wetsgeschiedenis (MvT Kamerstukken II 2004/05, 29942, nr. 3 p. 18) bij de totstandkoming van artikel 287a Fw kan een groot aantal toetsingscriteria van belang zijn bij de beantwoording van deze vraag. De SNS Bank is niet ter zitting verschenen. Dat neemt niet weg dat haar weigering moet worden beoordeeld in het licht van de feiten en omstandigheden van dit geval en in het bijzonder de bedoelde toetsingscriteria.

Allereerst is de vraag of het voorstel goed en betrouwbaar is gedocumenteerd en of voldoende duidelijk is dat het bod het uiterste is waartoe [XXX] financieel in staat moet worden geacht. Het aanbod houdt in dat het te behouden deel van het inkomen even hoog is als in het geval op [XXX] de schuldsaneringsregeling van toepassing zou zijn verklaard. In die zin is, afgezet tegen de mogelijkheid van een wettelijke schuldsaneringsregeling, sprake van een zo te noemen maximaal aanbod. Het verzoek is door Bureau Schuldhulpverlening van de gemeente Nijmegen getoetst en is goed onderbouwd.

Daar staat echter het volgende tegenover.

In de wettelijke schuldsaneringsregeling is de controle op de naleving van de sollicitatieplicht streng.

Een schuldenaar zal de bewindvoerder iedere maand vier schriftelijke bewijzen van sollicitatieactiviteiten moeten overleggen. De schuldenaar dient te solliciteren op diverse fulltime banen, niet alleen op zijn vakgebied journalistiek. De bewindvoerder beoordeelt de naleving van de sollicitatieplicht onder toezicht van de rechter-commissaris. Deze controle kan Bureau Schuldhulpverlening niet garanderen.

Bovendien biedt de wettelijke regeling meer zekerheden door het huisbezoek, het onderzoek naar activa en de postblokkade.

Gelet op het voorgaande is de rechtbank van oordeel dat niet voldoende vast staat dat de uitvoering van het aanbod leidt tot een uitbetaling aan de schuldeisers die als uiterste moet worden beschouwd waartoe [XXX] in staat is indien dit wordt afgezet tegen hetgeen in een wettelijke schuldsaneringsregeling geldt.

Tevens is van belang dat de SNS Bank zowel relatief als absoluut een grote schuldeiser is met een vordering van € 14.248,28, welke 44,68% van de totale schuldenlast bedraagt. De SNS Bank heeft aldus een "zware" stem bij de beslissing over de schuldregeling.

Tegen de achtergrond van genoemde feiten en omstandigheden kan niet geoordeeld worden dat de SNS Bank in redelijkheid niet tot weigering van instemming kon komen. Het verzoek om de SNS Bank te bevelen in te stemmen met de schuldregeling zal derhalve worden afgewezen. Op het verzoek van [XXX] om te worden toegelaten tot de wettelijke schuldsaneringsregeling zal daarom op 7 april 2008 (op basis van de stukken uit het dossier en hetgeen ter terechtzitting van 4 februari 2008 is besproken) worden beslist. [XXX] hoeft daarvoor niet opnieuw naar de rechtbank te komen. Hij kan telefonisch informeren naar de uitspraak.

De beslissing

De rechtbank:

- wijst het verzoek af;
- bepaalt dat op het verzoek tot toepassing van de schuldsaneringsregeling zal worden beslist op 7 april 2008 om 13.30 uur.

Dit vonnis is gewezen door mrs. B.J. Engberts, R.A. Boon en J.A. Verspui en in tegenwoordigheid van de griffier uitgesproken ter openbare terechtzitting van 31 maart 2008.

LJN: BC8437, Gerechtshof Amsterdam , 200.001.915

Datum uitspraak:

25-02-2008

Inhoudsindicatie:

Verzoek voorziening ingevolge art. 287b Fw. Schuldenaar ex art. 360 Fw. niet-ontvankelijk in hoger beroep wegens ontbreken appelmogelijkheid. Beroep op omissie wetgever verworpen.

Uitspraak

GERECHTSHOFTEAMSTERDAM

nevenzittingsplaats Arnhem

1 Het geding in eerste aanleg

1.1 Op 31 januari 2008 heeft appellante (hierna te noemen: [appellante]) de rechtbank Utrecht verzocht op grond van het bepaalde in artikel 287b lid 1 van de Faillissementswet (Fw) een voorlopige voorziening te geven, inhoudende een verbod aan de stichting Stichting de Seyster Veste, gevestigd te Zeist (hierna te noemen: de stichting), om tot ontruiming over te gaan van de door [appellante] gehuurde woning aan de [adres] (hierna te noemen: de woning).

1.2 Bij vonnis van 1 februari 2008 heeft de rechtbank Utrecht het verzoek van [appellante] om deze voorlopige voorziening te geven afgewezen, kort gezegd, omdat voorshands van onvoldoende omstandigheden is gebleken die het aannemelijk maken dat [appellante] tot de schuldsaneringsregeling zal worden toegelaten.

1.3 Het hof verwijst naar voornoemd vonnis, dat in fotokopie aan dit arrest is gehecht.

1.4 De ontruiming van de woning heeft op 4 februari 2008 plaatsgevonden.

2 Het geding in hoger beroep

2.1 Bij ter griffie van het hof op 11 februari 2008 per fax ingekomen verzoekschrift is [appellante] in hoger beroep gekomen van voornoemd vonnis en heeft zij het hof verzocht dat vonnis te vernietigen en alsnog de in eerste aanleg gevraagde voorlopige voorziening toe te wijzen, met dien verstande dat, omdat de ontruiming niet had mogen plaatsvinden, te bepalen dat de stichting de woning wederom aan haar beschikbaar zal stellen.

2.2 Het hof heeft kennisgenomen van het verzoekschrift en de daarbij behorende stukken, alsmede van het ter zitting van het hof door de advocaat van [appellante], mr. J.J.H. van der Meijden, kantoorhoudende te Culemborg, overgelegde vonnis van de rechtbank Arnhem van 29 januari 2008, gewezen onder rekestnummer 165642 / Rek. 08-51, LJN: BC3959.

2.3 De mondelinge behandeling van het verzoek heeft plaatsgevonden op 18 februari 2008, waarbij [appellante], hoewel behoorlijk opgeroepen, niet is verschenen. Namens haar was aanwezig mr. Van der Meijden, voornoemd. Tevens is verschenen [...], werkzaam bij de Regionale Sociale Dienst Kromme Rijn Heuvelrug.

3 De motivering van de beslissing in hoger beroep

3.1 Allereerst dient te worden beoordeeld of [appellante] ontvankelijk is in haar verzoek in hoger beroep.

3.2 Artikel 287 lid 4 Fw, zoals dat luidt sinds 1 januari 2008, bepaalt dat de rechtbank in spoedeisende zaken bevoegd is, gelet op de belangen van partijen, een voorlopige voorziening bij voorraad te geven, welke voorziening wordt gevraagd in het verzoekschrift of, indien dit al is ingediend, bij afzonderlijk verzoekschrift.

Ingevolge artikel 287b lid 1 Fw kan de schuldenaar onderscheidenlijk kunnen burgemeester en wethouders, voorafgaand aan de behandeling van het verzoek als bedoeld in artikel 287a lid 1 Fw, indien een verzoek op de voet van artikel 284 lid 4 Fw is ingediend, middels het verzoekschrift, bedoeld in artikel 284 lid 1 Fw, een voorziening geven indien sprake is van een bedreigende situatie. Onder een bedreigende situatie verstaat artikel 287b lid 2 Fw gedwongen woningontruiming, beëindiging van de levering van gas, elektra of water of opzegging dan wel ontbinding van de zorgverzekering.

Artikel 360 Fw bepaalt dat tegen de beslissingen van de rechter, ingevolge de bepalingen van deze titel gegeven, geen hogere voorziening openstaat, behalve in de gevallen, waarin het tegendeel is bepaald, en behoudens de mogelijkheid van cassatie in het belang der wet.

3.3 Het hof is met [appellante] van oordeel dat de rechtbank haar verzoek ten onrechte heeft opgevat als een verzoek ingevolge artikel 287 lid 4 Fw, nu ter zitting van het hof is komen vast te staan dat [appellante] nog geen verzoekschrift ingevolge artikel 284 lid 4 Fw heeft ingediend. [appellante] heeft in hoger beroep verzocht haar verzoek te behandelen volgens het bepaalde in artikel 287b Fw. Daarvan uitgaande, is het hof van oordeel dat de wet geen ruimte laat voor de mogelijkheid van hoger beroep bij een afwijzende beslissing op het onderhavige verzoek. Tegen een beslissing ingevolge artikel 287b Fw stelt de wet immers geen hoger beroep open.

[appellante] bepleit dat het ontbreken van een appélmogelijkheid een omissie van de wetgever is, die door het hof moet worden hersteld. De Minister van Justitie heeft in zijn brief aan de Voorzitter van de Tweede Kamer der Staten-Generaal van 27 oktober 2006 erop gewezen dat aan de regeling van artikel 287b Fw waarborgen ontbreken, waaronder de mogelijkheid tot hoger beroep door belanghebbenden (Tweede Kamer, vergaderjaar 2006-2007, 29 942, nr. 33). Desondanks is het amendement waarin artikel 287b Fw is vervat, nagenoeg ongewijzigd in de wet opgenomen. Gelet op het gesloten stelsel van hoger beroep binnen de Faillissementswet en de wetsgeschiedenis van artikel 287b Fw, neemt het hof aan dat geen sprake is van een omissie van de wetgever.

3.4 Gelet op het voorgaande zal het hof [appellante] niet-ontvankelijk verklaren in haar verzoek en komt het aan een inhoudelijke bespreking van de door [appellante] aangevoerde grieven tegen het bestreden vonnis niet meer toe.

4 De beslissing

Het hof, recht doende in hoger beroep:
verklaart [appellante] niet-ontvankelijk in haar verzoek in hoger beroep.

Dit arrest is gewezen door mrs. Smeeïng-van Hees, Groen en Spek en in tegenwoordigheid van de griffier uitgesproken ter openbare terechtzitting van 25 februari 2008.

Bij afwezigheid van de voorzitter is dit arrest ondertekend door de oudste raadsheer.

LJN: BD1252, Gerechtshof Arnhem , 200.002.091

Datum uitspraak:

17-04-2008

Inhoudsindicatie:

Verzoek op grond van art. 287a Fw. (tot bevel aan weigerachtige schuldeiser in te stemmen met aangeboden schuldregeling) kan niet voor het eerst in hoger beroep worden gedaan.

GERECHTSHOF TE ARNHEM

Arrest

1 Het geding in eerste aanleg

1.1 Bij vonnis van de rechtbank Arnhem van 11 februari 2008 is het verzoek van appellant (hierna te noemen: [appellant]) tot toepassing van de wettelijke schuldsaneringsregeling afgewezen.

1.2 Het hof verwijst naar voornoemd vonnis, dat in fotokopie aan dit arrest is gehecht.

2 Het geding in hoger beroep

2.1 Bij ter griffie van het hof op 18 februari 2008 ingekomen verzoekschrift is [appellant] in hoger beroep gekomen van voornoemd vonnis en heeft hij het hof verzocht dit vonnis te vernietigen en:

- de rechtbank op te dragen het verzoekschrift van 19 november 2007 te behandelen als een verzoek om toepassing van artikel 287a van de Faillissementswet (Fw) en de weigerachtige schuldeiser(s) te bevelen mede te werken aan het schuldeisersakkoord, althans

- opnieuw recht doende voornoemd verzoekschrift te behandelen als een verzoek om toepassing van artikel 287a Fw en de weigerachtige schuldeiser(s) te bevelen mede te werken aan het schuldeisersakkoord, althans

- opnieuw recht doende te bepalen dat hij wordt toegelaten tot de wettelijke schuldsaneringsregeling.

2.2 Het hof heeft kennisgenomen van het verzoekschrift en de daarbij behorende stukken, alsmede van de brief met bijlagen van 31 maart 2008 van de advocaat van [appellant], mr. S. Kroesbergen, kantoorhoudende te Ede.

2.3 De mondelinge behandeling heeft plaatsgevonden op 10 april 2008, waarbij [appellant] is verschenen in persoon, bijgestaan door zijn advocaat.

3 De motivering van de beslissing in hoger beroep

3.1 Uit de stukken en het verhandelde ter zitting is het volgende gebleken.

[appellant], thans 31 jaar, is in 2005 (opnieuw) gaan samenwonen met [A.] (hierna te noemen: [A.]). De relatie tussen [appellant] en [A.] is in februari 2007 beëindigd. De uit die relatie geboren dochter woont bij [A.].

[appellant] is thans alleenstaand en wordt begeleid door het Leger des Heils, van welke organisatie hij een kamer huurt. Hij werkt sinds 1 oktober 1996 fulltime als medewerker in een schaverij te [woonplaats]. Het inkomen van [appellant] bedraagt volgens zijn eigen verklaring € 1.235,- netto per maand.

Sinds februari 2007 beheert een oom de financiën van [appellant].

Bij - inmiddels onherroepelijk geworden - besluit van 25 juli 2006 heeft de gemeente [woonplaats] van [appellant] een bedrag van € 8.618,65 gevorderd wegens ten onrechte ont-vangen bijstand door [A.] gedurende de periode die zij met [appellant] samen-woonde vanaf 24 augustus 2005 tot en met 30 april 2006.

Bij - inmiddels onherroepelijk geworden - vonnis van 19 oktober 2007 van de rechtbank Arnhem is [appellant] wegens het plegen van ontucht met zijn dochter onder andere veroordeeld tot een voorwaardelijke gevangenisstraf van zes maanden met een proeftijd van twee jaar en verplicht reclasseringstoezicht en een werkstraf van 200 uur. Op aanwijzing van de reclassering dient [appellant] bij Kairos (verplicht) behandeld te worden door middel van de "ADAD-methode", een speciaal voor verstandelijk beperkte zedendaders ontwikkelde groepsbehandeling. De groepsbehandeling zal naar alle waarschijnlijkheid in september 2008 beginnen en duurt twee jaar. Het eerste jaar omvat deze behandeling drie dagdelen per week en het op dat jaar aansluitende nazorgtraject drie dagdelen per week met een gefaseerde afbouw naar een dagdeel per zes weken.

3.2 De schuldenlast van [appellant] bedraagt ruim € 44.000,-, waaronder de schuld aan de CMV Bank van ruim € 17.067,01, de schuld aan de gemeente [woonplaats] van thans nog € 8.116,56, de schuld aan RBS Europe van € 15.593,85 en de schuld aan Telfort van € 959,12 in verband met het bellen van sekslijnen.

3.3 De rechtbank heeft het verzoek van [appellant] om te worden toegelaten tot de wettelijke schuldsaneringsregeling afgewezen, omdat - kort samengevat - als gevolg van de verzwegen samenwoning van [appellant] en [A.] een fraudeschuld is ontstaan in de periode van vijf jaar voorafgaand aan de indiening van het verzoek en [appellant] niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij ten aanzien van die vordering te goeder trouw is geweest.

3.4 Het hof stelt voorop dat de stelling van [appellant] dat de rechtbank ten onrechte geen toepassing heeft gegeven aan het bepaalde in artikel 287a Fw, zoals dat artikel met ingang van 1 januari 2008 luidt, niet slaagt, reeds omdat vast staat dat [appellant] de rechtbank niet, dus ook niet mondeling ter terechtzitting, om toepassing van voornoemd artikel heeft verzocht. Een dergelijk verzoek kan niet voor het eerst in hoger beroep worden gedaan.

3.5 Voorts is het hof van oordeel dat ook in hoger beroep niet aannemelijk is geworden dat [appellant] ten aanzien van het ontstaan en/of onbetaald laten van de fraudeschuld aan de gemeente [woonplaats] te goeder trouw is geweest. Het verzoek van [appellant] om te worden toegelaten tot de wettelijke schuldsaneringsregeling moet reeds op die grond worden afgewezen. Daarnaast neemt het hof in aanmerking dat de problemen die [appellant] op seksueel gebied heeft niet alleen hebben geleid tot de (rest-) schuld aan Telfort wegens het bellen van sekslijnen alsmede een strafrechtelijke veroordeling, maar kennelijk ook nog niet zijn opgelost. Hij moet immers nog een verplichte therapie ondergaan, die hem een deel van zijn arbeidsinkomen gaat kosten. Zolang [appellant] de therapie niet heeft ondergaan, is onvoldoende aannemelijk dat hij de uit de schuldsaneringsregeling voortvloeiende verplichtingen voldoende zal kunnen nakomen.

3.6 Nu van bijzondere omstandigheden op grond waarvan het verzoek desondanks zou moeten worden toegewezen onvoldoende is gebleken, faalt het hoger beroep. Het vonnis waarvan beroep zal worden bekrachtigd.

4 De beslissing

Het hof, recht doende in hoger beroep:
bekrachtigt het vonnis van de rechtbank Arnhem van 11 februari 2008.

Dit arrest is gewezen door mrs. Van der Weij, Groen en Vaessen en in tegenwoordigheid van de griffier uitgesproken ter openbare terechtzitting van 17 april 2008.
Bij afwezigheid van de voorzitter is dit arrest ondertekend door de oudste raadsheer.

LJN: BD0432, Rechtbank Roermond , 85827 / FT-RK 08 - 167

Datum uitspraak:

18-04-2008

Inhoudsindicatie:

dwangakkoord schuldsaneringsregeling.

vonnis

RECHTBANK ROERMOND

1. De procedure

1.1. Het verloop van de procedure blijkt uit:

- het op 12 februari 2008 ter griffie van deze rechtbank ingekomen verzoekschrift tot toelating tot de schuldsanering en tot vaststelling van een dwangakkoord als bedoeld in artikel 287a

Faillissementswet (Fw.) alsmede de op 20 februari 2008 ter griffie binnengekomen aanvulling op het verzoekschrift ex artikel 287a Fw.;

- de mondelinge behandeling van genoemd verzoekschrift van 11 april 2008 en het daarvan opgemaakte procesverbaal, met de daarin genoemde stukken.

1.2. Bij de mondelinge behandeling op 11 april 2008 heeft verzoekster zich doen bijstaan door mevrouw [H.] van de afdeling schuldhulpverlening van de gemeente [...].

Verweerders zijn - hoewel deugelijk opgeroepen - niet verschenen. Verweerder RWE Obragas heeft zich schriftelijk verweerd bij faxbrief d.d. 8 april 2008 .

Ten slotte is vonnis bepaald op heden.

2. De feiten

2.1. Verzoekster heeft haar 5 schuldeisers met behulp van haar NVVK-schuldhulpverleenster een

minnelijk akkoord aangeboden met inachtneming van de uitgangspunten en gedragscode van de NVVK. Haar twee kleinste schuldeisers Vodafone en RWE Obragas hebben geweigerd in te stemmen met het aangeboden akkoord.

3. Het verzoek tot het vaststellen van een dwangakkoord

3.1. Verzoekster heeft bij het verzoek tot toelating tot de schuldsaneringsregeling de rechtbank verzocht verweerders te bevelen in te stemmen met de hierboven bedoelde schuldregeling.

3.2. Verweerders bestrijden het verzoek. Op het gevoerde verweer wordt, voorzover van belang, hierna ingegaan.

4. De beoordeling van het geschil

4.1. Tijdens de behandeling van het verzoek is door verzoekster meegedeeld ten aanzien van de op haar schuldenlijst vermelde fiscale schuld aan de Belastingdienst te Venlo groot Eur. 2.868,-:

- dat zij niet weet waarop deze schuld betrekking heeft;

- dat zij bij de belastingdienst navraag heeft gedaan en dat daar is aangegeven dat "men het ook niet weet" en "dat het in de onderste la zou worden gelegd" en "dat mevrouw het niet zou hoeven te betalen";

- dat het volgens de fiscus "op het jaar 2005 betrekking zou hebben" maar daarvan zegt verzoekster dat ze zich dat niet kan voorstellen om ze ook in dat jaar uitsluitend bijstand heeft gehad en dat haar ex-echtgenoot in een soortgelijke situatie zit met de Belastingdienst;

- dat conform de vermelding op de lijst deze schuld oorspronkelijk Eur. 5.798,-- was en inmiddels Eur. 2.868,-- zonder dat zij op deze schuld heeft betaald of (naar moet worden aangenomen) daartegen met succes een bezwaarschrift heeft ingediend.

Desgevraagd heeft de schuldhulpverleenster van mevrouw tijdens de behandeling aangegeven dat zij bekend is met de bezwaren van verzoekster ten aanzien van deze fiscale schuld maar dat zij het niet tot haar taak rekent om de juistheid van de schulden uit te zoeken. De openstaande vorderingen worden bij de bekende schuldeisers opgevraagd en van de juistheid wordt door de schuldhulpverlening uitgegaan.

Bij de stukken zit noch nadere informatie van de (betreffende) Belastingdienst noch een specificatie van de beweerdelijke schuld aan de Belastingdienst.

4.2. Uit hetgeen onder 4.1. is overwogen, leidt de rechtbank af dat het op de weg van verzoekster heeft gelegen om - in het kader van haar verzoek dwangakkoord - summierlijk de juistheid van de preferente schuld aan de Belastingdienst te (laten) onderzoeken. Immers de andere schuldeisers van verzoekster, met name degenen die geweigerd hebben vrijwillig aan het aan hen aangeboden akkoord mee te werken, moeten erop kunnen vertrouwen dat bij de schuldenaar bekende bezwaren tegen de juistheid van een bepaalde vordering summierlijk op hun juistheid worden getoetst. Immers de uitkomst daarvan beïnvloedt direct het uitkeringspercentage dat aan hen kan worden c.q. wordt aangeboden. Dat onderzoek heeft niet plaatsgevonden zodat bepaald niet uitgesloten is dat er verzoekster geen schuld aan de Belastingdienst Venlo heeft.

Daarop voortbouwend, is het niet uitgesloten dat verzoekster slechts 4 concurrente schulden heeft met een totaal beloop van Eur. 2.848,32. De uitkering die deze schuldeisers in het kader van het aangeboden akkoord door verzoekster in het vooruitzicht is gesteld, zal - bij het wegvallen van de schuld aan de Belastingdienst - ongeveer verdubbelen van circa 23% naar circa 46%. Tegen deze achtergrond bezien, hebben de weigeraars Vodafone en RWE Obragas zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen om niet mee te werken aan het aangeboden akkoord omdat zij van oordeel zijn dat ze een te laag bedrag krijgen.

Slotsom

4.3. Gelet op het voorgaande zal het verzoek om verweerders te bevelen in te stemmen met de aangeboden schuldregeling worden afgewezen.

Het subsidiaire verzoek om te worden toegelaten tot de schuldsaneringsregeling zal bij afzonderlijke beslissing worden toegewezen.

5. Beslissing

De rechtbank:

- wijst het verzoek dwangakkoord af.

Dit vonnis is gewezen door mr P.H.J. Frenay en in aanwezigheid van de griffier in het openbaar uitgesproken op 18 april 2008.

LJN: BD0893, Gerechtshof Amsterdam , 200.002.069/01

Datum uitspraak:

15-04-2008

Inhoudsindicatie:

Appellant niet ontvankelijk in het eerst in hoger beroep gedane verzoek ex artikel 287a lid 1 Fw. om één of meer schuldeisers die weigert of weigeren mee te werken aan vóór indiening van het verzoekschrift aangeboden schuldregeling, te bevelen in te stemmen met deze schuldregeling.

Uitspraak

GERECHTSHOF TE AMSTERDAM

TWEEDE MEERVOUDIGE BURGERLIJKE KAMER

1. Het geding in hoger beroep

1.1 Appellant [X] is bij per fax op

19 februari 2008 ter griffie van het hof ingekomen verzoekschrift in hoger beroep gekomen van het vonnis van de rechtbank Amsterdam van

11 februari 2008 met rekestnummer 386383/FT-RK 07.2202, waarbij het verzoek van [X] tot van toepassing verklaring van de wettelijke schuldsaneringsregeling is afgewezen.

1.2 Bij "akte overlegging producties tevens inhoudende aanvullende gronden" d.d. 26 maart 2008 heeft de procureur nadere gronden geformuleerd en stukken overgelegd.

1.3 Het hoger beroep is behandeld ter terechtzitting van 1 april 2008. Bij die behandeling is [X] verschenen, bijgestaan door zijn procureur.

2. De ontvankelijkheid van het eerst in hoger beroep gedane verzoek ex artikel 287a lid 1 van de Faillissementswet (Fw)

2.1 [X] heeft (zijn in eerste aanleg aan de rechtbank gedaan verzoek wijzigend) het hof in hoger beroep primair verzocht - zakelijk weergegeven - de schuldeisers te bevelen in te stemmen met een schuldregeling. Het daartoe op 19 oktober 2007 via de Gemeentelijke Kredietbank Amsterdam gedane voorstel is door de crediteuren van [X] afgewezen. Daar het vóór 1 januari 2008 nog niet mogelijk was een dergelijk verzoek bij de rechtbank in te dienen, doch die mogelijkheid er thans wel is, verzoekt [X] het hof - onder aanhouding van de behandeling van de zaak teneinde de schuldeisers op te roepen - de weigerachtige schuldeisers te dwingen tot medewerking aan de door hem voorgestane schuldregeling. Het hof zal allereerst de ontvankelijkheid van dit verzoek beoordelen. In dat verband geldt het volgende.

2.2. Ingevolge (het per 1 januari 2008 in werking getreden) artikel 287a lid 1 Fw kan de schuldenaar de rechtbank verzoeken één of meer schuldeisers die weigert of weigeren mee te werken aan een vóór indiening van het verzoekschrift aangeboden schuldregeling, te bevelen in te stemmen met deze schuldregeling. Dit verzoek dient de schuldenaar te richten tot de rechtbank, gelijktijdig met zijn verzoek tot toepassing van de wettelijke schuldsaneringsregeling. Uit de wettekst kan niet worden afgeleid dat een verzoek ex artikel 287a Fw voor het eerst in hoger beroep kan worden gedaan. Het strookt ook niet met het wettelijk systeem, dat - naar uit het bepaalde in artikel 292 lid 1 Fw volgt - aan de betrokken schuldeisers de mogelijkheid biedt om (desgewenst) in twee feitelijke instanties hun bezwaren tegen het geven van een bevel als hiervoor bedoeld naar voren te brengen. [X] kan derhalve in zijn onderhavige, eerst in hoger beroep gedane verzoek op grond van artikel 287a lid 1 Fw niet worden ontvangen.

2.3. [X] zal zich desgewenst opnieuw tot de rechtbank kunnen wenden teneinde op de voet van het bepaalde bij artikel 287a lid 1 Fw te verzoeken de betrokken schuldeisers te bevelen in te stemmen met een schuldregeling als aldaar bedoeld.

Het wettelijk systeem brengt mee - zie lid 7 van artikel 287a Fw - dat indien de rechtbank dat verzoek afwijst, zij vervolgens op het verzoek tot toepassing van de schuldsaneringsregeling beslist, indien de schuldenaar het verzoek daartoe heeft gehandhaafd.

Gelet op dat wettelijk systeem kan [X] thans ook niet in zijn subsidiair verzoek aan het hof tot toepassing van de schuldsanering worden ontvangen, voorzover hij dat subsidiair verzoek voor de situatie die zich thans voordoet al heeft willen handhaven.

2.4. Een en ander leidt tot de volgende beslissing.

3. Beslissing

Het hof:

vernietigt de beslissing waarvan beroep, en opnieuw beslissende:

verklaart [X] niet ontvankelijk in beide onderdelen van zijn in hoger beroep gewijzigde verzoek.

Dit arrest is gewezen door mrs. A. Bockwinkel, S. Clement en M.J.J. de Bontridder en uitgesproken ter openbare terechtzitting van het hof van 15 april 2008 in tegenwoordigheid van de griffier.

LJN: BD3035, Rechtbank Haarlem , 146079

Datum uitspraak:

03-06-2008

Inhoudsindicatie:

WSNP. Afwijzing van het verzoek tot het geven van een bevel aan een weigerachtige schuldeiser om in te stemmen met een dwangakkoord, aangezien een reële kans bestaat dat verzoekster in de nabije toekomst in staat is om afloscapaciteit te creëren door het verrichten van arbeid.

vonnis

RECHTBANK HAARLEM

Partijen zullen hierna [verzoekster] en Orange genoemd worden.

1. De procedure

1.1. [verzoekster] heeft bij het op 9 mei 2008 ter griffie binnengekomen verzoekschrift de rechtbank verzocht Orange te bevelen in te stemmen met een door haar aangeboden schuldregeling als bedoeld in artikel 287a Faillissementswet (Fw).

1.2. Ter terechtzitting van 27 mei 2008 is [verzoekster] hierover gehoord. Ondanks behoorlijke oproeping is Orange niet ter zitting verschenen.

2. De feiten

De rechtbank gaat uit van de volgende feiten.

2.1. [verzoekster] heeft een totale schuld van € 7.486,22 aan vijf schuldeisers.

2.2. De vordering van Orange op [verzoekster] bedraagt € 2.644,40.

2.3. [verzoekster] ontvangt een bijstandsuitkering van de gemeente Heemskerk.

2.4. De gemeente Heemskerk heeft namens [verzoekster] de schuldeisers op of omstreeks 1 februari 2008 een schuldregeling aangeboden, inhoudende - samengevat - dat de kredietbank Noord-West te Alkmaar aan [verzoekster] een saneringskrediet van € 1.700,00 verstrekt, waaruit aan de preferente en concurrente schuldeisers een uitkering wordt gedaan van respectievelijk 39,09 % en 19,55 % tegen finale kwijting van het restant van hun vorderingen.

2.5. De aangeboden schuldregeling is door vier schuldeisers aanvaard; alleen Orange is daarmee niet akkoord gegaan.

3. De beoordeling van het verzoek tot het vaststellen van een dwangakkoord

3.1. Het verzoek zal slechts kunnen worden toegewezen als Orange in redelijkheid niet tot weigering van instemming met de schuldregeling heeft kunnen komen. Blijkens de Memorie van Toelichting bij artikel 287a Fw kan daarvan pas sprake zijn als duidelijk is dat de crediteuren in een gedwongen schuldregeling een hogere dan wel snellere aflossing krijgen dan in een wettelijk traject te verwachten is.

3.2. Ter zitting is gebleken dat [verzoekster] een intensieve behandeling heeft ondergaan om van haar verslaving af te komen. Hoewel nog verdere therapie noodzakelijk is en zij thans nog door de gemeente is vrijgesteld van de sollicitatieplicht, wordt binnenkort gericht onderzocht welke mogelijkheden voor haar zijn op de arbeidsmarkt. De begeleidster van [verzoekster] schat die mogelijkheden positief in.

3.3. Gelet op het voorgaande is niet aannemelijk geworden dat [verzoekster] niet in staat is in de nabije toekomst arbeid te verrichten. Er is daarom een reële kans dat [verzoekster] afloscapaciteit zal verwerven, waardoor er, al dan niet in een wettelijke schuldsaneringsregeling, uitzicht is op een hogere aflossing op haar schuld aan Orange dan nu is aangeboden. Onder die omstandigheden kan

niet worden geoordeeld dat Orange in redelijkheid niet tot weigering van instemming met de schuldregeling heeft kunnen komen. Daarbij wordt in aanmerking genomen dat de vordering van Orange ruim eenderde deel uitmaakt van de totale schuldenlast van [verzoekster]. Het verzoek om Orange te bevelen in te stemmen met de schuldregeling zal daarom worden afgewezen.

4. De beslissing

De rechtbank:

- wijst het verzoek af;

Dit vonnis is gewezen door mrs. M.A.C. Hofman, A.J. Wolfs en W.S.J. Thijs en in het openbaar uitgesproken op 3 juni 2008.

LJN: BD4856, Rechtbank Middelburg , 61985/FT RK 08.175

Datum uitspraak:

15-04-2008

Inhoudsindicatie:

"(..)"1.1 Verzoekster heeft op 12 maart 2008, met een verzoek tot toepassing van de wettelijke schuldsaneringsregeling, een verzoek op grond van artikel 287a, eerste lid, van de Faillissementswet ingediend. Het verzoek strekt ertoe Postbank N.V., die weigert mee te werken aan de door verzoekster aan haar crediteuren aangeboden schuldregeling, te bevelen in te stemmen met deze schuldregeling, zulks uitvoerbaar bij voorraad."(..)" "(..)"1.2 Verzoekster is verschenen ter mondelinge behandeling van 10 april 2008. Namens Postbank N.V. is verschenen de heer [H.J.R.]. "(.)" "(.)"2. De standpunten van partijen 2.1 Verzoekster voert aan dat zij op huwelijksvoorwaarden is gehuwd, waarbij elke gemeenschap van goederen is uitgesloten. Zij is bezig van echt te scheiden. Haar schulden behelzen een bedrag van € 17.934,71 verdeeld over 4 concurrente schuldeisers. De vordering van Postbank dateert van ongeveer 10 jaar geleden en bedraagt € 15.470,09. Zij heeft een inkomen uit een fulltime dienstbetrekking, zij werkt 38 / 40 uur per week. Zij woont momenteel bij haar ouders thuis en betaalt slechts zo nu en dan een kleine bijdrage in de woonlasten. Op 19 oktober 2007 heeft verzoekster door tussenkomst van de gemeente Tholen aan haar schuldeisers een schuldregeling aangeboden, inhoudende een betaling van 48,51% ineens tegen finale kwijting. Onder borgstelling van de gemeente Tholen zal de Kredietbank Goes aan verzoekster een saneringskrediet verstrekken met een looptijd van maximaal 36 maanden. Daarbij is uitgegaan van een draagkrachtberekening van € 276,36 per maand. Met uitzondering van Postbank hebben alle crediteuren met de aangeboden schuldregeling ingestemd. "(.)" "(.)"2.2 Postbank N.V. voert aan dat het krediet 10 jaar geleden voor de duur van 15 jaar was aangegaan. Weliswaar heeft de Postbank het krediet opgezegd en de restantschuld opgeëist, maar zij is van mening dat verzoekster in elk geval nog gedurende 5 jaar moet terugbetalen, terwijl de aangeboden schuldregeling ziet op een resterende aflossingsperiode van slechts 3 jaar. Postbank opteert dan ook niet voor een wettelijk schuldsaneringstraject. Als verzoekster 15 jaar maandelijks op de hoofdsom heeft afbetaald valt er te praten over aanpassing van de rente. Bovendien is de aangeboden schuldregeling gebaseerd op een afloscapaciteit van € 276,36 terwijl de werkelijke afloscapaciteit van verzoekster € 311,- per maand is. "(..)"

VONNIS

RECHTBANK MIDDELBURG

De procedure

1.1 Verzoekster heeft op 12 maart 2008, met een verzoek tot toepassing van de wettelijke schuldsaneringsregeling, een verzoek op grond van artikel 287a, eerste lid, van de Faillissementswet ingediend. Het verzoek strekt ertoe Postbank N.V., die weigert mee te werken aan de door verzoekster aan haar crediteuren aangeboden schuldregeling, te bevelen in te stemmen met deze schuldregeling, zulks uitvoerbaar bij voorraad.

1.2 Verzoekster is verschenen ter mondelinge behandeling van 10 april 2008. Namens Postbank N.V. is verschenen de heer [H.J.R.].

2. De standpunten van partijen

2.1 Verzoekster voert aan dat zij op huwelijksvoorwaarden is gehuwd, waarbij elke gemeenschap van

goederen is uitgesloten. Zij is bezig van echt te scheiden. Haar schulden behelzen een bedrag van € 17.934,71 verdeeld over 4 concurrente schuldeisers. De vordering van Postbank dateert van ongeveer 10 jaar geleden en bedraagt € 15.470,09. Zij heeft een inkomsten uit een fulltime dienstbetrekking, zij werkt 38 / 40 uur per week. Zij woont momenteel bij haar ouders thuis en betaalt slechts zo nu en dan een kleine bijdrage in de woonlasten.

Op 19 oktober 2007 heeft verzoekster door tussenkomst van de gemeente Tholen aan haar schuldeisers een schuldregeling aangeboden, inhoudende een betaling van 48,51% ineens tegen finale kwijting. Onder borgstelling van de gemeente Tholen zal de Kredietbank Goes aan verzoekster een saneringskrediet verstrekken met een looptijd van maximaal 36 maanden. Daarbij is uitgegaan van een draagkrachtberekening van € 276,36 per maand. Met uitzondering van Postbank hebben alle crediteuren met de aangeboden schuldregeling ingestemd.

2.2 Postbank N.V. voert aan dat het krediet 10 jaar geleden voor de duur van 15 jaar was aangegaan. Weliswaar heeft de Postbank het krediet opgezegd en de restantschuld opgeëist, maar zij is van mening dat verzoekster in elk geval nog gedurende 5 jaar moet terugbetalen, terwijl de aangeboden schuldregeling ziet op een resterende aflossingsperiode van slechts 3 jaar. Postbank opteert dan ook niet voor een wettelijk schuldsaneringstraject. Als verzoekster 15 jaar maandelijks op de hoofdsom heeft afbetaald valt er te praten over aanpassing van de rente. Bovendien is de aangeboden schuldregeling gebaseerd op een afloscapaciteit van € 276,36 terwijl de werkelijke afloscapaciteit van verzoekster € 311,- per maand is.

3. De beoordeling

3.1 Ingevolge artikel 287a van de Faillissementswet kan een verzoek tot vaststelling van een dwangakkoord worden toegewezen indien de schuldeiser in redelijkheid niet tot weigering van instemming met de schuldregeling heeft kunnen komen, in aanmerking genomen de onevenredigheid tussen het belang dat hij heeft bij de uitoefening van de bevoegdheid tot weigering en de belangen van de schuldenaar of van de overige schuldeisers die door die weigering worden geschaad. De wetgever heeft met de invoering van deze bepaling beoogd het minnelijk traject te versterken met een belangrijk rechtsmiddel. De wetgever acht het van belang dat alleen die personen tot de wettelijke schuldsaneringsregeling worden toegelaten die te goeder trouw zijn, oprecht en actief (maar tevergeefs) hebben geprobeerd om met hun schuldeisers tot een schikking te komen en voor wie aldus in een benarde schuldenpositie geen andere keuze overblijft dan een beroep op de rechter te doen. Door de gedwongen schuldregeling wordt voorkomen dat personen in de schuldsaneringsregeling terecht komen die in het minnelijk traject op eigen kracht in samenspraak met hun schuldeisers een regeling hadden kunnen treffen.

3.2 In het onderhavige geval kan er van worden uitgegaan dat, indien het niet tot een akkoord met haar schuldeisers komt, verzoekster zal worden toegelaten tot de wettelijke schuldsaneringsregeling. In dat geval zal zij gedurende 3 jaar haar inkomen, voor zover dat ligt boven het voor haar geldende vrij te laten bedrag, aan de boedel moeten afdragen. Deze afdrachten liggen, uitgaande van het op dit moment voor verzoekster geldende vrij te laten bedrag, hoger dan de aflossingscapaciteit waarop de aangeboden schuldregeling is gebaseerd, maar daarbij dient echter ook in ogenschouw genomen te worden het feit dat de kosten van wettelijke publicaties en van het jaarlijks te verhogen maandelijks bewindvoerdersalaris in mindering wordt gebracht op hetgeen uiteindelijk aan de schuldeisers zal kunnen worden uitgekeerd. De rechtbank gaat uit van een bedrag van ongeveer € 1.800,- in een schuldsanering als de onderhavige. Uitgaande van gelijkblijvende omstandigheden (inkomen, woonlasten, etc) zal aan het einde van de wettelijke schuldsaneringsregeling voor uitdeling aan de schuldeisers resteren een bedrag in de orde van grootte van € 9.400,-. Het bedrag dat beschikbaar is voor de aangeboden schuldregeling is € 8.700,-.

3.3 In het onderhavige geval heeft aanvaarding van de schuldregeling tot gevolg dat Postbank en de overige schuldeisers op zeer korte termijn een uitkering van 48,51% van hun vordering krijgen. De Postbank ontvangt dan een bedrag van € 7.504,50, tegenover een in redelijkheid te verwachten uitkering van € 8.084,- na verloop van 3 jaren ingeval verzoekster in de wettelijke schuldsaneringsregeling komt, uitgaande van gelijkblijvende omstandigheden als waar thans sprake van is.

3.4 Naar het oordeel van de rechtbank kan worden geconcludeerd dat Postbank in redelijkheid tot weigering van de aangeboden schuldregeling heeft kunnen komen, nu (ook de andere) schuldeisers in een wettelijke schuldsaneringsregeling naar redelijke verwachting een uitkering tegemoet kunnen zien die rond 9% hoger ligt dan de uitkering ineens in de aangeboden minnelijke schuldregeling. De vordering, Postbank N.V. te bevelen in te stemmen met de aangeboden schuldregeling, zal derhalve worden afgewezen.

3.5 Nu het verzoek met betrekking tot de schuldregeling wordt afgewezen dient de rechtbank te

beslissen op het verzoek tot toelating tot de schuldsaneringsregeling.

3.6 De rechtbank constateert dat verzoekster ontvankelijk is in haar verzoek. Verzoekster verkeert in de toestand dat zij heeft opgehouden te betalen, dan wel dat redelijkerwijs is te voorzien dat zij niet zal kunnen voortgaan met betaling van haar schulden. Van een grond voor afwijzing van het verzoek is niet gebleken. De rechtbank zal het verzoek tot toelating tot de wettelijke schuldsaneringsregeling toewijzen.

4. De beslissing

De rechtbank:

wijst de vordering Postbank N.V. te bevelen in te stemmen met de aangeboden schuldregeling af; spreekt de definitieve toepassing van de schuldsaneringsregeling uit ten aanzien van [verzoekster], geboren op 01-06-1975 te Sint Maartensdijk, wonende te [adres];

benoemt tot rechter-commissaris mr. N. van der Ploeg-Hogervorst en tot bewindvoerder mevrouw A.M. Koens-Bosters, Postbus 165, 4460 AD Goes;

kent met inachtneming van het hierna bepaalde gedurende de looptijd van de schuldsaneringsregeling aan de bewindvoerder een maandelijks voorschot op het salaris toe overeenkomstig het bepaalde in artikel 2 van het Besluit Salaris Bewindvoerder;

bepaalt dat het maandelijks voorschot op het salaris ten laste komt van het boedelactief en indien het boedelactief niet toereikend is ten laste komt van ten hoogste het nominale bedrag van het inkomen dat de schuldenaar gelaten wordt;

geeft last aan de bewindvoerder tot het openen van aan de schuldenaar gerichte brieven en telegrammen.

Dit vonnis is gewezen door mr. N. van der Ploeg-Hogervorst en uitgesproken ter openbare terechtzitting van 15 april 2008 in tegenwoordigheid van de griffier

LJN: BD8228, Rechtbank Breda , 190815 FT / RK 08-753

Datum uitspraak:

21-07-2008

Inhoudsindicatie:

Dwangakkoord

Uitspraak

RECHTBANK BREDA

Partijen worden hierna [verzoekster] en LaSer Services genoemd.

1. Het verloop van de procedure.

Dit blijkt uit de navolgende processtukken:

- het op 17 juni 2008 ter griffie ingekomen verzoekschrift met bijlagen;
- het proces-verbaal van de mondelinge behandeling van het verzoekschrift op 4 juli 2008;
- de brieven van de gemeente Tilburg, bureau schuldhulpverlening, van 14 en 15 juli 2008.

2. Het verzoek.

Dit strekt primair tot vaststelling van een dwangakkoord als bedoeld in art. 287a Fw en subsidiair tot toelating tot de schuldsaneringsregeling.

3. De beoordeling.

3.1 Bij de beoordeling van het onderhavige verzoek gaat de rechtbank uit van de navolgende vaststaande feiten.

- [verzoekster] heeft drie concurrente schuldeisers, die in totaal een bedrag van euro 34.566,80 van haar te vorderen hebben. Tot deze concurrente schuldeisers behoort LaSer Services, met een vordering van euro 29.017,73.
- [verzoekster] heeft op 12 maart 2008 een schuldregeling aangeboden aan haar schuldeisers, inhoudende een betaling ineens van 12,1%.

- LaSer Services heeft bij brieven van 20 maart 2008 en 8 april 2008 zonder opgaaf van redenen geweigerd in te stemmen met de aangeboden schuldregeling.

3.2 [verzoekster] heeft ter onderbouwing van het verzoek aangevoerd dat haar aanbod het maximaal haalbare is dat zij haar crediteuren kan bieden. Zij is 58 jaar en heeft een WAO-uitkering. Zij heeft zes kinderen in de leeftijd van 19 tot en met 35 jaar, van wie er vijf bij haar wonen, samen met een kleinkind. In juni 2006 is haar man overleden. Sindsdien is zij, door het wegvallen van zijn inkomen, niet meer in staat om aan haar aflossingsverplichtingen te voldoen. De grootste schuld is haar schuld aan LaSer Services. In 2003 hebben zij en haar man de leningen bij LaSer Services en de Postbank overgesloten naar LaSer Services en tevens verhoogd. Naast het aflossen van de andere schulden, is de lening met name gebruikt voor het opknappen van de woning en de aanschaf van meubels. Eén van de andere schulden is een schuld aan Visa Card van euro 5.623,99. Deze is ontstaan doordat zij hun Visa Card hebben gebruikt voor de kosten onderweg naar Marokko, zoals benzine, tolwegen en bootvertocht. Daarnaast heeft zij nog een kleine schuld bij Lindorff van euro 199,98. [verzoekster] stelt dat zij zich in 2007 tot het bureau schuldhulpverlening heeft gewend, dat haar heeft geholpen met het op orde krijgen van haar financiën. Na een stabilisatieperiode is een schuldregeling aangeboden aan haar crediteuren. Haar afloscapaciteit bedraagt euro 137,33 per maand. Op basis hiervan kan haar een saneringskrediet worden verstrekt van maximaal euro 4.226,69, waarmee zij haar crediteuren een betaling van 12,1% kan aanbieden. Alle crediteuren zijn daarmee akkoord gegaan, behalve LaSer Services, aldus [verzoekster].

3.3 LaSer Services heeft ter zitting als verweer aangevoerd dat zij 12,1% te laag vindt. Uitgaande van haar huidige aflossingscapaciteit, zou [verzoekster] na vijf jaar ruim 83% van haar schuld aan LaSer Services kunnen afbetalen. LaSer Services is bereid om na die vijf jaar het restant van de schuld kwijt te schelden. Gezien deze mogelijkheid, ziet LaSer Services dan ook geen enkele reden om akkoord te gaan met de aangeboden schuldregeling.

3.4 Ter beoordeling ligt voor het primaire verzoek van [verzoekster] tot vaststelling van een dwangakkoord. Dit verzoek moet worden getoetst aan art. 287a Fw. Ingevolge deze bepaling kan een verzoek tot vaststelling van een dwangakkoord worden toegewezen, indien de schuldeiser in redelijkheid niet tot weigering van instemming met de schuldregeling heeft kunnen komen, in aanmerking genomen de onevenredigheid tussen het belang dat hij heeft bij de uitoefening van de bevoegdheid tot weigering en de belangen van de schuldenaar of van de overige schuldeisers die door die weigering worden geschaad.

3.5 De wetgever heeft met de invoering van deze bepaling beoogd het minnelijk traject te versterken met een belangrijk rechtsmiddel. De wetgever acht het van belang dat alleen die personen tot de schuldsaneringsregeling worden toegelaten, die te goeder trouw zijn, oprecht en actief (maar tevergeefs) hebben geprobeerd om met hun schuldeisers tot een schikking te komen en voor wie aldus in een benarde schuldenpositie geen andere keuze overblijft dan een beroep op de rechter te doen. Door de gedwongen schuldregeling wordt voorkomen dat personen in de schuldsaneringsregeling terecht komen die in het minnelijk traject op eigen kracht in samenspraak met hun schuldeisers een regeling hadden kunnen treffen waarmee alle partijen hadden kunnen leven, ware het niet dat een schuldeiser wellicht zonder valide redenen zijn medewerking had geweigerd.

3.6 Vooropgesteld wordt dat een schuldeiser het recht heeft om te verlangen dat al het mogelijke wordt gedaan om zijn vordering voldaan te krijgen. In het onderhavige geval is LaSer Services van mening dat de kans op (een gedeeltelijke) voldoening groter is wanneer [verzoekster] een betalingsregeling treft die langer duurt dan de drie jaar waarvan uit wordt gegaan bij het aanbod van 12,1%. De rechtbank is van oordeel dat voor een weigering op deze grond een belang voor LaSer Services kan zijn gelegen, indien [verzoekster] niet wordt gelaten tot de schuldsaneringsregeling. In geval van toelating tot de schuldsaneringsregeling is [verzoekster] in beginsel immers gehouden om voor een periode van drie jaar te sparen voor haar crediteuren. Aangezien de afloscapaciteit op grond waarvan [verzoekster] haar schuldeisers thans een akkoord kan aanbieden op dezelfde wijze is berekend als waarop het vrij te laten bedrag in de schuldsaneringsregeling wordt berekend, kan LaSer Services na verloop van drie jaar geen hoger bedrag tegemoet zien dan haar thans wordt aangeboden. Aanvaarding van de schuldregeling heeft tot gevolg dat LaSer Services een betaling van een bedrag van euro 3.516,10 tegemoet kan zien. Dit is een bedrag ineens, terwijl LaSer Services, in geval van toelating van [verzoekster] tot de schuldsaneringsregeling, pas na drie jaar een uitkering tegemoet kan zien.

3.7 Gezien het feit dat in het onderhavige geval de beoordeling van het belang van LaSer Services bij weigering van de aangeboden schuldregeling samenhangt met de vraag of [verzoekster] kan worden toegelaten tot de schuldsaneringsregeling, zal de rechtbank allereerst deze laatste vraag beantwoorden.

3.8 Wil een verzoek om toelating worden toegewezen, dan dient ingevolge artikel 288 Fw onder meer

voldoende aannemelijk te zijn dat de schuldenaar ten aanzien van het ontstaan of onbetaald laten van zijn schulden te goeder trouw is geweest. Uit de toelichting bij de aanvraag blijkt dat er al een schuld van euro 17.000,= was, op het moment waarop [verzoekster] en haar man besloten de leningen over te sluiten naar LaSer Services. Zij hebben de lening weliswaar gebruikt om schulden af te lossen, maar de lening ook verhoogd. Daardoor is niet alleen een aanzienlijk hogere schuld ontstaan, maar zijn ook aanzienlijke maandlasten ontstaan. Gesteld noch gebleken is dat het inkomen van haar man zodanig zeker was, dat zij er zonder meer op hadden mogen vertrouwen dat zij ook in de toekomst deze maandlasten zouden kunnen blijven voldoen. De rechtbank is dan ook van oordeel dat [verzoekster] onvoldoende aannemelijk heeft gemaakt dat zij ten aanzien van het ontstaan van haar schulden te goeder trouw is geweest. De rechtbank neemt daarbij in aanmerking dat de lening bij LaSer Services is verhoogd voor de aanschaf van goederen, waarvan de aanschaf niet strikt noodzakelijk is geweest. Gezien de omvang van deze schuld (euro 29.017,73), ook ten opzichte van de totale schuldenlast (euro 34.566,80), komt het verzoek tot toelating niet voor toewijzing in aanmerking.

3.9 De rechtbank is op grond van het vorenoverwogene van oordeel dat LaSer Services dan ook belang heeft bij haar weigering. Hiertegenover staan de belangen van de schuldenaar en de overige schuldeisers. Het belang van [verzoekster], dat door de weigering wordt geschaad, is dat zij niet na drie jaar van haar schulden is bevrijd. De rechtbank is echter van oordeel dat het belang van [verzoekster], hoe groot dan ook, in het onderhavige geval niet opweegt tegen het belang van LaSer Services bij de uitoefening van haar bevoegdheid tot weigering van haar instemming met de schuldregeling. De rechtbank neemt daarbij in aanmerking de hoogte van de schuld aan LaSer Services en het feit dat deze schuld meer dan 83% van de totale schuldenlast van [verzoekster] bedraagt.

3.10 Het vorenoverwogene leidt tot de slotsom dat zowel het primaire verzoek tot vaststelling van een dwangakkoord als het subsidiaire verzoek tot toepassing van de schuldsaneringsregeling wordt afgewezen.

3.11 [verzoekster] zal als de in het ongelijk gestelde partij worden veroordeeld in de kosten van de procedure. Nu voor het onderhavige verzoekschrift geen griffierecht verschuldigd is en LaSer Services niet is bijgestaan door een procureur, worden de kosten begroot op nihil.

4. De beslissing.

De rechtbank:
wijst het verzoek af;
veroordeelt I.L. [verzoekster] in de kosten van dit geding, tot op heden begroot op nihil.

Dit vonnis is gewezen door mr. Hermans en uitgesproken ter openbare terechtzitting van 21 juli 2008 in tegenwoordigheid van de griffier.

LJN: BF0070, Rechtbank Haarlem , 148533

Datum uitspraak:

09-09-2008

Inhoudsindicatie:

WSNP. Afwijzing dwangakkoord en toelating tot de schuldsaneringsregeling. Aangezien dat zou leiden tot een onaanvaardbare afbreuk aan zijn positie kan van de pandhouder na vervreemding van het onderpand in redelijkheid niet verlangd worden in te stemmen met slechts een gedeeltelijke voldoening van zijn vordering, voor een gelijk percentage als de overige (concurrente) crediteuren.

Uitspraak
RECHTBANK HAARLEM

Partijen zullen hierna [verzoeker] en Arenda genoemd worden.

1. De procedure

1.1. Tegelijk met een verzoek tot toepassing van de schuldsaneringsregeling heeft [verzoeker], bij het op 30 juli 2008 ter griffie binnengekomen verzoekschrift de rechtbank verzocht Arenda te bevelen in te stemmen met een door hem aangeboden schuldregeling als bedoeld in artikel 287a Faillissementswet

(Fw).

1.2. Ter terechtzitting van 2 september 2008 is [verzoeker] hierover gehoord. Namens Arenda B.V. is niemand verschenen. Het proces-verbaal van het verhoor dient als hier ingevoegd te worden beschouwd.

2. De feiten

De rechtbank gaat uit van de volgende vaststaande feiten.

2.1. [verzoeker] heeft blijkens de verklaring ex artikel 285 lid 1 onder e Fw een totale schuld van € 44.852,67 aan schuldeisers.

2.2. De vordering van Arenda op [verzoeker] bedraagt € 3.357,67.

2.3. [verzoeker] heeft op of omstreeks 15 februari 2008 een schuldregeling aangeboden aan zijn schuldeisers. Dit akkoord houdt - samengevat in dat de afdeling Schuldhulpverlening en Budgetbeheer van de Gemeente Haarlem alle inkomsten van [verzoeker] boven het vrij te laten bedrag dat voor [verzoeker] in de schuldsaneringsregeling zou gelden, maandelijks zal reserveren (maximaal 36 maanden) en na een jaarlijkse hercontrole aan de schuldeisers zal uitbetalen. Gebaseerd op het huidige inkomen van [verzoeker] zal aan alle crediteuren 42.93% van hun vordering kunnen worden uitgekeerd. Pas na afloop van de schuldbemiddeling zal de definitieve afkoopsom worden vastgesteld.

2.4. De onder 2.4. bedoelde schuldregeling is door alle schuldeisers behalve Arenda aanvaard.

2.5. Arenda heeft in haar brief van 5 augustus 2008 verweer gevoerd. Daar wordt hieronder verder op ingegaan.

3. De beoordeling van het verzoek tot het vaststellen van een dwangakkoord

3.1. Het verzoek zal slechts kunnen worden toegewezen als Arenda in redelijkheid niet tot weigering van instemming met de schuldregeling heeft kunnen komen, in aanmerking genomen de onevenredigheid tussen het belang dat zij heeft bij uitoefening van de bevoegdheid tot weigering en de belangen van schuldenaar of van de overige schuldeisers die door die weigering worden geschaad.

3.2. Arenda heeft ter onderbouwing van het onthouden van de instemming aangevoerd dat [verzoeker] zonder toestemming van Arenda de auto heeft verkocht waarop zij een pandrecht had tot zekerheid voor de terugbetaling van haar vordering. Daarnaast is de opbrengst van de verkoop niet aan Arenda ten goede gekomen. Volgens Arenda is zij door deze handelswijze benadeeld en heeft zij recht en belang om vast te houden aan integrale betaling van haar vordering, hoe lang het ook duurt tot de vordering zal zijn voldaan.

3.3. De rechtbank stelt vast dat het pandrecht van Arenda op de auto van [verzoeker] in afwijking van de verklaringen van [verzoeker] ter zitting is gevestigd bij akte van 11 april 2002, tot meerdere zekerheid van al hetgeen [verzoeker] uit hoofde van een op die datum gesloten krediettransactie aan Arenda verschuldigd is of mocht zijn. Nu [verzoeker] de auto zonder toestemming van Arenda heeft vervreemd en niet ter discussie staat dat de auto niet kan worden teruggehaald, kan van Arenda in redelijkheid niet verlangd worden in te stemmen met slechts gedeeltelijke voldoening van haar vordering, voor een gelijk percentage als de overige (concurrente) crediteuren. Op die manier zou op onaanvaardbare wijze afbreuk worden gedaan aan de positie van de pandhouder. Hieraan doet niet af dat het pandrecht nu niet meer kan worden uitgewonnen.

3.4. Gelet op het voorgaande heeft Arenda in redelijkheid tot weigering van instemming met de schuldregeling kunnen komen. Het verzoek om Arenda te bevelen in te stemmen met de schuldregeling zal daarom worden afgewezen.

3.5. Nu het verzoek met betrekking tot de schuldregeling wordt afgewezen dient de rechtbank te beslissen op het verzoek tot toelating tot de schuldsaneringsregeling.

3.6. De rechtbank constateert dat verzoeker ontvankelijk is in zijn verzoek. Verzoeker verkeert in de toestand dat hij heeft opgehouden te betalen, dan wel dat redelijkerwijs is te voorzien dat hij niet zal kunnen voortgaan met betaling van zijn schulden. Van een grond voor afwijzing van het verzoek is niet gebleken. De rechtbank zal het verzoek tot toelating tot de wettelijke schuldsaneringsregeling toewijzen.

4. De beslissing

De rechtbank:

- wijst de vordering Arenda B.V. te bevelen in te stemmen met de aangeboden schuldregeling af;
- spreekt de definitieve toepassing van de schuldsaneringsregeling uit ten aanzien van [verzoeker], geboren op [geboortedatum] te [geboorteplaats], wonende te [woonplaats]
- benoemt tot rechter-commissaris mr. A.H. Veldmaat-Wansink en tot bewindvoerder mevrouw Y. Tillema, Postbus 5287, 2000 CG Haarlem;

- geeft last aan de bewindvoerder tot het openen van aan de schuldenaar gerichte brieven en telegrammen;
- stelt, tenzij zich tijdens de duur van de schuldsaneringsregeling omstandigheden voordoen die tot andere salarisvaststelling nopen, het salaris van de bewindvoerder gedurende de looptijd van de schuldsaneringsregeling vast op € 40,00 exclusief omzetbelasting per maand voor iedere maand waarin de toepassing van de schuldsaneringsregeling is uitgesproken (een gedeelte van de maand daaronder begrepen) en brengt dat bedrag ten laste van de schuldenares.

Dit vonnis is gewezen door mr. W.S.J. Thijs en in het openbaar uitgesproken op 9 september 2008 in tegenwoordigheid van de griffier.

LJN: BH5603, Rechtbank Utrecht , 262528/FT-RK 09.133

Datum uitspraak:

05-03-2009

Inhoudsindicatie:

Afwijzing dwangakkoord.

Uitspraak

RECHTBANK UTRECHT

Sector handels- en familierecht

(...)

4. De beoordeling van het verzoek tot het vaststellen van een dwangakkoord

4.1. In artikel 287a Fw is bepaald dat een verzoek als het onderhavige slechts kan worden toegewezen als RWE Obragas en Juris-dictie in redelijkheid niet tot weigering van instemming met de door [verzoekster] voorgestelde schuldregeling hebben kunnen komen, in aanmerking genomen de onevenredigheid tussen het belang dat zij hebben bij uitoefening van de bevoegdheid tot weigering en de belangen van [verzoekster] of van de overige schuldeisers die door die weigering worden geschaad.

4.2. Uitgangspunt is dat het iedere schuldeiser in beginsel vrij staat om te verlangen dat 100% van haar vordering, vermeerderd met rente, wordt voldaan. Nu de aangeboden regeling voorziet in een lagere uitkering dan de volledige vordering van RWE Obragas en Juris-dictie, is het belang van RWE Obragas en Juris-dictie bij weigering van die regeling een gegeven.

4.3. De rechtbank dient voorts te onderzoeken of door de weigering van RWE Obragas en Juris-dictie de belangen van [verzoekster] en de overige schuldeisers worden geschaad en zo ja, of die belangen zwaarder wegen dan het belang van RWE Obragas en Juris-dictie om haar bevoegdheid tot weigering uit te oefenen.

4.5. Bij de beoordeling van deze vraag acht de rechtbank van belang dat het aangeboden akkoord niet een betaling aan de schuldeisers ineens behelst. [verzoekster] gaat sparen voor haar schuldeisers, die – als alles naar verwachting verloopt – betaling van een percentage van hun (huidige dus gefixeerde) vordering tegemoet kunnen zien. Door [verzoekster], noch een derde, wordt de garantie geboden dat [verzoekster] na drie jaar inderdaad voldoende heeft gespaard om de afspraak na te kunnen komen. De rechtbank heeft twijfels aan de uitvoerbaarheid, dan wel nakoming van de aangeboden regeling, nu [verzoekster] meer zal moeten sparen dan waartoe zij op grond van de recofa-berekening in staat moet worden geacht. Het risico op het ontstaan van nieuwe schulden met schuldeisers die niet zijn gebonden aan de aangeboden regeling, is dan ook niet ondenkbeeldig. Daarbij is van belang dat bij de mondelinge behandeling naar voren is gekomen dat er geen sprake is van inkomensbeheer.

4.6. Bij de mondelinge behandeling is naar voren gekomen dat [verzoekster] een WWB-uitkering ontvangt. In dit kader is zij vrijgesteld van een sollicitatieplicht op basis van haar psychische situatie. Deze vrijstelling is echter niet gebaseerd op een medisch rapport van een arbeidsdeskundige. [verzoekster] heeft aangegeven geen lichamelijk klachten te hebben en graag te willen werken. Gezien het ontbreken van een medisch rapport en de leeftijd van [verzoekster] acht de rechtbank niet onaannemelijk dat [verzoekster] in staat moet worden geacht om inkomen uit arbeid te verwerven. Er kan dan ook verwacht worden dat [verzoekster] in de toekomst substantieel meer inkomsten zal genereren en daardoor een substantieel grotere afloscapaciteit zal krijgen.

4.7. In feite behelst het akkoord dat buiten de wettelijke schuldsaneringsregeling een verder geheel vergelijkbaar traject wordt afgewikkeld, echter zonder de wettelijke waarborgen die de Faillissementswet biedt en zonder dat duidelijk is vastgelegd onder welke omstandigheden crediteuren niet meer gebonden zijn aan het akkoord. Onder de wettelijke waarborgen valt ook de sollicitatieplicht, die inhoudt dat [verzoekster] dient te gaan solliciteren, en indien succesvol haar werk dient te behouden.

4.8. De rechtbank oordeelt gezien het bovenstaande dat RWE Obragas en Juris-dictie in redelijkheid tot weigering van instemming met de schuldregeling hebben kunnen komen. Het verzoek zal dus worden afgewezen.

4.9. [verzoekster] heeft aangegeven dat zij bij afwijzing van haar verzoek tot het vaststellen van een dwangakkoord, haar verzoek tot toelating tot de schuldsaneringsregeling wil handhaven.

5. De beslissing

De rechtbank wijst het verzoek af.

LJN: BJ0053, Rechtbank Dordrecht , 90603/09/5092 en 90604/09/5093

Datum uitspraak:

19-05-2009

Inhoudsindicatie:

Afwijzing verzoek dwangakkoord. Geen sprake van bijzondere omstandigheden op grond waarvan een schuldeiser gedwongen zou kunnen worden om in te stemmen met het aangeboden akkoord (HR 12/08/2005)

Uitspraak

RECHTBANK DORDRECHT

Sector civiel recht

(...)

Beoordeling

Het verzoekschrift is behandeld ter terechtzitting van 19 mei 2009. Daarbij zijn verzoekers en Laser Services gehoord.

De rechtbank ziet zich gesteld voor het beantwoorden van de vraag of genoemde schuldeiser in redelijkheid tot weigering van instemming met de schuldregeling heeft kunnen komen, in aanmerking genomen het belang dat zij heeft bij uitoefening van de bevoegdheid tot weigering en het belang van verzoekers dat door de weigering wordt geschaad alsmede het belang van de overige schuldeisers die wel met de minnelijke regeling hebben ingestemd.

Verzoeker voert aan dat hij een WWB-uitkering ontvangt en in een re-integratieproject een opleiding volgt met uitzicht op betaalde arbeid, althans werk met behoud van uitkering.

Verzoekers verwachten niet binnen afzienbare termijn veel meer inkomsten te kunnen genereren, gelet op hun beperkte opleidingsniveau en werkervaring.

Laser Services voert aan dat verzoekers meer afloscapaciteit hebben, respectievelijk de verwachting reëel is dat de afloscapaciteit in de toekomst zal toenemen, zodat verzoekers in staat zijn de totale schuldenlast volledig af te lossen. Het belang van Laser Services is evident nu haar vordering op verzoekers ongeveer 1/3 van de totale schuldenlast bedraagt.

In het voorstel van 31 december 2008 wordt in ieder geval over de afloscapaciteit die verwachting uitgesproken. Het is dan ook onbegrijpelijk dat in het verzoekschrift een geheel ander beeld wordt geschetst en wordt aangenomen dat er geen afloscapaciteit is. Het verzoekschrift is reeds in dat opzicht niet zorgvuldig gedocumenteerd.

De rechtbank overweegt als volgt.

Ingevolge de uitspraak van de Hoge Raad van 12 augustus 2005, NJ 2006, nr. 230, kan een schuldeiser slechts onder zeer bijzondere omstandigheden gedwongen worden om in te stemmen met een door de schuldenaar aangeboden akkoord. Zodanige bijzondere omstandigheden zijn niet gesteld of gebleken.

Verzoekers hebben ter zitting erkend dat een volledige aflossing van de totale schuldenlast wel mogelijk is, maar niet onder voor hen aanvaardbare condities. Verzoekers hebben toegelicht dat zij, gelet op hun persoonlijke omstandigheden, met twee kleine kinderen inwonend bij de moeder van verzoeker, binnen maximaal drie jaar van de schulden af willen zijn, teneinde zo spoedig mogelijk zelfstandige woonruimte te kunnen betrekken. Deze persoonlijke wens van verzoekers, kwalificeert niet als een bijzondere omstandigheid, zodat daaraan wordt voorbij gegaan.

Gelet op hetgeen in het voorgaande is overwogen zal het verzoek worden afgewezen.

De beslissing

De rechtbank: wijst het verzoek af.

LJN: BJ9355, Rechtbank Roermond , 96132 / FT RK 09-403 en 96133 / FT RK 09-404

Datum uitspraak:

06-10-2009

Inhoudsindicatie:

Afwijzing dwangakkoord met toewijzing WSNP, kredietverstrekker niet te goeder trouw.

Uitspraak

VONNIS

RECHTBANK ROERMOND

(...)

3. De beoordeling

3.1. Door Vorkmeer is aangevoerd dat DSB niet zorgvuldig heeft gehandeld bij het afsluiten van de geldlening. DSB had de schuldsituatie zodanig moeten inschatten dat zij verzoekers had moeten doorverwijzen naar een schuldhulpverlenende instantie. Verzoekers achten het aannemelijk dat alsdan een minnelijk schuldhulptraject of een wettelijke schuldsaneringsregeling tot een adequate oplossing van de schulden zou hebben geleid.

3.2. De rechtbank is van oordeel dat verzoekers voldoende aannemelijk hebben gemaakt dat de man ten tijde van het aangaan en onbetaald laten van de schulden te goeder trouw is geweest. Gelet op de ouderdom van het ontstaan van de schulden en de veranderde situatie waarin verzoekers thans verkeren (en waarin zij geen schulden meer maken), komt het verzoek tot toepassing van de schuldsaneringsregeling voor toewijzing in aanmerking.

3.3. De vraag is of het saneren van de schulden door het aangaan van de lening bij DSB een omstandigheid vormt die aan toewijzing van een minnelijke schuldregeling danwel schuldsaneringsverzoek in de weg staat. De rechtbank acht het aangaan van deze saneringslening aan de zijde van verzoekers niet verwijtbaar. Aan de zijde van DSB is de rechtbank van oordeel dat de zorgplicht van DSB jegens verzoekers met zich meebracht dat DSB verzoekers naar schuldhulpverlening had dienen te verwijzen. Door de verstrekking van een saneringskrediet met een looptijd van 20 jaar, gedurende welke tijd verzoekers bijna al hun vrije bestedingsruimte boven de beslagvrije voet dienden te gebruiken voor afbetaling aan de geldlening, werd aan verzoekers een last opgelegd waarvan DSB zich moest realiseren dat deze niet in redelijke relatie stond tot alternatieve mogelijkheden van schuldsanering. Daarmee staat vast dat DSB ten tijde van het aangaan van de lening niet te goeder trouw was. Om die reden is aan haar belangen minder gewicht toe te kennen dan aan die verzoekers.

3.4. DSB zegt dat verzoekers geen alternatieve oplossingen hebben aangedragen. Verzoekers verklaren dat zij hebben aangeboden om gedurende de oorspronkelijke looptijd de maandelijkse betalingsverplichting te verlagen naar het bedrag dat volgens de Vtlb berekening (dus 210 euro in plaats van 330 euro) kon worden betaald. DSB zou hiermee niet hebben ingestemd. DSB heeft niet bestreden dat dit voorstel is gedaan, zodat de rechtbank daarvan zal uitgaan. Bij een afbetaling van ongeveer 210 euro per maand moet vastgesteld worden dat dit bedrag net volstaat om de renteverplichting te voldoen. Betaling van dat bedrag met instandhouding van de inlossing van de lening zou derhalve geen reëel alternatief zijn. Niet gebleken is dat DSB voorstellen heeft gedaan waarvan gezegd moet worden dat verzoekers deze redelijkerwijs hadden behoren te aanvaarden.

3.5. De rechtbank stelt vast dat op basis van de huidige gegevens een afloscapaciteit over 3 jaar voorzienbaar is van (36 x 210 euro boedelafdracht plus 3 x 300 euro vakantiegeld, zijnde) 8.460 euro, vermeerderd met het reeds bij Vorkmeer gespaarde bedrag van circa 2.430 euro, zijnde in totaal 10.890 euro. In het minnelijk dwangakkoord komt onvoldoende naar voren dat een bedrag in deze orde van grootte als uitkomst wordt aangeboden. Voorts overweegt de rechtbank ambtshalve dat van de vrouw verwacht mag worden dat zij binnen afzienbare tijd zich zal inspannen om betaalde arbeid te verwerven teneinde extra inkomsten te genereren ten behoeve van de schuldeiser. Verzoekers hebben weliswaar gesteld dat zij geen enkele familie in Nederland hebben en dus voor kinderopvang op niemand kunnen terugvallen. Zodra echter ook het jongste kind van thans 3 jaar oud naar school gaat, is dit bezwaar niet meer aan de orde en mag van mevrouw in elk geval verwacht worden dat zij werk zoekt gedurende de schooltijden (inclusief tussentijdse schoolopvang). De rechtbank is van oordeel dat in de minnelijk dwangregeling het toezicht op de beschreven sollicitatieplicht onvoldoende gewaarborgd is. De rechtbank onderschrijft in dit geval derhalve de voorkeur die DSB heeft voor de wettelijke schuldsaneringsregeling boven de minnelijke dwangspaarregeling.

3.6. Het voorgaande leidt tot afwijzing van het verzoek bevel tot medewerking aan de minnelijke dwangregeling, maar tot toewijzing van het verzoek tot toepassing van de wettelijke schuldsaneringsregeling.

4. Beslissing

De rechtbank: 4.1. wijst af het verzoek om DSB te bevelen in te stemmen met de door verzoekers aangeboden schuldregeling zoals hiervoor overwogen;

LJN: BK1432, Gerechtshof 's-Gravenhage , 200.041.816/01

Datum uitspraak:

27-10-2009

Inhoudsindicatie:

Dwangakkoord (artikel 287a Fw) afgewezen. Door eigen advocaat aan schuldeisers voorgestelde schuldregeling getuigt niet van voldoende onafhankelijkheid, deskundigheid en betrouwbaarheid. In hoger beroep wel toegelaten tot de schuldsaneringsregeling.

Vervolg op LJN BI9013.

Uitspraak

GERECHTSHOF 's-GRAVENHAGE

Sector handel

(...)

III Beoordeling van de grieven

7. Aangezien tegen een afwijzing van een verzoek ex artikel 287a Fw geen hoger beroep openstaat, zal het hof de door [appellanten] aangevoerde grieven die zijn gericht tegen die afwijzing door de rechtbank aanmerken als een op de voet van het bepaalde in de laatste volzin van artikel 292, derde lid, Fw. aan hem voorgelegd verzoek om een bevel tot instemming met een schuldregeling. Het hof overweegt over dit verzoek als volgt.

8.1. In de eerste plaats is het hof met de rechtbank van oordeel dat niet gebleken is dat het schikkingsvoorstel is getoetst door een onafhankelijke en deskundige partij, zoals een gemeentelijke kredietbank, en dat het voorstel voorts niet goed en betrouwbaar is gedocumenteerd. Ook in hoger beroep is niet komen vast te staan dat het door de raadsman van [appellanten] aan hun schuldeisers gedane voorstel voor een buitengerechtelijk akkoord, zoals verwoord in de brief van hun raadsman van 8 december 2008, (vooraf) is getoetst door het Budgetbureau [plaats] - naar het hof ambtshalve bekend is: lid van de Vereniging voor schuldhulpverlening en sociaal bankieren, voorheen de Nederlandse Vereniging voor Volkskrediet (NVVK) - dat bij brief van 2 december 2008 slechts heeft ingestemd met het door de raadsman van [appellanten] berekende vrij te laten bedrag. De in het beroepsschrift ter onderbouwing van het tegendeel aangekondigde productie X werd niet overgelegd, terwijl de raadsman van [appellanten] ter zitting erkend heeft dat dit bureau nimmer schriftelijk heeft bevestigd in te stemmen met het voorstel. Het hof acht het bovendien niet waarschijnlijk dat dit bureau zonder meer met het voorstel van de raadsman zou hebben ingestemd, nu dit voorstel niet in overeenstemming is met het bepaalde in de Gedragscode Schuldregeling van de NVVK. Zo is het voorstel niet gebaseerd op een door de schuldeisers gedane opgave van het netto saldo van hun vorderingen, inclusief rente en kosten, op een nader vast te stellen datum en wordt in het voorstel in het geheel geen inzicht gegeven in de totale schuldenlast van [appellanten]; voorts wordt niet vermeld welk percentage van de schuldenlast aan de schuldeisers word uitgekeerd, terwijl aan de preferente schuldeisers kennelijk niet het gebruikelijke dubbele percentage is aangeboden. Daar komt bij dat de brief van de raadsman van [appellanten] aan de schuldeisers van 8 december 2008 onvoldoende blijk geeft van een onafhankelijke opstelling, nu aan het slot van die brief stellig wordt gesuggereerd dat de rechtbank zal oordelen dat de weigerachtige schuldeiser in redelijkheid niet tot weigering van instemming met het akkoord heeft kunnen komen, waardoor schuldeisers onder druk kunnen zijn gezet om akkoord te gaan.

8.2. Over de omvang van de totale schuldenlast hebben [appellanten] onvoldoende duidelijkheid verschaft. Uit het door hen opgestelde schuldenoverzicht blijkt dat de schuldenlast € 399.793,83 zou bedragen. In dit bedrag zijn echter de schulden aan de Rabobank (hypothecaire verplichtingen van in totaal € 225.000 en een rekening-courantschuld van ruim € 46.000) niet opgenomen; ook is nog sprake van een in omvang nog niet bekende vordering van de Belastingdienst op grond van artikel 29 Wet op de omzetbelasting 1968. Voorts hebben [appellanten] - kennelijk in verband met de daarmee gepaard gaande kosten van hun advocaat - nagelaten de omvang van hun schulden, inclusief rente en bijkomende kosten, nauwkeurig te inventariseren. Door de schuldeisers onvoldoende inzicht te geven in de omvang van de totale schuldenlast en slechts melding te maken van een aanbod € 57.500 (dat in hun visie meer is dan het bedrag dat zij redelijkerwijs tijdens de schuldsaneringsregeling zouden kunnen sparen) zonder duidelijk te maken op welke wijze dit bedrag wordt verdeeld hebben [appellanten] hun schuldeisers de mogelijkheid van een weloverwogen keuze onthouden.

8.3. Hoewel aan de raadsman van [appellanten] kan worden toegegeven dat uit artikel 287a Fw in samenhang met artikel 48 Wck niet volgt dat een advocaat geen regelingsvoorstel aan de schuldeisers zou kunnen doen, is het hof van oordeel dat het voorstel in dit geval niet getuigt van voldoende onafhankelijkheid, deskundigheid en betrouwbaarheid. [appellanten] hebben bovendien

onvoldoende duidelijk gemaakt waarom zij hebben gekozen voor een buitengerechtelijk traject met behulp van een (betaalde) advocaat (wiens kosten uiteindelijk door hen terugbetaald moeten worden), terwijl zij hiervoor ook een beroep hadden kunnen doen op tussenkomst van het in hun woonplaats gevestigde Budgetbureau [plaats], dat gehouden is de gedragscode van de NVVK te volgen. In dit verband merkt het hof ten overvloede op dat bij de wetwijziging per 1 januari 2008, waarbij de gedwongen schuldregeling in de Faillissementswet werd opgenomen, is uitgegaan van een belangrijke rol voor de gemeenten bij de uitvoering van de schuldhulpverlening (zie onder meer Kamerstukken II, 29 942, nr. 7, p. 28 en 24 515, nr. 146 en 152).

9. Het betoog van [appellanten] dat het noemen van een percentage aan de schuldeisers volstrekt irrelevant zou zijn, omdat het door derden ten behoeve van de schuldeisers beschikbaar gestelde bedrag van € 57.500 hoger is dan wat in de schuldsaneringsregeling gespaard kan worden, wordt door het hof verworpen. Voorts wordt overwogen dat [appellanten] ook in hoger beroep niet voldoende duidelijk hebben gemaakt dat hun aanbod van € 57.500 het uiterste is waartoe zij financieel in staat moeten worden geacht. In hun toelichting op grief 3 hebben [appellanten] aangevoerd dat dit door derden beschikbaar gestelde bedrag door hen met rente terugbetaald moet worden, hetgeen uitgaande van het berekende vrij te laten bedrag eerst na ruim drie jaar mogelijk is. Het bedrag is volgens hen ruimschoots meer dan het becijferde bedrag van € 50.000 dat zij gedurende drie jaar schuldsaneringsregeling zouden kunnen sparen. Daarbij wordt betoogd dat de kans dat [appellante], die van beroep financieel administratief medewerkster is en thans 20 uur per week werkt, in de komende 36 maanden gedurende een volle werkweek inkomen kan verwerven niet aanwezig is. Naar het oordeel van het hof miskennen [appellanten] met dit betoog dat van schuldenaren - waaronder ook ouders met jonge kinderen - die tot de schuldsaneringsregeling worden toegelaten verlangd mag worden dat zij zich tot het uiterste inspannen om zo veel mogelijk baten voor de schuldeisers te verwerven door middel van een volledige baan, desnoods ook via ander passend werk dan waarvoor men opgeleid is. De door [appellanten] aangevoerde omstandigheden als de economische crisis, de situatie op de arbeidsmarkt, hun huidige, tijdelijke aanstellingen en de kosten van kinderopvang kunnen niet leiden tot een ander oordeel. Met betrekking tot het blijven wonen in de eigen woning, waarvan de waarde lager is dan de hypotheekschulden, of het verhuizen naar een goedkopere huurwoning, wordt overwogen dat het aan de rechtbank of aan de rechter-commissaris voorbehouden is daarover bij of kort na de toelating tot de schuldsaneringsregeling een beslissing te nemen. Aannemelijk is derhalve dat het alternatief van de schuldsaneringsregeling voor de schuldeisers substantieel meer baten kan opleveren dan het thans aangeboden bedrag.

10. Door het hof wordt voorts nog overwogen dat de schuldeisers, die niet met het voorstel van [appellanten] akkoord zijn gegaan, een niet onbelangrijk aandeel hebben in de totale schuldenlast. [appellanten] zelf gaan uit van acht weigerende schuldeisers met vorderingen voor een totaal bedrag van ongeveer € 148.000, hetgeen volgens hun berekening uitkomt op 37,1% van de totale schuldenlast. De weigering om in te stemmen met de aangeboden regeling heeft onder meer betrekking op een huurschuld van € 12.000 aan [schuldeiser 4] en een lening van € 100.000 van diens onderneming [schuldeiser 2]; die lening is verstrekt uit de in die onderneming ondergebrachte pensioenvoorzieningen van [schuldeiser 2] en zijn echtgenote.

11. Op grond van het voorgaande komt het hof tot de conclusie dat de grieven van [appellanten] falen en dat de schuldeisers, die niet akkoord gegaan zijn met het voorstel van [appellanten] (of daarop niet hebben gereageerd), in redelijkheid tot weigering van hun instemming daarmee hebben kunnen komen, in aanmerking genomen dat geen sprake is van onevenredigheid tussen het belang dat zij hebben bij hun weigering en de belangen van de [appellanten] of van de overige schuldeisers, die door deze weigering worden geschaad.

12. Of [appellanten] al dan niet te goeder trouw geweest zijn ten aanzien van het ontstaan en onbetaald laten van hun schulden zal besproken worden in het kader van de beoordeling van de grieven tegen het vonnis van 24 augustus 2009.

13. Het hof overweegt met betrekking tot het subsidiaire verzoek van [appellanten] tot toepassing van de schuldsaneringsregeling als volgt.

14.1. In hoger beroep hebben [appellanten] nieuwe door hen ondertekende 285-verklaringen, opgemaakt op 1 oktober 2009, overgelegd. Daarmee hebben zij alsnog voldaan aan de formele eisen voor hun toelatingsverzoek. Op deze verklaringen zijn weliswaar niet alle schuldeisers vermeld - zo ontbreken nog de Rabobank en de ex-werknemers van [appellant] en wordt ook een mogelijke navordering ter zake van omzetbelasting niet vermeld - maar wordt voor het eerst een duidelijker inzicht gegeven in de ontstaansdata van de schulden, die voornamelijk samenhangen met de door [appellant] gedreven onderneming. De niet vermelde schulden blijken overigens wel uit de in hoger beroep overgelegde stukken. Aannemelijk is dat de meeste schulden ontstaan zijn in de periode waarin de resultaten van de onderneming verslechterden en de bedrijfsvoering beëindigd diende te

worden. Uit de jaarstukken blijkt dat de vennootschap in de jaren 2005 en 2006 nog een winst behaalde (circa € 108.000 respectievelijk € 36.000), en dat het jaar 2007, waarin [appellant] de onderneming als eenmanszaak heeft voortgezet, afgesloten werd met een verlies van € 225.000. Ter zitting van het hof is gebleken dat het verlies over 2007 begin 2008 werd vastgesteld en dat kort daarop onderhandelingen gestart zijn met een serieuze overnamekandidaat, welke onderhandelingen nog lang doorgelopen zijn, en dat in die tijd ook sprake was van zicht op een aantrekkelijke nieuwe opdracht (van Eneco). Een van de belangrijkste schuldeisers - [schuldeiser 2] in de persoon van [schuldeiser 4], de verhuurder van de bedrijfsruimte, die kennelijk nauw betrokken was bij de bedrijfsvoering, althans op de hoogte was van het financiële reilen en zeilen van de onderneming - heeft ondanks de teruglopende resultaten in juli 2007 nog een lening verstrekt van € 100.000, waaruit het hof afleidt dat er toch nog enig zicht bestond op een economisch verantwoorde voortzetting van de onderneming. Dat [appellant] in de periode van teruglopende resultaten nog (onbetaald gelaten) opdrachten heeft verstrekt (aan [schuldeiser 5], [schuldeiser 6] en [schuldeiser 1]) in een poging zijn bedrijf draaiende te houden, leidt niet zonder meer tot de conclusie dat die schulden niet te goeder trouw zijn aangegaan, omdat in die periode nog enige kans leek te bestaan op voortzetting of overname van het bedrijf. Dat [appellanten] in die periode bij de betaling van hun schulden voorrang hebben gegeven aan leveranciers van bouwmaterialen en aan schuldeisers, die al executiemaatregelen hadden getroffen, kan hen niet zozeer aangerekend worden dat zij bij het onbetaald laten van de overige schulden (waaronder die aan de Belastingdienst) niet te goeder trouw zijn geweest.

14.2. Gelet op het voorgaande is het hof van oordeel dat het (subsidiare) verzoek van [appellanten] tot toepassing van de schuldsaneringsregeling kan worden toegewezen, nu niet gebleken is van de aanwezigheid van (andere) imperatieve afwijzingsgronden.

15. Het voorgaande brengt mee dat het verzoek ex artikel 287a Fw dient te worden afgewezen en dat het vonnis van 24 augustus 2009 dient te worden vernietigd. In de uitkomst van het hoger beroep ziet het hof geen aanleiding voor een kostenveroordeling.

De beslissing

Het hof:

- wijst het verzoek ex artikel 287a Fw af;

LJN: BK1789, Rechtbank Amsterdam , 436858 / FTRK 09.1552 en 436864 / FTRK 09.1553

Datum uitspraak:

22-09-2009

Inhoudsindicatie:

afwijzing verzoek opleggen dwangakkoord in verband met geprognosticeerde schuldregeling

vonnis

RECHTBANK AMSTERDAM

Sector civiel recht

(...)

5. De beoordeling van het verzoek tot het vaststellen van een dwangakkoord

5.1. In artikel 287a Fw is bepaald dat een verzoek als het onderhavige slechts kan worden toegewezen als ING in redelijkheid niet tot weigering van instemming met de schuldregeling heeft kunnen komen, in aanmerking genomen de onevenredigheid tussen het belang dat zij heeft bij uitoefening van haar bevoegdheid tot weigering en de belangen van verzoekers of van de overige schuldeisers die door de weigering worden geschaad.

5.2. Uitgangspunt is dat bij de beoordeling van de vraag of ING in redelijkheid tot haar weigering kon komen moet worden gekeken naar de inhoud van het akkoord. De discussie over het autobezit zal de rechtbank daarbij buiten beschouwing laten, nu verzoekers het standpunt van ING gemotiveerd hebben betwist, zodat dit niet vast is komen te staan.

5.3. Bij de beantwoording van voormelde vraag acht de rechtbank van belang dat de aangeboden schuldregeling geen betaling ineens behelst. Dit in tegenstelling tot de situatie die ontstaat indien de GKA zoals gebruikelijk een saneringskrediet verstrekt ten behoeve van de schuldeisers.

In de gegeven situatie wordt naar oordeel van de rechtbank door verzoekers noch door hun schuldhulpverlener voldoende garantie gegeven dat verzoekers genoeg zullen sparen om de aangeboden schuldregeling uiteindelijk na te komen. Evenmin is duidelijk geworden welke waarborgen er zijn dat verzoekers een eventueel hoger gerealiseerde afloscapaciteit ook ten goede

van hun schuldeisers doen komen. ING heeft in dat kader terecht opgemerkt dat het wettelijke traject met waarborgen is omkleed en dat daarbij verplichtingen aan verzoekers worden opgelegd, op de naleving waarvan wordt toegezien door de rechter-commissaris en de door de rechtbank benoemde bewindvoerder.

5.4. De rechtbank acht voorts aannemelijk dat verzoekers in staat zijn een hogere aflossing op hun schuldenlast te realiseren in een wettelijke schuldregeling dan de aflossing waarin de aangeboden schuldregeling thans voorziet. Verzoekster verricht op dit moment geen fulltime arbeid en zal in het wettelijke traject worden verplicht naar fulltime werk te solliciteren zodat de kans daarop zal toenemen, evenals de afloscapaciteit. Ook is in de huidige berekening van het vrij te laten bedrag ten onrechte geen rekening gehouden met inkomsten uit kostgeld van de (meerderjarige) kinderen.

5.5. Gelet op het vorenstaande is de rechtbank dan ook van oordeel dat ING in redelijkheid tot weigering van instemming met de aangeboden schuldregeling heeft kunnen komen. Het verzoek zal dus worden afgewezen.

5.5. Overigens hebben verzoekers wel geprobeerd hun woonlasten te verlagen door in maart 2009 hun woning te verkopen en een goedkopere woning aan te kopen. Hoewel de rechtbank deze omstandigheid beschouwt als een positieve ontwikkeling ten behoeve van hun schuldeisers, legt dit onvoldoende gewicht in de schaal om tot een ander oordeel te komen.

5.7. Nu het verzoek om ING te bevelen in te stemmen met de aangeboden schuldregeling is afgewezen, wordt ook het verzoek tot de veroordeling van de (buiten)gerechtelijke kosten afgewezen.

5.8. Op het door verzoekers gehandhaafde verzoek tot toelating tot de schuldsanerings-regeling zal bij afzonderlijk vonnis worden beslist.

6. De beslissing

De rechtbank wijst het verzoek af.

LJN: BK9646, Rechtbank Arnhem , 09/642

Datum uitspraak:

28-12-2009

Inhoudsindicatie:

Afwijzing dwangakkoord, advocaat geen onafhankelijke partij, geen onredelijke weigering schuldeisers.

Uitspraak

RECHTBANK ARNHEM

Sector civiel recht

(...)

3. De beoordeling van het verzoek

3.1 Het verzoek tot oplegging van genoemde schuldregeling aan Tempo Team Professionals, Laser en OWM Centrale Zorgverzekeraars (en de overige, niet instemmende schuldeisers) dient te worden toegewezen indien zij in redelijkheid niet tot weigering van instemming met deze schuldregeling hebben kunnen komen, in aanmerking genomen de onevenredigheid tussen het belang dat zij hebben bij uitoefening van de bevoegdheid tot weigering en de belangen van verzoekster of van de overige schuldeisers die door de weigering worden geschaad (artikel 287a Fw.). Blijkens de wetsgeschiedenis (MvT Kamerstukken II 2004/05, 29942, nr. 3 p. 18) bij de totstandkoming van artikel 287a Fw. kan een groot aantal toetsingscriteria van belang zijn bij de beantwoording van deze vraag. Als toetsingscriteria noemt de wetsgeschiedenis bij de totstandkoming van artikel 287a Fw. onder meer de vraag of het voorstel goed en duidelijk is gedocumenteerd en is getoetst door een onafhankelijke partij, of een faillissement of schuldsaneringsregeling enig uitzicht biedt voor de schuldeisers, de grootte van het aandeel van de schuldeiser in de totale schuldenlast en de vraag of de betreffende schuldeiser de enige is, die weigert in te stemmen.

3.2 Allereerst is de vraag of het voorstel is getoetst door een onafhankelijke partij.

De schuldregeling is door de advocaat van [schuldenaar], mr. [advocaat] voorbereid en getoetst. De gemeentelijke kredietbank is niet bij de totstandkoming van het verzoek betrokken geweest. De rechtbank is van oordeel dat een advocaat in de eerste plaats de belangen van zijn cliënt behartigt. Gezien de aard van zijn positie, kan een advocaat daarom in verzoeken als deze niet als onafhankelijke partij worden beschouwd.

De rechtbank verwijst naar het arrest van het Gerechtshof 's Gravenhage van 27 oktober 2009, LJN BK1432. Nu het verzoek niet is uitgevoerd door een onafhankelijke en deskundige partij dient het

verzoek te worden afgewezen. Om die reden is het niet nodig de overige niet- instemmende schuldeisers alsnog op te roepen.

3.3 De rechtbank overweegt ten overvloede dat niet voldoende vast staat dat de uitvoering van het aanbod leidt tot een uitbetaling aan de schuldeisers die als uiterste moet worden beschouwd waartoe [schuldenaar] in staat is indien dit wordt afgezet tegen hetgeen in een wettelijke schuldsaneringsregeling geldt. De schuldenaar werkt slechts 32 uur per week en heeft derhalve in de wettelijke schuldsaneringsregeling een aanvullende sollicitatieplicht.

De controle op de naleving van de sollicitatieplicht gedurende de schuldsaneringsregeling is streng. Een schuldenaar zal de bewindvoerder iedere maand vier schriftelijke bewijzen van sollicitatieactiviteiten moeten overleggen. De schuldenaar dient te solliciteren op diverse fulltime banen. De bewindvoerder beoordeelt de naleving van de sollicitatieplicht onder toezicht van de rechter-commissaris. Deze controle kan mr. [advocaat] niet – zeker niet als de advocaat van [schuldenaar] - garanderen. Bovendien biedt de wettelijke regeling meer zekerheden door het huisbezoek, het onderzoek naar activa en de postblokkade.

Gelet op het voorgaande is de rechtbank van oordeel dat niet voldoende vast staat dat de uitvoering van het aanbod leidt tot een uitbetaling aan de schuldeisers die als uiterste moet worden beschouwd waartoe [schuldenaar] in staat is indien dit wordt afgezet tegen hetgeen in een wettelijke schuldsaneringsregeling geldt. Ten slotte is van belang dat slechts 6 van de 19 schuldeisers akkoord zijn gegaan met het aangeboden akkoord. De vorderingen van de schuldeisers die akkoord zijn gegaan met het aangeboden akkoord bedragen maar 16% van de totale schuldenlast van [schuldenaar]. Tegen de achtergrond van genoemde feiten en omstandigheden kan niet geoordeeld worden dat Tempo Team Professionals, Laser en OWM Centrale Zorgverzekeraars in redelijkheid niet tot weigering van instemming konden komen. Het verzoek om Tempo Team Professionals, Laser en OWM Centrale Zorgverzekeraars te bevelen in te stemmen met de schuldregeling zal derhalve worden afgewezen.

De beslissing

De rechtbank: wijst het verzoek af.

LJN: BL2349, Rechtbank 's-Gravenhage , 353657 / FT-RK 09-2839 en 353658 / FT-RK 09-2840

Datum uitspraak:

04-02-2010

Inhoudsindicatie:

De aangeboden schuldregeling is uitgevoerd ten opzichte van schuldeisers die daarmee hadden ingestemd, maar is niet uitgevoerd conform het aanbod (dwangakkoord, prognoseakkoord, uitkering ineens).

Uitspraak

RECHTBANK TE 'S-GRAVENHAGE

sector civiel recht - meervoudige kamer

(...)

Beoordeling

De rechtbank dient de vraag te beantwoorden of de betrokken schuldeisers in redelijkheid tot weigering van instemming met de schuldregeling hebben kunnen komen. Zij wijst het verzoek toe indien sprake is van een onevenredigheid tussen het belang dat schuldeisers hebben bij de uitoefening van de bevoegdheid tot weigering en het belang van verzoekster dat door de weigering wordt geschaad.

Uitgangspunt is dat het iedere schuldeiser in beginsel vrijstaat om te verlangen dat 100% van haar vordering, vermeerderd met rente, wordt voldaan. Nu de aangeboden regeling voorziet in een lagere uitkering dan volledige voldoening van de vordering, staat in beginsel het belang van de schuldeisers vast.

De rechtbank stelt vast dat de aangeboden schuldregeling is uitgevoerd ten opzichte van schuldeisers die daarmee hadden ingestemd, maar daarbij niet is uitgevoerd conform hetgeen is overeengekomen. Dat leidt tot een problematische situatie. De omstandigheid dat verzoekster naar haar zeggen op aanwijzing van de schuldhulpverlenster steeds direct het overeengekomen bedrag heeft overgemaakt, maakt de situatie niet anders.

Het is de rechtbank namelijk onvoldoende gebleken dat de schuldeisers aan wie een eenmalig bedrag is betaald aan verzoekster finale kwijting hebben verleend. Verzoekster heeft de schuldeisers immers

betaald nadat zij hebben ingestemd met het prognoseakkoord en vervolgens heeft zij gevraagd of zij akkoord gaan met het verlenen van finale kwijting. Of de schuldeisers daadwerkelijk finale kwijting hebben verleend heeft verzoekster niet aan de hand van de overgelegde stukken aangetoond. Bovendien heeft verzoekster het beginsel van de gelijkheid van crediteuren doorbroken. Zij heeft immers slechts de schuldeisers die hebben ingestemd met het prognoseakkoord - in tegenstelling tot hetgeen is overeengekomen - betaald, niet wetend of het met de resterende schuldeisers ook tot een regeling zou zijn gekomen. Daarnaast heeft verzoekster ter terechtzitting verklaard dat het bedrag van € 3.000,00 dat is aangewend om de instemmende schuldeisers te voldoen wellicht zal moeten worden (terug)betaald aan ISD Bollenstreek en dat zij in afwachting van de uitkomst van het verzoek ex artikel 287a, lid 1 Fw, maandelijks op deze € 3.000,00 een bedrag ad € 50,00 afbetaalt. Verzoekster heeft daarmee een nieuwe schuldeiser op haar lijst staan, die zij anders behandelt dan de anderen. Voorts heeft zij met haar ex-partner een vaststellingsovereenkomst gesloten, waarin partijen over en weer hebben verklaard niets meer van elkaar te vorderen te hebben en elkaar algehele en finale kwijting verlenen. Hiermee zijn de overige schuldeisers benadeeld, mede omdat doorprocederen wellicht een optie was geweest en méér actief had kunnen opleveren. Schuldenares heeft ter terechtzitting immers desgevraagd verklaard dat de vaststellingsovereenkomst is gesloten omdat het procederen - mede - is gestopt omdat zij het psychisch niet meer aan kon. De rechtbank deelt verder het standpunt van [A] inzake Finata Bank N.V. dat niet duidelijk is of verzoekster het maximaal haalbare heeft aangeboden, te meer nu er normaal gesproken bij een prognoseakkoord jaarlijks wordt gekeken of de inkomsten omhoog zijn gegaan. Ook is niet gebleken dat schuldeisers in een gedwongen (minnelijke) schuldregeling een evident hogere aflossing zullen krijgen dan in een wettelijk traject is te verwachten. Onder deze omstandigheden hebben schuldeisers in redelijkheid tot weigering van instemming met de regeling kunnen komen. De rechtbank is dan ook van oordeel dat het verzoek dient te worden afgewezen. Ten aanzien van het verzoek om te worden toegelaten tot de schuldsaneringsregeling overweegt de rechtbank als volgt. Ook voor het verzoek om te worden toegelaten tot de schuldsaneringsregeling geldt dat daaraan in de weg staat dat schuldenares het beginsel van de gelijkheid van crediteuren heeft doorbroken. Dat leidt er immers toe dat het onbetaald laten van de resterende schuldeisers en het aangaan van een recente schuld aan ISD Bollenstreek als niet te goeder trouw moet worden aangemerkt. Bovendien heeft de rechtbank door deze gang van zaken geen zicht op het totaaloverzicht van schulden. Het is de vraag of de 285-verklaring compleet is. Verzoekster heeft immers de schuldeisers aan wie zij een eenmalig bedrag heeft betaald van de lijst verwijderd, terwijl het de vraag is of de schuldeisers daadwerkelijk finale kwijting hebben verleend aan verzoekster.

Het verzoek tot toepassing van de schuldsaneringsregeling dient dan ook te worden afgewezen.

BESLISSING

De rechtbank: - wijst af het verzoek om een bevel op de voet van artikel 287a, 1e lid, van de Faillissementswet af te geven en het verzoek tot toepassing van de schuldsaneringsregeling

LJN: BL6811, Gerechtshof Amsterdam , 200.051.996

Datum uitspraak:

04-03-2010

Inhoudsindicatie:

Dwangakkoord: belangenafweging: heeft schuldeiser in redelijkheid tot weigering van instemming met de schuldregeling kunnen komen, in aanmerking genomen de onevenredigheid tussen het belang dat schuldeiser bij uitoefening van de bevoegdheid tot weigering heeft en de belangen van de schuldenaar of van de overige schuldeisers die door die weigering worden geschaad. Artikel 287a lid 1 Faillissementswet

Uitspraak

GERECHTSHOF AMSTERDAM

nevenzittingsplaats Arnhem

(...)

3. De motivering van de beslissing in hoger beroep

3.1 Uit de stukken en het verhandelde ter zitting van het hof is gebleken dat [geïntimeerde] op of omstreeks 24 augustus 2009 een schuldregeling als bedoeld in artikel 285 lid 1 onder h Fw heeft aangeboden, inhoudende dat aan de preferente schuldeiser een aanbod van 46,4% en aan de concurrente schuldeisers een aanbod van 23,2% is voorgelegd tegen finale kwijting. De aangeboden regeling kan direct en zonder bijkomende kosten worden uitgevoerd omdat een derde een bedrag van € 30.000,- ter beschikking heeft gesteld. [appellante], die een vordering op [geïntimeerde] heeft van € 21.913,83, is de enige schuldeiser die niet akkoord is gegaan met de aangeboden schuldregeling. De totale schuldenlast van [geïntimeerde] bedraagt € 83.919,98.

3.2 [appellante] kan zich niet verenigen met het bevel van de rechtbank om in te stemmen met het door [geïntimeerde] aangeboden akkoord. Zij stelt dat de weigering om met het aangeboden akkoord in te stemmen hoofdzakelijk is gebaseerd op het periodiek verrekenbeding zoals opgenomen in artikel 8 van de huwelijkse voorwaarden tussen [geïntimeerde] en diens echtgenote [echtgenote] (verder te noemen: [echtgenote]), die als dermatologe een hoog inkomen geniet. [appellante] stelt zich daarbij op het standpunt dat er geen aanleiding is om te veronderstellen dat er bij [geïntimeerde] sprake is van betalingsonmacht en dat zij in elk geval inzicht dient te krijgen in de huishoudelijke uitgaven en overige posten, zoals deze zijn opgevoerd in de door R.W.van Otterloo (accountant-administratieconsulent) opgestelde berekening (behorend bij bijlage 11 bij het beroepschrift) van de verrekening krachtens voormelde huwelijkse voorwaarden. [appellante] stelt voorts dat een belastingenschuld van [geïntimeerde] aan diens toelating tot de wettelijke schuldsaneringsregeling in de weg staat, omdat [geïntimeerde] ten aanzien van het ontstaan van deze schuld niet te goeder trouw is geweest. Deze schuld is immers ontstaan als gevolg van een door de fiscus uitgevoerd boekenonderzoek over het tijdvak 2002 tot en met 2005 bij de inmiddels beëindigde vennootschap onder firma [naam] VOF (verder ook te noemen: de vennootschap) van welke vennootschap [geïntimeerde] en zijn vader vennoot waren.

3.3 Op grond van artikel 287a lid 5 Fw geldt dat het verzoek van [geïntimeerde] om [appellante] te bevelen in te stemmen met de aangeboden schuldregeling, alleen dan moet worden toegewezen indien [appellante] niet in redelijkheid tot weigering van instemming met de schuldregeling heeft kunnen komen, in aanmerking genomen de onevenredigheid tussen het belang dat [appellante] bij uitoefening van de bevoegdheid tot weigering heeft en de belangen van [geïntimeerde] of van de overige schuldeisers die door die weigering worden geschaad. Bij die belangenafweging staat voorop dat [appellante] met recht kan verlangen dat al het mogelijke wordt gedaan om zijn schuld voldaan te krijgen en dat als zij (gemotiveerd) van mening is dat de kans op (gedeeltelijke) voldoening groter is wanneer [geïntimeerde] onder intensief, streng en onafhankelijk toezicht staat van een bewindvoerder en een rechter-commissaris daarin moeilijk misbruik van recht kan worden gezien.

3.4 Bij deze belangenafweging acht het hof de volgende omstandigheden van belang. Het akkoord betreft een betaling ineens, beschikbaar gesteld door een derde, waardoor de schuldeisers zekerheid hebben dat het aangeboden bedrag wordt uitgekeerd. Er zijn zes schuldeisers, van welke de belastingdienst (voor € 35.293,-) preferent is. De schuld van [appellante] (€ 21.913,83) is in verhouding tot de totale schuldenlast (€ 83.919,98) aanzienlijk. Aan de belastingdienst is een aanbod van betaling van 46,40% van de schuld gedaan, aan de concurrente crediteuren de helft van dat percentage, 23,20%; de percentages zijn hoger dan over het algemeen gebruikelijk bij akkoorden. De rechtbank heeft geoordeeld (op grond van een gedocumenteerde berekening) dat hetgeen door [geïntimeerde] afgedragen zou kunnen gedurende de wettelijke schuldsanering minder is dan hetgeen thans wordt aangeboden.

3.5 [appellante] wijst echter terecht op het volgende. De schuld aan de belastingdienst betreft onder meer een naheffingsaanslag omzetbelasting vermeerderd met een vergrijpboete van 25 %. De aanslag is opgelegd naar aanleiding van een boekenonderzoek door de belastingdienst bij de vennootschap. In de rapportage van dit onderzoek van 21 november 2007 is geconstateerd dat over de jaren 2002 tot en met 2005 aanzienlijke bedragen te weinig zijn afgedragen aan omzetbelasting. De belastingdienst heeft geoordeeld dat [geïntimeerde] en zijn vader op de hoogte hadden moeten zijn van de verschuldigde omzetbelasting, zodat sprake is van verwijtbare nalatigheid die de aanleiding vormt voor het opleggen van de vergrijpboete. Gelet op deze omstandigheid valt niet te verwachten dat [geïntimeerde] bij de beoordeling van het verzoek tot toelating van de schuldsanering aannemelijk zal kunnen maken ter zake deze schuld te goeder trouw te zijn. Dit is een omstandigheid die niet allesbepalend is, maar wel meeweegt in het kader van deze belangenafweging. Het hof verwijst daartoe naar de wetsgeschiedenis (TK 2005/2006 nr. 29942, nr. 7, p. 40, al. 86), waarin is aangegeven dat de goede trouw van de schuldenaar een omstandigheid is die een rol kan spelen bij deze belangenafweging. Dat de toenmalige boekhouder van de vennootschap [geïntimeerde] en zijn vader niet goed heeft ingelicht over de verschuldigde omzetbelasting neemt de eigen

verantwoordelijkheid voor deze nalatigheid van [geïntimeerde] als ondernemer niet weg.

3.6 Daarbij komt nog de door [appellante] opgeworpen omstandigheid dat [geïntimeerde] op grond van de artikelen 6 en 8 van de huwelijkse voorwaarden waarin hij gehuwd is een vordering zou hebben op zijn echtgenote. In artikel 6 van de huwelijkse voorwaarden is bepaald dat de kosten van de huishouding naar evenredigheid van inkomen (en, indien niet toereikend, naar evenredigheid van vermogen) dienen te worden gedragen door de echtgenoten. Hetgeen vervolgens overgespaard blijkt te zijn dient op grond van artikel 8 van die voorwaarden tussen de echtgenoten gelijkkelijk te worden verdeeld, waarbij de verrekening jaarlijks dient plaats te vinden. [geïntimeerde] heeft weliswaar een berekening van de accountant van [echtgenote] overgelegd, waaruit zou blijken dat [echtgenote] een vordering op [geïntimeerde] heeft, maar de juistheid van deze berekening is niet na te gaan zonder nadere onderbouwing van het inkomen en het vermogen van de echtgenoten en een overzicht van wat onder "overige huishoudelijke kosten" valt. Ter mondelinge behandeling in hoger beroep heeft de advocaat van [geïntimeerde] aangeboden de juistheid van de berekening door een deskundige te laten onderzoeken. Gelet op het feit dat in eerste aanleg door [appellante] meermalen is verzocht om onderbouwing van de berekening had het op de weg van [geïntimeerde] gelegen deze eerder aan te leveren. Gezien het belang van de schuldenaar en alle schuldeisers bij spoedig uitsluitel omtrent de financiële positie van [geïntimeerde] is voor een dergelijk, mogelijk tijdrovend onderzoek thans geen plaats meer.

3.7 Gelet op alle voornoemde omstandigheden is het hof van oordeel dat [appellante] in redelijkheid tot weigering van haar instemming met de door [geïntimeerde] voorgestelde schuldregeling heeft kunnen komen, zodat het verzoek dient te worden afgewezen. De grieven IV tot en met VII en IX slagen. De grieven II, VIII en X behoeven gelet hierop geen verdere bespreking. Bij behandeling van de grieven I en III, die klagen over het feit dat [appellante] in eerste aanleg niet de beschikking had over alle processtukken, heeft [appellante] geen belang meer, nu zij in hoger beroep de beschikking over deze stukken heeft gekregen.

3.8 Nu [geïntimeerde] in het ongelijk is gesteld zal hij de door [appellante] gemaakte proceskosten in beide instanties dienen te betalen.

3.9 Aangezien het primaire verzoek van [geïntimeerde] is afgewezen komt zijn subsidiaire verzoek tot toelating tot de schuldsaneringsregeling aan de orde. Het hof zal [geïntimeerde] in de gelegenheid stellen op na te melden wijze zich uit te laten over de vraag of hij dit verzoek wenst te handhaven.

4. De beslissing

Het hof, recht doende in hoger beroep:

ten aanzien van het primaire verzoek:

vernietigt het tussen partijen gewezen vonnis van de rechtbank Utrecht van 10 december 2009 en opnieuw rechtdoende :

wijst het verzoek af;

LJN: BM2453, Rechtbank Groningen , R 10/235

Datum uitspraak:

26-04-2010

Inhoudsindicatie:

Dwangakkoord. Aangeboden akkoord komt neer op een traject vergelijkbaar aan de WSNP in die zin dat er gedurende 36 maanden wordt gespaard voor de schuldeisers, maar zonder de aan de WSNP verbonden waarborgen zoals de sollicitatieplicht. Verzoeker is 28 jaar en heeft een bijstandsuitkering, zodat de kans groot wordt geacht dat effectuëring van deze sollicitatieplicht tot toename van de afloscapaciteit zal leiden, hetgeen in het belang van de schuldeisers is. Dwangakkoord afgewezen, WSNP van toepassing verklaard.

Uitspraak

RECHTBANK GRONINGEN

Sector Civielrecht

(...)

3. De beoordeling

3.1. [verzoeker] heeft in het verzoek tot toelating tot de schuldsaneringsregeling de rechtbank verzocht Vesting Finance te bevelen in te stemmen met de onder 2.1 bedoelde schuldregeling.

[verzoeker] heeft verzocht om, indien dit dwangakkoord wordt afgewezen, toegelaten te worden tot de wettelijke schuldsaneringsregeling.

3.2. De rechtbank heeft geen kennis kunnen nemen van het standpunt van Vesting Finance, nu zij - hoewel behoorlijk daartoe opgeroepen- niet bij de mondelinge behandeling van het verzoekschrift is verschenen.

3.3. Het verzoek zal slechts kunnen worden toegewezen indien een schuldeiser in redelijkheid niet tot weigering van instemming met de schuldregeling heeft kunnen komen, in aanmerking genomen de onevenredigheid tussen het belang dat de schuldeiser heeft bij uitoefening van de bevoegdheid tot weigering en de belangen van de schuldenaar of van de overige schuldeisers die door die weigering worden geschaad.

3.4. Allereerst zal bij de beoordeling van de vraag of Vesting Finance in redelijkheid tot weigering kon komen moeten worden gekeken naar de inhoud van het akkoord.

Aanvaarding van het akkoord zal tot gevolg hebben dat Vesting Finance, onder de huidige financiële omstandigheden, naar verwachting een betaling van € 184,03 tegemoet kan zien. Dit zal (in beginsel) moeten worden vergeleken met de situatie dat op [verzoeker] de wettelijke schuldsaneringsregeling van toepassing wordt verklaard, zoals subsidiair gevorderd. In dat geval is, onder de huidige financiële omstandigheden, aannemelijk dat [verzoeker] ten behoeve van de schuldeisers een bedrag kan sparen van € 534,60, waardoor na betaling van het bewindvoerderssalaris geen geld meer voor de crediteuren beschikbaar is, zodat deze geen uitkering tegemoet kunnen zien.

3.5. In beginsel lijken de vooruitzichten op een uitkering aan de schuldeisers in het kader van het aangeboden akkoord dus gunstiger dan wanneer de wettelijke schuldsaneringsregeling van toepassing wordt verklaard. De vergelijking tussen het aangeboden akkoord en de wettelijke schuldsaneringsregeling is echter gebaseerd op de huidige financiële omstandigheden van [verzoeker]. [verzoeker] is 28 jaar en heeft op dit moment een bijstandsuitkering. Ter terechtzitting heeft [verzoeker] aangevoerd dat hij zijn best doet om werk te vinden, maar dat er op dit moment niet veel werk is. Niet is gesteld of gebleken dat [verzoeker] lichamelijke klachten heeft die verhinderen dat hij kan werken. Naar het oordeel van de rechtbank bestaat er daarom alle reden om aan te mogen nemen dat [verzoeker] in staat zal zijn om binnen de komende 36 maanden werk te vinden, waardoor zijn afloscapaciteit aanmerkelijk toe zal nemen. De rechtbank zal deze omstandigheid daarom ook meenemen in haar afweging tussen het aangeboden akkoord en de wettelijke schuldsaneringsregeling.

3.6. De rechtbank overweegt in dat kader dat tijdens een wettelijke schuldsaneringsregeling aan de schuldenaar strenge eisen worden gesteld ten aanzien van de sollicitatieplicht, de informatieplicht en de afdrachtverplichting. Deze verplichtingen zijn bovendien goed omschreven, zo is bijvoorbeeld in het kader van de sollicitatieplicht bepaald dat de schuldenaar vier maal per maand concreet moet solliciteren en de bewijsstukken daarvan aan de te benoemen bewindvoerder moet overleggen. In de praktijk wordt de nakoming van deze verplichtingen door de bewindvoerder ook goed in de gaten gehouden en de rechtbank weet uit ervaring dat aan het niet-nakomen van deze verplichtingen ook daadwerkelijk consequenties worden verbonden. Daar staat dan ook tegenover dat, wanneer de schuldenaar zijn verplichtingen goed nakomt, de schuldenaar na afloop van de wettelijke schuldsaneringsregeling de "schone lei" verkrijgt, waardoor alle onder de werking van de schuldsaneringsregeling vallende schulden niet langer afdwingbaar zijn.

3.7. Het aangeboden akkoord behelst, zoals de rechtbank het begrijpt, in feite een vergelijkbaar traject als de wettelijke schuldsaneringsregeling in die zin dat er -net als in de wettelijke schuldsaneringsregeling- op basis van een periodiek vast te stellen "vrij te laten bedrag" gedurende 36 maanden gespaard wordt voor de schuldeisers, waarna door de schuldeisers aan de schuldenaar finale kwijting wordt verleend voor de resterende schuld. In het verzoekschrift en de bijlagen is echter op geen enkele wijze door de gemeentelijke kredietbank (de uitvoerder van het aangeboden akkoord) omschreven of er waarborgen bestaan om te verzekeren dat [verzoeker] zich door te solliciteren in zal spannen om méér inkomen te genereren en, indien deze waarborgen aanwezig zijn, hoe deze waarborgen er concreet uit zien. Ook is niet omschreven welke verplichtingen er verder aan [verzoeker] worden gesteld en welke sancties er verbonden zijn aan niet-nakoming van de verplichtingen. Het niet bestaan van voornoemde waarborgen klemt te meer nu, zoals de rechtbank onder nummer 3.5 heeft overwogen, de kans groot geacht mag worden dat de nakoming van de verplichtingen zoals de wettelijke schuldsaneringsregeling die kent, er in de komende 36 maanden toe zullen leiden dat [verzoeker] werk vindt waardoor de afloscapaciteit van [verzoeker] aanmerkelijk toe zal nemen. De rechtbank acht het daarom ook in het belang van de schuldeisers dat deze verplichtingen daadwerkelijk geëffectueerd zullen worden.

3.8. De rechtbank is gelet op het voorgaande van oordeel dat de aangeboden schuldregeling in vergelijking met het alternatief, namelijk de wettelijke schuldsaneringsregeling, niet aan de daaraan te stellen eisen voldoet zodat Vesting Finance in redelijkheid tot weigering van instemming met de schuldregeling heeft kunnen komen. De rechtbank zal het verzoek tot het opleggen van het

aangeboden akkoord dan ook afwijzen.

3.9. Nu het verzoek tot het opleggen van het aangeboden akkoord zal worden afgewezen, zal de rechtbank thans overgaan tot het beoordelen van het verzoek tot toepassing van de wettelijke schuldsaneringsregeling.

3.10. Naar het oordeel van de rechtbank bestaan er op basis van de thans bekende gegevens in het dossier en het verhandelde ter terechtzitting geen omstandigheden die aan toepassing van de wettelijke schuldsaneringsregeling in de weg staan. De rechtbank zal daarom ook de toepassing van de wettelijke schuldsaneringsregeling uitspreken ten aanzien van [verzoeker].

BESLISSING

De rechtbank

- wijst het verzoek tot het opleggen van het aangeboden akkoord af;

LJN: BN3035, Rechtbank Alkmaar , 117484 / FT-EA 10.109

Datum uitspraak:

15-04-2010

Inhoudsindicatie:

Artikel 287a Fw. Afwijzing dwangakkoord. Loonbeslag. In het minnelijk traject gespaard bedrag.

Consequenties voor aangeboden akkoord?

Uitspraak

RECHTBANK TE ALKMAAR afwijzing dwangakkoord

Sector civiel recht

(...)

DE BEOORDELING VAN HET VERZOEK TOT HET VASTSTELLEN VAN EEN DWANGAKKOORD

Het verzoek zal slechts kunnen worden toegewezen als gerekwestreerde in redelijkheid niet tot weigering van instemming met de schuldregeling heeft kunnen komen, in aanmerking genomen de onevenredigheid tussen het belang dat zij heeft bij uitoefening van de bevoegdheid tot weigering en de belangen van verzoeker of van de overige schuldeisers die door die weigering worden geschaad. Voor de beoordeling van de vraag of gerekwestreerde in redelijkheid tot weigering heeft kunnen komen, zal de aangeboden schuldregeling onder meer worden vergeleken met de situatie dat op verzoeker de wettelijke schuldsaneringsregeling van toepassing wordt, zoals subsidiair gevorderd. Verzoeker heeft vanaf 24 september 2008 gereserveerd voor zijn schuldeisers. Deze datum is daarom door de Kredietbank Noord-West aangehouden als ingangsdatum van de schuldregeling. Het aan de schuldeisers gedane aanbod is gebaseerd op het bedrag dat in de daarop volgende 36 maanden door verzoeker is gespaard.

Naar door de Kredietbank Noord-West is aangegeven, heeft er gedurende het eerste jaar van de schuldregeling beslag gelegen op het inkomen van verzoeker. Dit beslag, dat was gelegd door gerekwestreerde, heeft ertoe geleid dat per maand een bedrag van [euro] 350,00 minder kon worden gereserveerd voor de gezamenlijke schuldeisers. Dit heeft ertoe geleid dat aan de schuldeisers een lager percentage is aangeboden dan het geval was geweest zonder het beslag. Gerekwestreerde is daardoor ten opzichte van de overige schuldeisers bevoordeeld. Naast het door middel van beslag geïncasseerde bedrag, deelt gerekwestreerde immers ook mee in het daarnaast in 36 maanden gespaarde bedrag. De rechtbank is van oordeel dat deze gang van zaken niet strookt met de gedachte achter een minnelijke regeling. Uitgangspunt van een minnelijke regeling is immers dat schuldeisers met dezelfde rang naar rato van hun vordering meedelen in het gespaarde. Weliswaar zijn alle schuldeisers, behalve gerekwestreerde, akkoord gegaan met het gedane aanbod, maar de rechtbank is er niet van overtuigd dat de schuldeisers zich voldoende bewust zijn geweest van bedoelde bevoordeling van gerekwestreerde.

De rechtbank ziet nog een ander bezwaar tegen het aangeboden akkoord. Zoals al opgemerkt, heeft de schuldenaar in het minnelijk traject al ongeveer anderhalf jaar gespaard. In geval van toelating tot de wettelijke schuldsaneringsregeling zal het aldus gespaarde bedrag naar de boedelrekening gaan. Daarna zal nóg eens drie jaar gespaard moeten worden. Volgens artikel 25 sub d van de Richtlijnen voor Schuldsaneringsregelingen (RECOFA) vormt immers het gedurende langere tijd sparen in het minnelijk traject in beginsel geen grond voor een bekorting van de looptijd. Nu in het aangeboden akkoord wordt uitgegaan van een totale spaarperiode van 36 maanden, waarbij de anderhalf jaar dat in het minnelijk traject is gespaard wordt meegeteld, is het akkoord in dit opzicht ongunstiger voor de

schuldeisers dan de wettelijke schuldsaneringsregeling. Dit wordt niet zonder meer anders wanneer de bijkomende kosten, zoals het salaris bewindvoerder en de publicatiekosten, worden meegenomen. Ook de Kredietbank Noord-West brengt immers kosten in rekening.

Al het voorgaande in aanmerking nemende ziet de rechtbank aanleiding het verzoek tot het uitspreken van een dwangakkoord af te wijzen, zij het op andere gronden dan door gerekwesteerde aangevoerd.

DE BESLISSING

De rechtbank wijst het verzoek af.

